

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

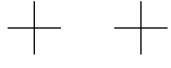
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

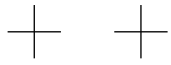
Sayı: 2007/10 • 16 Mart 2007 • 50 YKr

**Emperyalizme, faşizme ve
şovenizme karşı**

Newroz alanlarına!

**Özgürlük, eşitlik,
gönüllü birlik!**

CMYK

İÇİNDEKİLER

Kürt halkına yönelik devlet odaklı	
şovenist-faşist histeri tirmandırılıyor... . 3	
Newroz ve düzenin nevrotik krizi 4	
Emperyalizme, faşizme ve şovenizme	
karşı “İşçilerin birliği halkların	
kardeşliği!” bilinciyle	
Newroz alanlarına! 5	
Düzen medyası yine andıçlandı... 6	
Füze kalkanı kim için, kime karşı? 7	
“Beyaz Eylem” mitingi... 8	
Sağlık emekçileri 14 Mart'ta iş bıraktı... 9	
Seçim yalanları başladı. 10	
8 Mart eylem ve etkinliklerinden... 11-13	
Ankara 8 Mart değerlendirmesi. 15	
Parti programımızda ulusal sorun	
(Orta sayfa). 16-18	
8 Mart yurtdışı etkinlikleri 19	
“Sendikal arayışlar” sempozyumu. . . . 20	
Bir kitap, bir sempozyum ve	
sendikacılığa dair 21	
İşçi-emekçi eylemlerinden. 22	
Bush protestolarından. 23	
Irak'a komşu ülkeler Bağdat'ta konferans	
düzenledi... 24	
Ahmedinecad'ın Suudi Arabistan	
ziyareti... 25	
Gazi katliamı lanetlendi... 26-27	
ODTÜ'de jandarma saldırısı 28	
Devrimci yurtsever gençlik, durumu,	
görev ve sorumlulukları/II 29	
Bültenlerden 30	
Mücadele Postası 31	

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/10 ● 16 Mart 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52
Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: kb1@tnn.net
Web: http://www.kizilbayrak.de
http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.com

Baskı: Gün Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Bu sayımızda geçtiğimiz 8 Mart'a ilişkin değerlendirmeler ve 12 Mart Gazi anma-eylemlerinin haberleri yer alıyor.

Orta sayfayı, TKİP Programı'nda ulusal sorunun ele alınışını inceleyen bir çalışmaya ayırdık. Bu sayı ilk bölümünü yayımladığımız yazının devamı önümüzdeki sayılarda okunabilecektir. Kürt halkına karşı saldırıların, bir kez daha yoğunluk kazandığı günümüzde, sorun ve çözümü üzerine teorik-ilkesel yaklaşımların da bir kez daha önem kazandığı açıktır. Özellikle Kürt sorunu üzerine düşünmek ve yazmak durumunda olan devrimcilerin, ulusal sorun konusunda sağlam bir bakışa sahip olma gerekliliği ortadadır.

Günümüzdeki saldırılara ilişkin sorunun bir yanını ise, Kürt halkıyla dayanışma zayıflığı oluşturmaktadır. Teslimiyet platformunun durumu ve tutumları ile, Kürt halkının tamamen haklı ve meşru talepler uğruna mücadelesi birbirine karıştırılmadan, biri ötekine endekslenmeden tavır belirleyebilmek, halkın haklı taleplerinin yanında, devletin bastırma saldırılarının karşısında durabilmek gerekiyor.

8 Mart ve 12 Mart eylem ve etkinlikleriyle açılan devrimci bahar sürecinin, önümüzdeki önemli duraklarından biri de Newroz'dur. Ki, Newroz, “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarını yükseltmek açısından da önemli bir fırsat, güçlü bir imkan olabilir. Böyle değerlendirilebilmelidir.

Farklı saiklerin de etkili olduğu bilinmekle birlikte, devlet, güncel saldırılarını yaklaşan Newroz'la gerekçelendirmeye çalışıyor. Saldırıları yönelik tepkilerin Newroz'da ortaklaştırılabilmesi durumunda devletin dizginlenebilmesi de mümkün olacaktır. En azından bugünkü pervasızlıkta bir saldırganlığı sürdürmeyecektir.

Halkların kardeşliği, Irak işgalinin yıldönümü vesilesiyle yapılacak eylemlerin de temel şiarı durumundadır. Bu eylemler içinde, 17 Mart'ta Newroz arifesinde İstanbul'da Taksim'den Dolmabahçe'ye yürüyüş şeklinde yapılacak olan eylem, işgal altındaki Irak halkları yanısıra, saldırı hedefindeki ve sıraya konmuş tüm Ortadoğu halklarıyla birlikte, Kürt halkıyla dayanışmanın da vesilesi olacaktır.

Söz konusu eylemlere katılım, dayanışma ihtiyacı yönünden olduğu kadar, devrimci 1 Mayıs'a hazırlık açısından da önemlidir. Eylemlere katılımı artırmak için fazladan çaba gösterilmesi gerekmektedir.

* * *

Ekim Gençliği'nin Mart 2007 tarihli 101. sayısı çıktı. Okurlarımız **Ekim Gençliği**'nin yeni sayısını tüm Yaysat bayiiilerinden, Eksen Yayıncılık bürolarından ve kitaplardan temin edebilirler.

CMYK

Kürt halkına yönelik devlet odaklı şovenist-faşist histeri tırmandırılıyor...

Saldırıları karşı Newroz’da “İşçilerin birliği halkların kardeşliği” şiarını yükseltelim!

Newroz’un yaklaşmasıyla birlikte, Kürt halkına karşı saldırılar da devlet odaklı olarak yoğunlaştırılmış bulunuyor. Kürtler’in yaptığı her eylem, konuştuğu her söz suç kapsamında değerlendiriliyor. Ancak buradaki ‘suç kapsamı’ nı düzen hukukunun çerçevesine bile sığdırmak mümkün değildir. Saldırıda hukuk kurumu da kullanılmakla birlikte, suça ilişkin kararlar önceden ve adliye dışında, karargahlarda verilmekte, mahkeme heyetleri sadece verilen bu kararlara uymak, kesilen cezaları onaylamakla yükümlü piyonlar olarak kullanılmaktadır.

Eylem yapmaya kalkan Kürdün cezası, önce sokakta, biber gazı, cop, tekme, tokat şeklinde uygulanıyor. Hemen ardından bu ceza uygulaması aynen, karakollarda devam ettiriliyor. Adliyelerse en son aşama devreye sokuluyor. Ancak adına aldanmamak gerekir. Bizdeki adliyelerin kapısından adaletin ‘a’sı bile giremez. Böyle olunca da, uyduruk gerekçelerle gözaltına alınıp işkencelerden geçirilen Kürtler, gerici-faşist hükümlerle yüklü ceza yasalarında bile bulunmayan uydurma gerekçelerle tutuklanıyor. Bir parti il başkanı (Diyarbakır İl Başkanı Hilmi Aydoğdu) sadece konuştuğu için, bir belediye başkanı yine bir konuşmasında geçen bir sözcük yüzünden düzenin hışımına uğramış bulunuyor. Ancak Kürt halkına yönelik bu gözaltı ve tutuklama terörü, üç-beş yöneticiyle sınırlı değil. Saldırı, son bir-iki hafta içinde yüzlerle hesaplanacak sayıda insanın zindana tıkmalarına dönüştürüldü. 8 Mart kutlayan Kürt kadınları, parti binasında toplantı yapan DTP yönetici ve üyeleri, barış anneleri beşer onar gözaltına alındı, işkence gördü, tutuklandı. Parti binaları basıldı, gazeteler toplatıldı, yayın yasakları getirildi. Parti yöneticileri sadece tutuklama terörüne maruz kalmadı, küfür ve hakarete de uğradı. ABD’nin

‘koordinatörlük’ oyununa piyon atanan general eskisi, konuşması nedeniyle tutuklanan DTP Diyarbakır İl Başkanı’na, ‘yaratık’ sözüyle hakaret etmeye kalktı.

Bu çerçevede bu süre içinde DTP’nin Diyarbakır, Mardin, Siirt, Batman, Van, Şırnak/Cizre, İstanbul/Esenyurt, İzmir, Dersim binalarına baskınlar düzenlendi. Parti il ve ilçe başkanları başta olmak üzere onlarca insan gözaltına alındı, gözaltına alınanların da çoğu tutuklandı.

Düzenin basın yayın organları bu azgın saldırganlığı ‘Newroz alarmı’ çerçevesinde açıklamaya/meşrulaştırmaya çalışıyor. Düzenin Newroz fobisi bilinmekle birlikte, bu, son saldırıları açıklamaya yetmiyor. Düzenin azgınlaşan saldırganlığını anlayabilmek için, üstüste binen farklı sıkıntıların da görmek ve kavramak gerekiyor. Sıkıntılardan biri yaklaşan seçimlerle ilgili olandır ve buna yönelik kutuplaşma/kutuplaştırma faaliyetleri çoktan hızlandırılmış durumdadır. Dışarıya, laik-antilaik/ordu-hükümet çatışması gibi sunulan seçim gündemine ilişkin düzenin temel sıkıntılarından biri de Kürtler ve Kürt partileri, özelde DTP’dir. Marjinalleşmiş durumdaki kimi düzen partilerinin meclise sokulması yoluyla AKP’nin elenebilmesi için seçim barajının düşürülmesi gerekirken, bu aynı yöntem DTP’ye de meclis yolunu açacağından, ne yapacaklarını bilemez hale düşmüşlerdir. Bu çaresizlikle, DTP’yi öyle ya da böyle devre dışı bırakma konusunda her yolu mübah gördükleri

anlaşılmaktadır. Yöneticilere yönelik bu tutuklamaları, partiye yönelik kapatma davaları izlerse hiç şaşırmamak gerekiyor. Nitekim, Ankara Cumhuriyet Savcısı DTP kongresiyle ilgili soruşturma başlatmıştır. Ancak bu, Kürt halkına karşı düzenlenen komploların ilki değildir. Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaş yılları boyunca, buna benzemez ne komplolar örüldü, ne akıl almaz kumpaslar kuruldu. Türk sermaye devleti ve özelde Türk ordusunun üstüne, komploculukta, bir tek efendileri ABD’nin adı anılabilmektedir.

Düzenin bir başka sorunu ve çıkmazı, bilindiği gibi, Güneyli Kürtler’in devletleşme yolunda attığı adımlardır. Bu devlet oluşumunun sınırlarının dışında geliyor olması, ‘misakı milli’ci Türk devletinin sıkıntısını azaltmıyor, belki daha da artırıyor. Sınırları içinde gelişse, vuracak-kıracak-ezecek-engelleyebilecek konumda olduğunu düşünüyor, ama dışarda olunca ve efendiden de icazet çıkmayınca eli-kolu bağlı seyretmek zorunda kalıyor. Kolunu oralara uzatamayınca da, yumruğunu sınır içindekilere, Kuzey Kürtleri’ne indiriyor. En son, Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral İlker Başbuğ’un Diyarbakır’da yaptığı sınır ötesi operasyon açıklamasını emperyalist efendileri yine olumsuz yanıtladı. ABD Dışişleri Bakanlığı’nın Başbuğ’a anında verdiği yanıtla, Türkiye’nin bir askeri operasyonuna kesinlikle karşı olduğunu bir kez daha bildirdi. Bunu takip eden günlerde de, Kürt halkına yönelik saldırılar giderek azgınladı.

Esasta silahlı güçlerle adliyelerin kullanıldığı baskın, gözaltı, tutuklama saldırıları için öne çıkan/çıkarılan yanıdır. Oysa saldırı, kurumsal ya da sözde sivil tüm düzen güçlerinin katıldığı, seferberlik diye tanımlanabilecek türden kapsamlı bir saldırdır. Hükümeti ve muhalefetiyle düzen partileri, sendika ve dernekleriyle “STÖ”leri ve düzen medyası, genelde ırkçı-şoven kışkırtma, özelde Kürt düşmanlığı konusunda adeta birbirleriyle yarışmaktadırlar. Son dönemlerde bunlara bir de “kuvvayı milliyeye” dernekleri gibi yarı-resmi paramiliter faşist örgütlenmelerle spor klüplerinin yönetim ve amigoluk kurumları da eklenmiş durumdadır. Türkiye’nin düzeni ve devleti baştan beri ırkçı, faşist olmakla birlikte, bu yönlü faaliyetlerin azgınladığı ya da nispeten durgunlaştığı dönemler yaşandı. İçinden geçtiğimiz süreç de, milliyetçilik (ya da düzen solundaki versiyonuyla “ulusalcılık”) adı altında ırkçılığın artık açıktan savunulduğu, ortadaki cinayetlere rağmen aklanmaya çalışıldığı ve kıyasıya bir reklam kampanyasının yürütüldüğü, en azgınladığı dönemlerden biri oldu. Düzenin sol partileri, ırkçı-faşist söylemde MHP-BBP gibi sicilli faşist partileri bile çoktan sollamış durumdadır.

Her saldırılarına bahane olarak ‘terör’ yaftası yapıyorlar hedeftekilere ama, ortada, düzen yanında dahi saldırılarını meşrulaştırabilir bir durum bulunmuyor. Son saldırılar, tümüyle, yasal bir parti ve doğrudan halk kitlelerine, Kürt halkının en meşru, en temel hak ve istemlerine yöneltilmiştir. Kürdün, daha düne kadar inkardan geldikleri varlığını eli mahkum kabul etmek zorunda kalınca, artık en temel hak ve istemlerini red ve inkardan geliyorlar. Kürt halkı bu red ve inkarı tanımayıp haklarını kullanmada ve

taleplerinde ısrarlı oldukça da, baskıyla, zorla, zorbalıkla vazgeçirme yolunu tutuyorlar.

Oysa yakın tarihin de gösterdiği gibi, baskı ve zor, halk kitleleri nezdinde, örgütler, partiler, kurumlar üzerinde olduğu kadar etkili olamıyor. Partileri kapatıyor, ama halk kitlelerini kapatamıyorsunuz. Kürt örgütleri, eninde sonunda Kürt halkının taleplerini dile getirmekle yükümlüdür. Ancak, örgütler dile getirirse de, getirmese/getiremeseler de, Kürt halkının hakları ve istemleri yerli yerinde durmakta, her fırsatta bizzat halk kitleleri tarafından dile getirilmekte, savunulmaktadır. Yıllar boyu süren kirli savaşın en alçak, en iğrenç, en kanlı araçları bile Kürt halkını haklı taleplerini yükseltmekten caydıramamıştır. Düzen cephesinde artan saldırganlığın, ırkçı-şoven kudurganlığın bir sebebi de, bir halkın tümüyle haklı ve meşru taleplerini bastırmada hiçbir yol ve yöntemin başarılı olamamasıdır.

Düzenin başarısızlığı, tersinden Kürt halkının başarısına da işaret etmiyor kuşkusuz. Sermaye düzeni, Kürt halkının haklı talepleri uğruna mücadelesini hiçbir araç ve yöntemle bastırmayı başaramamasına rağmen, bu hakları tanıma, bu talepleri karşılamaya asla yanaşmıyor. Tam tersine, önderliğin teslimiyetine, legal örgütlerin düzenle uzlaşma ve bütünleşme gayretlerine rağmen, kirli savaşı (PKK ateşkesleri süreçlerinde çoğu zaman tek taraflı olmak üzere) sürdürmedeki ısrarını koruyor.

Düzenin başarısızlığının Kürt halkının başarısıyla karşılanabilmesi için, Kürt halkının direngenliği yanında, ülkedeki tüm halkların kardeşçe destek ve dayanışması da gerekiyor. Düzenin bunca ırkçı-şoven kışkırtmaları altında bu kardeşliği ve dayanışmayı inşa edebilmek de, ancak, devrimci bir işçi sınıfı hareketinin altından kalkabileceği bir görev ve sorumluluk kapsamına giriyor. Türkiye’de yaşayan tüm ulus ve azınlıklardan derlenmiş işçi taburları, kendi içinde nasıl, dil, din, ırk farkı gözetmemeyi öğrenmiş, onur kabul etmiş ve teorik bağlamda da olsa herkese kabul ettirmişse, bu insani değerlerin Türkiye halkları nezdinde pratik karşılığını bulması için çaba göstermek de yine işçi sınıfına düşmektedir. Düzenin tüm gayretlerine rağmen Türkiye’nin iki büyük halkı birbirine düşürülemediyse, işçi sınıfının bu görevi çok da zor sayılmasa gerektir. Sadece Kürt halkının en haklı taleplerini sahiplenmek ve desteklemek yetiyor bunun için. Düzen cephesinden sistemli biçimde kışkırtılan şovenist histerinin karşısına, “halkların kardeşliği” şiarıyla dikilebilmek gerekiyor.

Bütün bunların ötesinde, ezilen bir halkın tümüyle meşru ve haklı taleplerini ve uğradığı baskıları görmezden gelen ya da buna karşı militan bir tutum almayı başaramayan bir işçi sınıfı, devrimci iktidarı talep etme gücü ve cüreti hiç gösteremeyecektir. İşçi sınıfının devrimci iktidar yürüyüşü, halklar arasına ekilen düşmanlık tohumlarıyla zayıfladığı gibi, tersinden de iki halkın kardeşliği temelinde alacağı destekle güçlenecektir.

Bu çerçevede, Irak işgalinin 4. yıldönümü vesilesiyle yapılacak olan savaş karşıtı eylemde, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşa da karşı durulabilmeli, son saldırılar lanetlenmelidir.

Çözüm halkların birleşik devrimci mücadelesinden geçiyor!..

Newroz ve düzenin nevrotik krizi

“Sınır ötesi operasyonu” şimdilik gözüne kestiremeyen sermaye iktidarı, sınır içi operasyona yönelmiş bulunuyor. Bu konudaki son demagoji malzemesi ise, yaklaşan Newroz. Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ Diyarbakır’da yaptığı konuşmada Newroz’u kutlamaya hazırlanan Kürt halkına gözdağı verdi. Konuşmanın içeriği, generallerin Newroz’u bir takım provokasyonlarla şovenizm dalgasını daha da güçlendirmek için bir fırsat olarak kullanabileceği düşüncesini güçlendiriyor. Bunun yanında Kürt politikacılar ve basın yayın organlarına dönük baskılar da giderek boyutlandırılıyor. Ülkenin birçok yerinde DTP parti binaları, yöneticilerin evleri basılıyor, pek çok kişi gözaltına alınıyor ya da tutuklanıyor. Deyim yerindeyse, düzenin depreşen yeni bir nevrotik kriziyle karşı karşıyayız.

Ezilen ve sömürülen kitleler, çelişki ve çatışmaların alabildiğine derin yaşandığı topraklarda, kendi ezilmişliklerini çoğu kez açığa vuracak özel günler yaratır. İşte Newroz böylesi günlerden biridir. O, kendisine yüklenilen tüm efsaneleri aşmış, siyasal bir kimlik kazanmış, mazlum Kürt halkının isyan günü olmuştur. 1990’ların başında milyonlarca Kürt sokaklara dökülmüş ve yükselen ulusal mücadele Newroz’u değiştirerek, onu siyasallaştırarak bir mücadele gününe dönüştürmüştür. Kürt emekçilerinin öfkesinin bir kanalı olagelmış Newrozlar’da yüzbinler, kırmızı, yeşil ve sarı renklere bürünerek alanları doldurmuşlardır.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da Türk sermaye devleti, Newroz öncesinde Kürt halkı üzerindeki baskı ve saldırılarını devam ettiriyor. DTP Genel Başkanı Ahmet Türk ve Eşbaşkan Aysel Tuğluk, Kürtçe bildiri basıp dağıttıkları gerekçesi ile 1 yıl 6 ay hapse mahkûm edildiler. DTP Kongresi için soruşturma başlatıldı. Tuğluk hakkında daha önce verilen gıyabi tutuklama kararı kaldırılmadığı için DTP Genel Merkezi’nden polislerce alınıp Cumhuriyet Başsavcılığı’na götürüldü. Van ve Diyarbakır’ın DTP il başkanları tutuklandı. Yine, Çermik ilçe yöneticisi slogan attığı gerekçesiyle tutuklandı. Eskişehir Emniyet Müdürlüğü yaptığı konuşmadan dolayı Selim Sadak hakkında savcılığa suç duyurusunda bulundu.

8 Mart Emekçi Kadınlar Günü’nde “yasadışı gösteri” yaptıkları gerekçesiyle, Cizre’de 31 Kürt kadını tutuklandı. Aralarında 77 yaşında yaşlı bir kadın ile 18 gün önce doğum yapmış bir kadın da bulunuyor. 8 Mart günü “Kadının Statüsü, Cinsel Taciz ve Tecavüz” konulu bir panel için Van’da bulunan Av. Eren Keskin de 9 Mart Cuma günü sabaha karşı gözaltına alındı.

Bu arada DTP parti binalarına baskın düzenleniyor. Yasaklamalar ve tutuklamalar birbirini izliyor. Sarı, kırmızı, yeşil mendillerle halay çekildiği gerekçesi ile soruşturma başlatılıyor. Demeç veren, açıklama yapan, hak ve özgürlük diyen yasalarla ve fiili olarak tehdit ediliyor, dahası cezaevini boyluyor!

DTP’li belediye başkanlarına ve Kürt halkına karşı saldırı giderek artıyor. Belediye başkanları hedef tahtasından indirilmiyor. Kayapınar Belediye Başkanı Zülküf Karatekin 5 ay hapis cezasına çarptırıldı. DTP’li belediyeler kısıp alınıyor. Park ve bahçelerdeki heykellerin ne anlama geldiği araştırılıyor! Bir parktaki havuzun Kürdistan haritasına benzediği iddiasıyla soruşturma açılıyor. DTP’li belediyelerin Kürt dili ve kültürü doğrultusunda sürdürdükleri çalışmalar, “resmi ideolojiye uymuyor, mevzuata sığmıyor” gerekçesiyle

engelleniyor, dava konusu ediliyor. Belediyelerin kültür çalışmaları, Kürtçe kitap ve etkinlikler yasaklanıyor. Belediye başkanlarına dava üstüne dava açılıyor.

DTP’nin başta Cumhurbaşkanı olmak üzere Erdoğan ve Arınç’a Newroz kutlamalarına katılmaları için gönderdiği davetiyelerin Kürtçe ve Türkçe yazılı olduğu gerekçesiyle dava açılıyor. Sermaye medyası bu davetiyeleri bile şovenizmi körüklemenin bir aracına dönüştürüyor.

Tüm bu baskı ve terör tablosunu Kara Kuvvetleri Komutanı Org. İlker Başbuğ’un Diyarbakır’a “sürpriz ziyaret”i tamamlıyor. Başbuğ, orada “sürpriz” olmayan bir demeç verdi. Başbuğ’un, Newroz öncesinde hem verdiği mesaj, hem de mesajı Diyarbakır’dan vermiş olması dikkat çekiciydi. Başbuğ, Newroz öncesinde Diyarbakır’dan, Kürt halkını bir DGM savcısı gibi yasaları hatırlatarak uyardı:

“Önümüzde ulusça kutlayacağımız Nevruz Bayramı vardır. Halkımızın bu bayramı büyük bir coşku ile kutlaması, ancak bölücü amaçlara alet olmaması temel isteğimizdir. Bu nedenle Terörle Mücadele Kanunu’nun 7’nci maddesini bir defa daha hatırlatmak isterim. Terör örgütünün propagandasını yapmak terör suçudur. Terör örgütünün üyesi veya destekçisi olduğunu belli edecek şekilde örgüte ait amblem ve işaretlerin taşınması, slogan atılması veya ses cihazları ile yayın yapılması, ya da terör örgütüne ait amblem ve işaretlerin üzerinde bulunduğu üniformanın giyilmesi de bu suç kapsamına girmektedir.”

Başbuğ, Kürt halkıyla adeta alay ediyor. Kürtlerin dillerini, renklerini, işaretlerini, kıyafetlerini kullanmaları yasak, ama bayramlarını kutlamaları serbest!

Başbuğ’un, Diyarbakır’da Newroz’la ilgili yaptığı açıklamaların ilginç bir yönü de, Mersin’de “bayrak provokasyonu”nun yaşandığı 2005 Newroz’unu çağrıştırmasıdır. Hatırlanacağı üzere, dönemin Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt, 2005 yılı Newroz öncesinde “*terör örgütünün eylem hazırlığı içinde olduğu*”nu ve “*terör örgütü üyelerinin sayısı 1999’daki rakama ulaşırken biz 1999’daki mücadele gücünün gerisindeyiz, bu çok tehlikeli bir durum*” diyerek Newroz kutlamalarını yasadışı göstermeye çalışmıştı. Sonrasında Newroz kutlamaları yurt genelinde sakin geçerken, Mersin’de gerçekleşen mitingde “bayrak provokasyonu” yaşanmış, Kürtler “sözde vatandaş” ilan edilmişti. Askerin yaptığı bu çıkış, aynı zamanda ülke çapında şoven-milliyetçi kampanyanın start noktası olmuştu. 2005 Mart’ını çağrıştıran başka bir gelişme de **Gündem** gazetesine yönelik baskılardır. Bu yıl kapatma cezası alan ve yayını engellenen **Gündem** gazetesi, 2005 Martı’nda da toplatılmıştı.

Genelkurmay’ın ikinci adamı Başbuğ’un Diyarbakır’daki açıklamalarının da gösterdiği gibi, burjuvazi adına ülkeyi yönetenler, Kürt sorununda seksen yıllık imha, inkâr ve asimilasyona dayalı şovenist politikaları dayatarak içeride ve dışarıda Kürt halkını tehdit ediyor. Üstelik tüm bunlar, tek taraflı ateşkese ve barış girişimlerine rağmen oluyor. Ezilen Kürt halkı bu yıl da Newroz’u dizginsiz bir devlet terörüyle, baskıların, tutuklamaların, operasyonların altında karşıyor. Sömürgeci Türk devleti, son dönemlerde Kerkük’ün statüsünü belirleyecek referanduma ve Güney Kürdistan’ın bağımsızlık ilânına karşı “sessiz kalmayacağız”, “savaş ilânıdır” diyerek Kürt halkına gözdağı vermeye çalışıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantey.org>

Newroz’un Kürt halkı tarafından kitlesel ve coşkulu kutlanması, sömürgeci Türk sermaye devletinin en büyük korkularından biri olagelmıştır. O, bu korkularının bir sonucu olarak, sadece açık fiziki baskıyla yetinmemiş aynı zamanda Newroz’un içini boşaltmaya da özel bir önem vermiştir. Bu çerçevede Newroz’un aslında “bir Türk bayramı” olduğunu iddia ederek Newroz’u Nevruz’laştırmaya çalıştı, çalışıyor. Kuşkusuz ki amaçları, bu yolla da Newroz’u sulandırmak Kürt halkını denetim altına almaktır.

Açıktır ki, ister açık fiziksel baskı biçiminde olsun isterse örtülü biçimde olsun sömürgeci sermaye devletinin amacı, Newroz’un Kürt halkı tarafından coşkulu ve kitlesel olarak kutlanmasını engellemektir. Fakat tüm baskılara rağmen o bu amacına ulaşamamıştır. Kürt halkı Newroz kutlamalarına daha kitlesel ve coşkulu katılmıştır ve bu yıl da böyle olacaktır. Çünkü Kürt halkı enerjik-özgüveni yüksek ve ulusal değerlere güçlü bir bağlılık göstermesinin yanı sıra yoksulluk ve sefaletin körüklediği yoğun bir öfkeye de sahiptir. Ulusal ezilmişliğin yanı sıra güçlü bir toplumsal temeli de bulunan Kürt sorunu, Kürt halkının özverili, militan ve kararlı mücadelesiyle her defasında daha da büyüyerek gündeme gelmiştir. Teslimiyetçi çizgiye rağmen bugün çözümünü gitgide daha belirgin bir biçimde dayatmaktadır.

Sermaye devletinin zorbalığı da, İmralı sürecinin tüm tahrip edici ve geriletici etkisine rağmen Kürt halkının mücadelesi de sürüyor. Tek yanlı olarak atılan onca geri adıma, siyasal kimlik üzerinden verilen onca tavize rağmen devletin yanıtı, 80 yıllık inkâr ve imha çizgisinde ısrar olmuştur. Dahası tüm bu tek yanlı geri adımlar, devleti inkâr ve imha çizgisiyle sonuç alabileceği konusunda umutlandırmış, pervasızlığını boyutlandırmıştır. Yedi yıllık teslimiyet sürecinin hiçbir kazanım bırakmadığı, sermaye devletinin ise, Kürt halkına en küçük bir hakkı bile vermeye yanaşmadığının görüldüğü bir dönemden geçiyoruz.

Ortadoğu’nun direniş geleneğini sürdürmekte kararlı olduğunu her vesile ile kanıtlayan Kürt halkının yakıcı ihtiyacı, devrimci enerjisini gerçek bir özgürlük ve eşitlik programı ekseninde harekete geçirebilecek bir siyasal önderliktir. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesinin gerçek ihtiyacı, devletle ve kurulu düzenle değil, fakat Türkiye’nin işçi ve emekçileriyle birleşmek ve bütünleşmektir. Ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerini boğmakta kararlı olduğunu her vesile ile kanıtlayan sermaye devletine karşı birlikte, omuz omuza savaşmaktır. Bunun dışında bir çıkış yolu yoktur. Bugün Kürt halkına yönelik her türlü saldırının karşısına dikilmek, onun haklı ve meşru özgürlük ve eşitlik istemlerini savunmak, buna yönelik mücadelesini desteklemek ile hareketi içten içe çürüten, zayıf düşüren ve çıkmaza sokan İmralı çizgisine açık bir tutum almak, Kürt sorununda devrimci çözüm çizgisinin birbirinden koparılamaz gerekleridir.

Yeni bir Newroz’un ön günlerindeyiz. Komünistler dün olduğu gibi bugün de, Kürt sorununun ancak işçi sınıfı önderliğinde halkların birleşik devrimci mücadelesi ile çözüleceğini ısrarla anlatmaya devam ediyorlar, edecekler. Bugün de burjuva gericiliğinin imha ve inkâr politikasının karşısına daha kararlı bir biçimde dikilmek, Kürt ulusunun başta kendi kaderini tayin hakkı olmak üzere haklı ve meşru ulusal istemlerini daha büyük bir kararlılıkla savunmak ve bunları emekçiler arasında etkili bir faaliyetin konusu haline getirmek görevleriyle yüzyüzeyiz.

Emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı,**“İşçilerin birliği halkların kardeşliği!”
bilinciyle Newroz alanlarına!**

2007 Newroz’una sayılı günler kaldı. Bir kez daha her Newroz’da karşılaştığımız bir tablo ile yüzyüzeyiz. Sermaye devleti, Newroz hazırlıklarına günler öncesinden başladı. Henüz Şubat ayının ortasında devletin önde gelen askeri kurumları biraraya gelerek hem Newroz’da kuş uçurmayacakları yönünde kararlılık mesajları verdiler, hem de alacakları önlemleri planladılar. Buna paralel olarak Kürt hareketine yönelik kapsamlı bir saldırı dalgasının startı verildi. Bir yandan azgın bir şoven cereyan estirilirken, diğer yandan Kürt kurumlarına ve güçlerine yönelik gözaltı ve tutuklama furyası başlatıldı. Bu kapsamda medya etkin biçimde kullanıldı ve şovenizm ile azgın saldırganlık atbaşı gitti.

Devletin bu çerçevede sürdürdüğü Newroz hazırlıkları, geçtiğimiz hafta Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ’un Diyarbakır çıkarması ile bir üst seviyeye ulaştı. Başbuğ, burada yaptığı açıklamalarda Kürt halkına yönelik açık tehditlerde bulunarak Newroz’a yönelik katılım, coşku ve militan ruhu hedefledi. Bu arada medya aracılığıyla da bildik “Nevruz” teraneleri de okunmaya başlandı. Belli ki, her ne kadar yararsızlığı defalarca ispatlansa da düzen cephesi biraz da çaresizliğinden olsa gerek bu beyhude davranışından vazgeçemiyor. Bu da bir başka yönden onun Kürt sorunu karşısındaki çözümsüzlüğünün ve acizliğinin ifadesi sayılmalı.

Sermaye devleti bugüne kadar, tüm saldırılarında, gerici propagandalarında ve Newroz’un özünü boşaltmaya yönelik girişimlerinde başarı kazanamadı, bugün de kazanması mümkün değil. Zira Kürt sorunu bu devletin çözüm bulamadığı gibi, denetim altında dahi tutma yeteneğine sahip olamadığı bir kapsam ve dinamiğe sahiptir. Devlet ne kadar bastırmaya, ne kadar yok saymaya ve başka türlü göstermeye çalışsa da bunda başarılı olamamaktadır. Öcalan’ın yakalanması ardından elde ettiği uygun koşullarda başarı kazanamayan bir devletin, bugünkü şartlarda başarılı olması mümkün değildir. Bunun böyle olduğu devlet ve düzen cephesinden de kabullenilen bir gerçektir. Bundan dolayı, bu çaresizlikle birlikte şovenizm ve terör silahlarını kullanarak, en azından, Newroz’un görkemini ve gücünü sınırlamaya ve gözlerden saklamaya çalışmaktadır. Bu kapsamda halen kullanmakta olduğu saldırıların yanısıra, çeşitli provokasyonlara başvurmaktan da kaçınmayacaktır. 2005 Newroz’undaki bayrak provokasyonu hala belleklerde. Öyle ki, yüzbinlerin alanlara çıkarak görkemli bir gösteriyle devletin Kürt sorunundaki iflasını tescil edip yeniden mücadeleye yüzünü döndüğü Newroz, anında bu tür bir provokasyonla karşılanarak günlerce devam eden histerik bir şoven kampanya örgütlenmişti. Bu kampanyanın startı da o zaman dönemin Genelkurmay Başkanı tarafından verilmişti. Kürt halkına “sözde vatandaş” sıfatını yakıştıran bu Genelkurmay Başkanı açıklamasının ardından medya da işbaşı yaparak toplum düzeyinde Kürt halkına yönelik bir linç kampanyası yürütülmüştü. Faşist çeteler sokaklara salınmış, birçok kentte Kürt halkına ve ilerici güçlere yönelik süreli avı

başlatılmıştı.

Bu şoven kampanya o günden bugüne hızından bir şey yitirmeden devam etti. Zira hem Kürt sorunu çözüm bekleyen ve düzenin dengelerini bozan bir sorun olarak canlılığını korumaya devam etti. Hem de düzen cephesi, bu sorunu toplumu yönetmenin etkili bir aracı olarak kullanmaktan vazgeçmedi. Bir de buna, düzenin yönetici sınıfı arasındaki bölünme ve bu bölünmenin bir tarafı durumundaki ordunun başını çektiği güçlerin şoven-milliyetçiliği güç ve konumlarını korumak amacıyla kullanması eklenince, sonuçta günden güne toplum alabildiğine zehirlendi. Öyle ki, emekçi halklar arasında ciddi soğukluklar ve mesafeler oluştu, ciddi güvensizlikler yaratıldı.

İşte 2007 Newroz’u egemenlerin bu amaçlarla ve bu biçimde yarattıkları karanlığın gölgesi altında kutlanacak. Kürt halkı, egemenlere karşı uyanış ve başkaldırı günü olan Newroz’u kutlamaya ve militan bir ruhla sokaklara taşmaya hazırlanırken, düzen cephesinin şoven bir kudurganlıkla yoğunlaştırdığı gerici dalganın etkisi altında bulunan Türk halkı Newroz alanlarından uzak duracak ve bir kesimiyle Kürt halkının isyanına şoven bir öfkeyle yaklaşacak. Oysa, Newroz egemenlere karşı bir başkaldırı günü olarak halkların ortak bir mücadele ruhuyla el ele verdikleri bir güne dönüştürülebilse, böylece ezilen yığınları kasıp kavuran acı ve keder yüklü karanlığa büyük bir darbe vurulabilir. Çünkü, Newroz ateşlerini yakmaya Kürt halkının olduğu kadar diğer uluslardan işçi ve emekçilerin de ihtiyacı var. Çünkü, düzenin Kürt halkına yönelik düşmanca politikalarına yedeklenmenin işçi ve emekçilere faturası, kölelik zincirlerinin kalınlaşması, daha fazla sefalet, acı ve yokluk içinde bir yaşamdır. Çünkü, bu düzen halkları bölüp birbirlerine düşman hale getirebildiği ölçüde varlığını sürdürebilmekte, gemisini yüzdürebilmektedir. Aksi halde, ülkede yaşayan her ulustan işçi ve emekçilerin Kürt halkıyla birlikte Newroz alanlarında buluşması ve isyan ateşlerini yakması bu düzenin ölüm çanlarının çaldığının resmidir.

Newroz alanlarında yakalanacak böyle bir birliktelik ve birleşik isyan ruhu, tarihsel bir ölçekten çok güncel ihtiyaçlardan kaynaklanmaktadır. Zira, şoven-milliyetçi saldırganlığın toplum düzeyinde yarattığı tahribatlar ve bölünmeler egemenlere düzenlerini sürdürme olanağı verdiği gibi, dışarıda da emperyalizmin dümeninde bir takım maceralara

rahatlıkla girme olanağı sağlamaktadır. Güney Kürdistan üzerinden estirilen savaş rüzgarları da bu yolda egemenler için bir basamak durumundadır. Öyle ki, Güney Kürdistan’da Kürt halkının kazandığı mevzileri yıkmaya yönelik yürütülen saldırgan politikaların bir yüzünde de, ABD emperyalizminin güdümünde kardeş halklara yönelik savaş planlarında maşalık vazifesini üstlenmek bulunmaktadır. Yani şovenizm, milliyetçilik, emperyalist savaşa maşalık birbirinin ikiz kardeşi olup esasında emperyalizm ve ülkedeki işbirlikçilerin halkları kölelik zincirlerine bağlamanın araçlarıdır. Her koşul ve her durumda bu politikaların hedefinde olan halklar için de, bu politikalarla bir biçimde alet olan halklar için de büyük bedeller ve zararlar yaratacak bir süreçtir. Dolayısıyla Türkiye’den başlayarak Ortadoğu’ya yayılacak biçimde ezilen halkların birleşik direnişi ve isyanına hiç olmadığı kadar ihtiyaç duyulan bir tarihsel eşikten geçmekteyiz. İşte böyle bir tarihsel anda kutlanacak olan 2007 Newroz’u bu yolda iyi bir başlangıç olabilir.

Bunun için 2007 Newroz’unda öne çıkarılması gereken şiar, “Emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!” olmalıdır. Newroz alanları bu şiar doğrultusunda halkların isyan duygusuyla militan ve görkemli bir buluşmasına sahne olabilirse, düzenin karanlığında ciddi bir gedik açılmış olacaktır. Bunun ne anlama geldiğini kavramak için, Hrant Dink’in cenazesindeki tabloyu anımsamak yeterlidir. Bu tabloda “Hepimiz Ermeni’yiz!” sloganında hayat bulan halkların kardeşlik ruhu, düzen cephesinde nasıl da büyük bir korkuya yol açmıştı. Bu korkuyla önce sendelemiş, sonra da ikiyüzlülüğü bırakıp çıplak bir faşist kudurganlıkla topyekûn olarak karşı saldırıya geçmişlerdi. Çünkü Hrant Dink’in cenazesinin bu biçimde sahiplenilmesi düzenin on yıllar boyunca topluma salgıladığı zehirle ördüğü karanlık duvarların ne kadar da çürük olduğunu açığa çıkarmıştı. İşte düzeni bir bütün olarak şaşkınlıkta bırakan ve büyük korkulara sürükleyen gerçekte buydu. Fakat bilindiği üzere sonrasında düzenin bu korkularını büyütecek ve yakalanan kardeşlik bağını geliştirecek bir inisiyatif sergilenemedi ve düzen güçleri ipleri bir kez daha ellerine alarak karanlıklarını yoğunlaştırdılar.

İşte Newroz, Hrant’ın cenazesinde yakalanan tablo üzerine çekilen düzen karanlığını dağıtmanın, halkların kardeşlik bayrağını yükseltmenin bir fırsatı haline getirilebilir. Bunun için Newroz alanlarında, “İşçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarının yanısıra “Hepimiz Ermeniyiz, hepimiz Kürtüz, hepimiz kardeşiz!” şiarını da yükseltmek büyük önem taşıyor.

Elbette kardeşlik ve birliktelik sermayeye ve emperyalizme karşı mücadeleyle birleşmeli ve bu yolda emperyalizme karşı direnen halklarla dayanışma köprüsü oluşturulmalıdır. Bunun için Newroz alanlarında, “Hepimiz Iraklı, hepimiz Filistinli’yiz” diye haykırmak büyük önem taşımaktadır. Sonuçta ortaya çıkacak tablo, halkların özgür geleceği için açılacak bir kapıyı aralamak anlamına gelecektir. Böylelikle Newroz, tam olarak tarihsel anlamına uygun bir biçimde kutlanmış olacaktır.

Tüm bunlar, devrimci ve ilerici güçler ile Kürt halkının örgütlü güçlerinin omuzlarındaki görev ve sorumluluklara ışık tutuyor.

Düzen medyası yine andıçlandı...

Doğru haber alma hakkı için sosyalizm!

Düzen medyası günlerdir Genelkurmay’ın yeni andıcını konuşuyor/tartışıyor. Sadece andica konu olanlar değil elbette, düzen siyasetinden de tartışmaya katılan az değil.

Andıçta ordu karşıtı olarak sınıflandırılan gazete ve gazeteciler, hiç kuşkusuz karşıt değiller, olamazlar. Hem üzerinden defalarca tank paletleri geçmiş düzen sathında tutunmaya çalışıp hem de başını kaldırmak mümkün değil. Askeri darbeler sadece düzenin gerçek muhalifi devrimci hareketi ezmekle yetinemezdi. Düzeni de düzlemeleri, tek ‘karşıt’ kalmayana dek ezmeleri gerekiyordu, ezdiler.

Dolayısıyla, bugün TSK’nın karşıt ilan ettikleri, aslında küçük çaplı da olsa eleştiri cüreti gösterenlerle, okunma/izlenme kaygısıyla zaman zaman korkularını unutanlardır. Nitekim, karşıt sınıfında adı geçenler dahil, andıcın duyulmasını takip eden günlerde, medyada bir ordu övgüsüdür gidiyor. TSK’dan, yok böyle bir şey türünden bir açıklama gelmediği halde, belgeyi yalanlamaya, TSK’yı yıpratmaya yönelik bir komploymuş gibi göstermeye çalışanlar var. Oysa, TSK avukatı Baykal bile belgeyi inkardan gelmeyip savunmayı tercih etti. Bir iç çalışmadır, her kurum yapar, yapıyor, başbakanın uçağına da her gazeteci giremiyor gibi açıklamalarla yetindi.

Yoktur böyle bir şey, bizim ordumuz çok demokratiktir yaklaşımındakiler, sözde, belgenin dilini orduya yakıştıramamış, çok acemice imiş. Bunlar basın mensubu ya, güya imla kurallarına dikkat ediyor, böyle köklü bir kurumda bu kadar kötü bir metin kaleme alınamaz diye düşünüyorlar. Aslında elbet düşünmüyor, düşündürmeye çalışıyorlar.

Andıç olayına -aslında kendilerinin dışlanması- pek sert tepki gösterenler de, bu ilkel savunuculardan fazla farklı sayılmaz. Onlar da “ordu karşıtı” etiketine itiraz ediyor, orduya karşı olmadıkları, siyasete müdahalesine karşı oldukları savunusuna giriyorlar. Ama nedense andıcın kendisine, yani basın özgürlüğüne müdahale kısmına fazlaca girmiyor, girmek istemiyorlar.

Bunu bir kez yaşadılar, bir daha yaşamak istememeleri doğal tabi. Bir önceki andıç vakasında, kimi büyük gazetelerin kimi büyük kalemleri işlerinden oldular, bugün bunlar da işsiz kalmak istemiyor, köşelerini, maaşlarını, rahatlarını korumaya çalışıyorlar.

Özetle, medya cephesinde yeni bir şey yok.

Ancak, andıçlanan medya kuruluşları ve kalemleri göz önüne alındığında, TSK’da ciddi bir sıkıntı yaşandığı görülecektir. Andıç metninde adı ‘karşıt’a çıkarılan pek çok kalemin ordudan daha çok orducu olduğu da biliniyor. Örneğin, sabah-akşam orduya övgüler düzenler, TSK’da simgeleşen resmi ideolojinin tüm ırkçı-şoven söylemleriyle öne çıkan Kanaltürk’ü bile karşıt gösterebiliyorlarsa, artık gerisini düşünmek gerekiyor.

Düzen ve ordusunun sıkıntılarını anlayabilmek için birkaç soru sıralamakta fayda var.

Bu andica neden şimdi, bu süreçte ihtiyaç duyuldu?

Gizli ibareli bir metin, ordudan, nasıl –esasta neden- basına sızdırıldı?

NATO bünyesinde zaten çoktan cepheye sürülmüş bulunan Türk ordusu, ABD bünyesinde hazırlandığı yeni ve daha sıcak savaşa hazırlık babında, içerde, yeni bir psikolojik savaş mı açmış bulunuyor?

Bu andıçla birlikte artan ordu övgüsüne bu kadar çok mu ihtiyaç duyuyorlar?

Sorular daha da artırılabilir. Ancak görüleceği gibi, bu metin gerçek mi sahte mi, ordu demokratik mi değil mi, basını böylesine baskılar mı baskılamaz mı, soruları burada devre dışı kalıyor. TSK’nın tarihi ve yapısı andıç olayını tartışmalı olmaktan çıkarıyor, tartışmasız bir gerçek olarak ve çırlıçıplak ortada bırakıyor. TSK, darbeci bir geleneğin temsilcisidir. Darbeler ki, baskının top, tüfek, panzer, kurşun, idam sehpası, işkence eşliğinde ve bir kan deryası içinde yapıldığı bir olgudur. Bu geleneğe sahip bir ordu,

neden iki satır yazı ve sözle baskı kurmaktan geri dursun?

Gerçi düzen medyasının herhangi bir baskıya ihtiyacı olmadığı, ordu övgüsünü canı gönülden ve büyük bir gayretkeşlikle yapıp durduğu biliniyor. Bunu elbet ordunun başındakiler de biliyor. Bu böyle olduğu halde andıç metinlerinin ortada dolaştırılması, basına baskı adı altında kitleleri baskılama niyetine yorulmalıdır. Kitleleri baskı altına almaya yönelik diğer bilindik araç ve yöntemlerin yanı sıra, ve bir psikolojik harp taktiği olarak, andıcın da devreye sokulduğu anlaşıyor.

İşin bir de iyi tarafından yaklaşırsak, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin düzen medyası dışında, haberleri doğru okuma kaynağı da bulunuyor. Bunlar devrimci basın-yayın organlarıdır ve düzenin vesayetinden olduğu kadar böylesi andıçlardan da azadedir.

Düzen medyasında hala “basın özgürlüğü” masalı okunadursun, devrimci-sosyalist basın, her gün, her saat işçi ve emekçilerin karşısına gerçek haberlerle çıkmakta, bedeli neyse ödemekten çekinmeden özgürlüğü yaşamaktadır. Kitlelerin gerçek ve doğru haber alma özgürlüğü de böyle kazanılacaktır.

Andıç: Türkiye’de bir ordu geleneği

Düzen medyası daha 28 Şubat tartışmalarını bitiremeden yeni bir andıçla “sarsıldı.” Sarsıntı, andıcın tam da TSK’yı aklama çabalarının üstüne gelmesi, yani zamanlamasıydı. Yoksa, ‘demokratik ordu’ yavelerine kendileri de inanmıyorlar. Hatta pek çok düzen kaleminin açıkça savunduğu gibi, ordunun demokratik olması gereğine de inanmıyorlar. ‘Vurdu mu oturacak’, ‘asker gibi asker’ bir Genelkurmay Başkanı isteyeninden, ‘Irak’a, Irak’a!’ naralarıyla savaş çıkırtkanlığı yapanına kadar, Türk medyasının, tam da Türk ordusuna yaraşır -ilişik değil adeta yapışık- bir düzen kurumu olduğu biliniyor.

Düzen medyası, buna rağmen andıçlanıyorsa artık gerisini düşünün. Yani, 28 Şubat yıldönümü vesilesiyle girilmiş tüm o ‘demokrasi’ reklamları bir çırpıda boşa çıkarılmış oldu. Ne AB süreci, ne bu zorlamayla çıkarılan yasalar, ne sivil iradeye tabilik... Tüm bunlar ordu cephesinde en küçük bir değişiklik yaratmamıştı. Ordu aynı ordu idi.

Zihniyetiyle, çalışma ve elbette savaşma tarzıyla; gerici, ırkçı, darbeci, kontracı, komplocu vb. özelliklerini aynen korumaktaydı. Ordu cephesinden her seferinde farklı bir bahane yaratılmaya çalışılmasına rağmen, AB sürecine karşı gösterilen direncin temelinde de bu, tek başına iktidar geleneğinin sarsılması ihtimali bulunuyor. Onların ABD ile ilişkilerinde bildikleri/alıştıkları bir tarz var; efendi uşağın iç işlerine karışmaz; çoğu durumda destekler, yardım eder, alkışlar. Amerikan demokrasisinin gereğidir bu. Türk ordusu da, elbette, Amerikan demokrasisine tabi olmak babında ‘demokrat’tır. Ancak “Avrupa demokrasisi” (ya da üyelik sürecini hep askıda tutmaya yönelik gayretler) bu alışkanlıkları baltalayacak dayatmalar getirmektedir. Türk ordusu, NATO’da kucak kucağa olduğu Avrupa emperyalizminin üyelik üzerinden dayatmalarına bu yüzden direnmektedir.

Herşeyin hızla “değiştigi” bir çağda TSK neden bu kadar katı bir “muhafazakar” tutum sergilemekte, diye düşünülebilir. “Neden değişmesin, pekala değişebilir, örneğin”

değiştiririz ki” hayalleri kurulabilir. Ama TSK’nın en son andıç olayıyla bir kez daha kanıtladığı yapısal özellikleri, bu hayallerin de artık sonu olmalıdır. TSK’nın elbette pek bağlı olduğu gelenekleri, alışkanlıkları var. Hiyerarşik bir örgütlenmesi, kontracı bir yapılanması var ve benzeri. Ama onu asıl değişmez kılan üstlenmiş bulunduğu vazifesidir. Ordunun tepesinden sık sık ifade edildiği gibi, kurulu düzeni -onlar cumhuriyeti demeyi tercih ediyor- koruma/kollama görevidir bu. Aynı sisteme sahip başka ülkelerin aynı görevle yükümlü başka ordularından farklı gibi görünen, zaman zaman ifrata kaçan tutumlarını anlamak için de, dönüp, cumhuriyetin kuruluş sürecine bakmak gerekiyor. “Cumhuriyeti biz kurduk, biz koruduk, dolayısıyla da yönetimde son söz de bizimdir” tutumu o ilk yıllardan kalmadır. Mustafa Kemal ve ekibinin “kurucu” rolünün, kendilerine bu hakkı “doğal” olarak devrettiğini düşünüyorlar.

Sermaye sınıfı cephesinden ordunun bu kaprisi çok da sorun yaratmıyor. Zaman zaman modern burjuva imajlarına halel geldiğini düşünseler de, temelde, düzenlerinin bekası sağlandığı sürece, yönetimde sivillerin mi, apoletlilerin mi ağırlıklı söz sahibi olacağı onlar için sorun değil. İkide bir demokrasi raporları hazırlatıp yayınlatmayı, tartıştırmayı alışkanlık haline getirmiş olan TÜSİAD baronları, düzenlerinin sarsıldığı korkuları ne zaman yoğunlaşsa, darbelerin en güçlü destekçisi, finansörü oluyorlar.

Dolayısıyla, Türk ordusu gericilikteki bu tutuculuğunu koruyup kollamakla yükümlü olduğu sermaye sınıfının desteğiyle sürdürüyor. Bir yandan efendileri ABD’nin, diğer yandan sermaye sınıfının desteğiyle, ırkçı/faşist/gerici/darbeci/katliamcı bir ordunun keyfi yönetimi altında, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının gelişme, ilerleme umutları ezilmeye çalışılıyor.

Ordunun demokratikleştigiine dair hayallere son vermek, gerçek bir demokrasiye kavuşabilmek için gericilik bataklığı kapitalist düzeni ortadan kaldırmak gerekiyor.

Füze kalkanı kim için, kime karşı?

Arap Birliği dışişleri bakanlarının Kahire'deki toplantısına gözlemci olarak katılan dışişleri bakanı ve başbakan yardımcısı Abdullah Gül'e, Arap Birliği genel sekreteri Amr Musa ile düzenlediği ortak basın toplantısında, "İran'a bir saldırı düzenlenmesi durumunda Türkiye'nin topraklarını saldırı için kullandırıp kullandırılmayacağı" soruldu. İran'ın nükleer meselesinin barışçıl yollardan çözümünden yana olduklarını öne süren Abdullah Gül, "Türkiye'den komşularına hiçbir zaman saldırı söz konusu değildir, bu olmamıştır da" dedi.

Savaş makinesi NATO'nun ikinci büyük ordusunu beslemekle övünen, dahası bu gücü 1950'lerden beri emperyalist güçlerin emrine sunan bir rejimin bakanı tarafından sarf edilen bu sözlerin elbette hiçbir inandırıcılığı yoktur. Diğer suç otaklıkları bir yana, İncirlik Üssü'nden kalkan uçakların 10 yıl boyunca Irak halkları üzerine bomba yağdırdığını hatırlamak bile, Abdullah Gül'ün "Türkiye'den komşularına hiçbir zaman saldırı olmamıştır" iddiasını çürütmeye yeter. İşgal sırasında Irak'ı bombalayan ABD uçaklarının Türkiye hava sahasında binlerce sorti yaptığını açıklayan genelkurmay şefleri, başlarına çuval geçirildiği halde Washington'daki efendilerine sundukları bu hizmetle övünürken de Abdullah Gül

dışişleri bakanı ve başbakan yardımcısıydı.

Dışişleri Bakan'ının sözlerine inanılacak olursa, yakın gelecekte İran'a karşı girişilecek olası bir ABD-İsrail saldırısına Türk sermaye devleti ortak olmayacak. Güncel olan esas sorun da budur zaten. Emperyalist/siyonist güçler İran'a saldırmak için Ankara'daki işbirlikçi rejimden istedikleri desteği alabilecekler mi? Siyasi, askeri, diplomatik erkânın Beyaz Saray'da kapalı kapılar ardında yürüttüğü görüşmelerde ne tür taahhütler verildiğini tam olarak bilmiyoruz, ama Abdullah Gül bu suça ortak olmayacaklarını öne sürüyor.

Yakın geçmişi kaba bir şekilde inkar etmekten kaçınmayan başbakan yardımcısının geleceğe dair sözleri doğru olabilir mi? Abdullah Gül Kahire'de, "Türkiye'den komşularına hiçbir zaman saldırı

söz konusu değildir" iddiasını ortaya atarken, ABD'nin Türkiye-İran sınırına "füze kalkanı" yerleştirmeye hazırlandığına dair haberler ortalıkta dolaşmaya başlamıştı bile. Belirtildiğine göre sermaye devletinin açtığı ihalede Amerikan Patriot ve Rus S 300 füzeleri arasında tercih yapılacak. Ancak alımın gerçekleşmesi durumunda Patriot füzelerinin tercih edileceği söyleniyor.

Füze kalkanı durduk yerde bir ülkeye yerleştirilmez. Füze kalkanına ihtiyaç duyanlar, ya başka bir ülkeye saldırı hazırlığı içindeler, ya da gerçekleşecek olası bir saldırının üssü olmayı kabul etmiş olmalılar. Eğer Türkiye bir füze saldırısı tehdidi altında olsaydı böylesi varsayımlara gerek kalmazdı. Ancak böyle bir tehdidin olduğunu hiçbir taraf iddia edemediğine göre, füze kalkanı yerleştirme girişimini İran'a saldırı hazırlığının dolaysız bir parçası saymak gerekir.

Füze kalkanı yerleştirme tartışmalarının gündeme gelmesi, dahası füze alımları için ihalenin açıldığına dair haberler, Abdullah Gül'ün gerçeğin üstünü örtmeye çalıştığını gösteriyor. Türkiye toprağı, havası, suyu ile emperyalist/siyonist güçlerin saldırı üssü haline getirildikten sonra, komşu halklara yönelik saldırıya fiilen katılmasa bile tetikçilik rolünü yerine getirmiş olacaktır. Füze kalkanı yerleştirme hazırlığı da bu utanç verici rolün provalarından başka bir şey değildir.

Bu durumda, ABD'nin başını çektiği emperyalist saldırganlık ve savaş politikasına karşı direnen ilerici-devrimci güçlerin, füze kalkanı yerleştirme hazırlığını boşa düşürecek şiarları da yükseltmeleri gerekiyor.

Meslek örgütlerinden çağrı:

"20 Mart'ta savaşa dur de!"

DİSK, KESK, TMMOB, TDHB, TEB, İstanbul Serbest Muhasebeciler ve Mali Müşavirler Odası, İstanbul Barosu ve İstanbul Veteriner Hekimler Odası'nın aralarında bulunduğu çeşitli sendika, dernek ve meslek odaları Irak'ın işgalinin 4. yılında, 20 Mart günü akşam saat 20:00'de, Taksim'den Dolmabahçe'ye düzenleyeceği yürüyüşün çağrısı için 12 Mart günü saat 12:00'de Gezi Parkı'nda bir basın açıklaması düzenledi.

Eylemde "20 Mart'ta 20'de savaşa dur de!" pankartı açıldı, "Savaşa, işgale karşı yürüyoruz!", "Ortadoğu halkları yalnız değildir!" ve "Savaşa ve işgale karşı barış, eşitlik ve adalet istiyoruz!" yazılı dövizler taşındı.

Basın açıklamasını kurum ve sendikalar adına DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi yaptı. Çelebi şunları söyledi:

"Bugün ABD emperyalizmi ile hesaplaşmak gerekiyor.

Ya vicdan ya cüzdan demek gerekiyor.

Irak'a özgürlük ve demokasi getireceğini söyleyen işgalciler Irak'ta 650 bin kişiyi katlettiler.

Biz gücün terörüne ve terörün gücüne karşı çıkıyoruz. ABD ve işbirlikçilerinin bir an önce Ortadoğu'yu terk etmesini istiyoruz.

9 emek ve meslek örgütü olarak, milyonlarca yurttaşımız ve farklı ülkelerden milyarlarca

kardeşimiz gibi 'savaşa dur' diyoruz. Irak'ta öldürülen 650 bin kişinin hesabını sormak için, insanlık için, insanlık borcumuzu yerine getirelim, milyonlarca savaş karşıtımlı harkete geçirelim.

Ev kadınları, öğrenciler, emekliler, işçiler, kamu emekçileri, doktorlar, diş hekimleri, mimarlar, mühendisler, eczacılar, avukatlar ve muhasebeciler... ve siz ve biz... Tüm dünya ile beraber 'savaşa ve işgale hayır' diyeceğiz 'savaşa dur' diyeceğiz. 'Savaşa bir daha asla' diyeceğiz... İnanıyoruz biz bu savaşı durduracağız."

Basın açıklamasından sonra İstiklal Caddesi'nde bildiri dağıtımı yapıldı. Eyleme 60 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Adana'da Irak işgali protestosu

12 Mart günü İnönü Parkı'nda biraraya gelen sendikalar, devrimci gruplar reformist çevreler Amerikan emperyalizminin Irak işgalini protesto ettiler. Eylemde "Dünyada ve bölgemizde barış, işgale son! Yaşasın halkların kardeşliği" pankartı açıldı. Yapılan basın açıklamasında, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'dan derhal çekilmesi gerektiği vurgulandı. Savaş sırasında yaklaşık 600 bin kişinin yaşamını yitirdiği ve Amerikan emperyalizmin gücüne dayanarak sürdürdüğü bu teröre dur demek gerektiği belirtildi. Açıklamanın sonunda 20 Mart'ta yapılacak olan savaş karşıtı meşaleli yürüyüşe çağrı yaptı.

KESK, DİSK, TMMOB, Adana Tabip Odası, Alevi Birlikleri, ÖDP, SDP, DTP, EMEP, İHD, ESP, Halkevleri, ÇHKM, İşçi Mücadelesi tarafından düzenlenen eylem basın metninin okunmasının ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

“Beyaz Eylem” mitingi...

“Sağlık haktır satılamaz!”

Türk Tabipleri Birliği, Türk Diş Hekimleri Birliği, SES, Türk Eczacılar Birliği, Dev Sağlık-İş’in örgütlediği “Beyaz Eylem” mitingi 11 Mart günü il dışından gelenlerin sabah saatlerinden itibaren Ankara Garı’nda toplanmasıyla başladı. Toplanma sırasında kitledeki coşku yürüyüş sırasında yerini durgunluğa bıraktı.

Yürüyüş kolunun en önüne “Sağlık haktır satılamaz!” şiarlı imzasız pankart açıldı. Arkasından TTB ve ona bağlı odalar, Diş Hekimleri Birliği, Türk Eczacılar Birliği, SES ve Dev Sağlık-İş yer aldılar. Yürüyüş kolunda, SES İstanbul Şubeleri’nin yanısıra TTB ve İstanbul Tabip Odası kitleselliğiyle göz doldurdu. Fakat aynı örgütlerin Ankara şubeleri oldukça zayıftı, İzmir ve Adana’nın katılımı daha güçlü oldu. Diğer illerin katılımı ise ortalama bir sayıyı tutturmuştu. TMMOB, DİSK Emekli-Sen ve KESK Ankara Şubeler Platformu’nun katılımı ise temsili düzeyde gerçekleşti. Kortej sıralamasında meslek örgütleri ve sendika

şubelerinden sonra Halkevi geliyordu. Ardından siyasal örgütlenmeler, öğrenci kortejleri ve devrimci gruplar yürüdü. Sırasıyla Alınteri, Mücadele Birliği Platformu, Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği, Hacettepe Öğrenci Derneği, DTCF Öğrenci Derneği, HÖC yeraldı.

Komünistler mitinge “Herkes parasız, nitelikli ulaşılabilir sağlık!/BDSP” imzalı pankartla katıldılar.

Toplanma esnasında Kızıl Bayrak gazetesinin satışını gerçekleştirdiler. Sağlık emekçilerine Sosyalist Kamu Emekçileri imzalı bildiri dağıtılar.

Yürüyüş kolu ESP, Kaldıraç ve Emek Partisi, SDP, ÖDP’nin kortejleriyle devam etti.

Yürüyüş sırasında “Sağlık haktır satılamaz!”, “Herkes parasız sağlık!”, “Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek!”, “İMF’ye değil sağlığa bütçe!”, “Sağlıkta tasarruf ölüm demektir!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı.

Yürüyüşe 10 bin civarında bir katılım gerçekleşti.

Sihhiye’ye varıldığında tüm kitlenin alana girmesiyle miting başladı. Mitinge gelen her örgüt kürsüden selamlandı. Ardından Füsun Sayek ve bugüne kadar kaybedilen tüm sağlık çalışanları ile demokrasi şehitleri için bir dakikalık saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun bitiminde konuşma yapmak için TTB Başkanı Prof. Dr. Gencay Gürsoy çağrıldı.

Gürsoy’dan sonra Diş Hekimleri Birliği, Eczacılar Birliği, SES ve Dev Sağlık-İş başkanları da birer konuşma yaptılar. Konuşmalar yapılırken kitlenin sayısında azalma yaşandı. Konuşmaların ardından Suavi bir konser verdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Sağlığın piyasalaştırıldığı düzenden türeyen sahte ilaç çeteleri...

Sahtecilik ve vurgunculuk bu düzenin mayasında var

Son günlerde sermaye basınında İstanbul merkezli çalışan ve birçok ilde örgütlenmeleri olan sahte ilaç çetesinden bahsediliyor. Ümraniye’de tedavi gördükleri hastanelerde kendilerine kullanım süresi geçmiş ilaç verildiğini fark eden hasta ve yakınlarının şikayetinin ardından mali polis bir soruşturma başlattı. 3 aylık bir takibatın ardından İstanbul’un da aralarında olduğu 6 ilde gerçekleştirilen sahte ilaç operasyonunda 50 kişi gözaltına alındı.

Bu operasyonun ardından kamuoyuna yansıyanlar, kâr amacıyla piyasalaştırılan sağlığın durumunu gösteriyor. Hastanelerde kullanım süresi geçtiği için çöp konteynerlerine atılan ilaçları toplayıp tekrar piyasaya süren çetenin ayrıca bir sürü meziyeti daha bulunuyor. Operasyonda 17 milyon YTL’lik sahte, çalıntı ve son kullanma tarihi geçmiş 3 tır dolusu ilaç bulunduğu ve şu ana kadar yapılan araştırmada devletin 15 milyon dolarlık zarara uğratıldığı söyleniyor.

Söz konusu çetenin başındaki şahıs bir ecza deposu sahibi. Gözaltına alınan 50 kişiden 40’ının üniversite mezunu olduğu bildiriliyor. 6 grupluk organizasyondan oluştuğu (1-Sahte ilaç üreten, 2-İlaç hırsızlarıyla bağlantı kuran, 3-Süresi geçmiş ilaçları depolayan, 4-İlaçların barkodlandırılmasını yapan, 5-Sahte ilaç kutuları hazırlayan, 6-İlaçları piyasaya süren eczacılar) söylenen çetenin, ayrıca başka bağlantıları olduğu da açığa çıktı.

Çorum polisi tarafından süresi geçmiş yaklaşık 5 milyon YTL’lik ilacı piyasaya sürdüğü gerekçesiyle tutuklanan emekli Albay Ali Cemal Saraç’ın İstanbul’daki çetenin tutuklu lideri Saim Cemşit ve matbaacı Bülent C. ile görüştüğü tespit edilmiş.

Ele geçirilen ilaçların fiyatları 1000 ve 9000 YTL arasında değişen kanser ilaçlarının yanısıra, astım, kalp,

diyaliz, ağrı kesici, ateş düşürücü, şeker, kolesterol vb. hayati değeri olan ilaçlar olduğu belirtiliyor. Hatırlanacağı üzere Sağlık ve Maliye Bakanlıkları, tasarruf adı altında ve İMF’nin emirleri doğrultusunda geçen yıl hayati değeri olan bu ilaçların çoğunu ödeme listesinden çıkarmışlardı. Birden bire “piyasada yok satan” ve yoksul hastaları karaborsanın eline mahkum eden bakanlıkların bu uygulaması yüzünden birçok hasta bile bile ölüme terkedilmişti. Gözaltına alınan bazı zanlılar “sahte ilaç işini İstanbul’daki eczanelerin yüzde 80’inin yaptığını” öne sürdü. Bu tek satırlık söz bile sağlık sorununun/sağlıkta yıkımın geline aşamada hangi boyutlara ulaştığını gösteriyor.

Başbakan Erdoğan, sağlığın piyasalaşmasının sorumlusu kendileri değilmiş gibi adamlarına gerekenin yapılmasına dair talimat verdiğini açıkladı! Polisin bu operasyonları tam da sağlık emekçilerinin sağlığın piyasalaştırılmasına karşı başlattıkları eylemlilik sürecine denk getirmesi ise oldukça dikkate değer. Sahte ilaç operasyonunun satılık basında işleniş tarzı, sanki bütün eczacı ve doktorlar bu işin içindeymiş gibi bir izlenim yaratıyor.

Sağlığın bu derecede piyasalaştığı ve insan sağlığı üzerinden acımasızca kâr edildiği bir düzende bu tür olayların yaşanması şaşırtıcı değil. Tarihi geçen ilaçların toplu olarak piyasaya sürülmesi, daha büyük ticari şirketlerin de işin içinde olduğunu gösteriyor.

Sağlık emekçilerinin son dönemde sıkça dile getirdikleri bir slogan var: “AKP sağlığa zararlıdır!” Gerçekte ise AKP’nin de bir parçası olduğu, kökü sermaye devletine uzanan çürümüş, kokuşmuş, çeteleşmiş bir sistemdir söz konusu olan. İşçi ve emekçiler bu sistemden kurtulamadığı müddetçe, kitlelerin hastalık ve ölümler çok uzayımızda değil.

Ücretsiz Kızıl Bayrak’ı <https://kibayrak.org>

İzmir: Sağlık ocakları kapatılamaz!

İzmir’de 243 sağlık ocağının kapatılarak birinci basamak sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesine karşı İzmir Sağlık Platformu harekete geçti. Pilot bölge olarak seçilen İzmir’de Aile Hekimliği yerleştirmelerinin yapılacağı 31 Mart, 1-2 Nisan tarihleri öncesinde Mart ayı eylemlilik ayı olarak ilan edildi.

İzmir Sağlık Platformu bileşenleri 1 Mart günü önceden belirlediği Bornova Atatürk Sağlık Ocağı, Çiğli Aydınlıkevler Sağlık Ocağı, Konak Çimentepi Sağlık Ocağı, Konak Yüzbaşı Şerafettin Sağlık Ocağı ve Konak Barış Sağlık Ocakları’nın önünde “Sağlık hakkıma ve sağlık ocağıma sahip çıkıyorum!” şiarıyla eylemler düzenledi, açıklamalar yaptı.

3-6 Mart tarihleri arasında ise Konak Bahribaba Parkı’nda “Güzel İzmir Sağlık Ocağı” adı ile İzmirli’lere Aile Hekimliği hakkında özelleştirmelerin sonuçlarının anlatıldığı çadırlar kuruldu. Halkın da desteği ile imza kampanyası başlatıldı. 5 Mart akşamı ise meşaleler yakılarak “Sağlık Ocakları İzmir’i aydınlatıyor!”, “Ocaklar sönmessin, bebekler ölmesin!” mesajı verildi. 6 Mart günü saat 12.30’da ise sağlık emekçileri, İzmir halkı, sendikalar, meslek örgütleri, DKÖ’ler ve dernekler parkta açılan çadırdaki toplanarak sağlık ocaklarının kapatılamayacağını vurgulayan bir basın açıklaması yaptılar.

Sağlık emekçileri 14 Mart’ta iş bıraktı...**“Sağlık haktır satılamaz!”*****İstanbul: “Sağlıkta ticaret ölüm demektir!”***

14 Mart günü saat 12.00’de Galatasaray Lisesi önünde toplanan doktorlar ve sağlık çalışanları, diğer hastanelerden eylemcilerin de gelmesiyle kortejler oluşturarak Taksim Meydanı’na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca “Sağlıkta ticaret ölüm demektir!”, “Sağlık haktır satılamaz!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, Yaşasın örgütlü mücadelemiz!” sloganlarını atan doktor ve sağlık emekçilerine halk da alkışlarla destek verdi. Taksim Tramvay duraklarında basın açıklaması yapıldı ve Atatürk Anıtı’na çelenk bırakıldı.

Basın açıklaması öncesinde konuşma yapan İstanbul Tabib Odası Başkanı Özdemir Aktan, sağlık politikalarındaki sorunlardan kaynaklı her geçen 14 Mart’ı daha buruk kutladıklarını, olan biteni halka aktarmayı bir borç bildiklerini ifade etti. “Bugün buradaki eylem sadece sağlıkçıları değil, tüm halkı ilgilendiren bir eylemdir” diyerek herkesi bu eylemlere sahip çıkmaya ve destek olmaya çağırdı.

Aktan’ın ardından SES Aksaray Şubesi Başkanı Songül Beydilli bu eylemin amaçları ve sağlık politikalarındaki yanlışlıklardan bahseden bir konuşma yaptı. 500’ü aşkın kişinin katıldığı yürüyüşe ÇHD, KESK, Sine-Sen, Belediye-İş, TMMOB, Birleşik Metal-İş, Haber-İş, Limter-İş yönetim kurulu üyeleri, Çapa, Cerrahpaşa Tıp Fakültesi’nden hocalar, aydın ve sanatçılar da katılarak destek verdi.

Bu arada aynı gün sağlık emekçileri Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi girişinde eylem gerçekleştirdiler. “Bu işyerinde grev var!/SES Aksaray Şube” imzalı pankartı ile farklı pankartların açıldığı eylemde ilk olarak SES Aksaray Şube Başkanı bir konuşma yaptı. Daha sonra Türk Tabipler Birliği Merkez Konseyi üyesi Erkan Kapaklı bir konuşma yaptı. Hastaneye gelenlere eylemle ilgili bilgi verildi, bildiri dağıtıldı.

Aynı saatlerde Anadolu Yakası’nda emekçiler Marmara Üniversitesi Hastanesi önünde basın açıklaması yaparak iş bırakma eylemini kamuoyuna duyurdular. “Sağlık haktır satılamaz!” önlüklerinin giyildiği açıklamada sağlıkta yıkım saldırısına karşı mücadele çağrısı yapıldı. Basın metnini SES Anadolu Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Ayten Tutan okudu. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Ankara: “Emekçiye değil çetelere barikat!”

Ana eylem Ankara Numune Hastanesi’nde gerçekleşti. Burada diğer hastanelerden gelecek olan sağlık emekçileri beklendi. Dışkapı Yıldırım Beyazıt Eğitim Araştırma Hastanesi, Etlik İhtisas Hastanesi ve Kadın Doğum Hastanesi’ndeki sağlık emekçilerine özel güvenlik güçlerinin saldırdığı haberi geldi. Zaman ilerledikçe kitlenin sayısı da arttı. Coşkuyla slogan atan kitle diğer hastanelerden emekçilerin gelmesiyle birlikte Sağlık Bakanlığı’na doğru yürüyüşe geçti.

En önde “Herkese sağlık güvenli gelecek!/Sağlık emekçileri” pankartı açıldı. Yürüyüş sırasında polisin provokatif tutumu gerginlik yarattı. Zaman zaman arbede yaşandı. Kolluk güçlerinin provokatif tutumu yürüyüş boyunca devam etti. Bundan dolayı kimi

zaman yürüyüş kolu durdu. Fakat emekçilerin yürüme kararlılığı göstermesi üzerine yürüyüş devam etti.

Yürüyüş boyunca sağlık emekçileri coşkulu bir biçimde sloganlarını haykırdı. Kolluk güçlerinin tutumu “Emekçiye değil çetelere barikat!” sloganıyla karşılandı. Sağlık emekçileri, Sağlık Bakanlığı’na yakın bir yer olan Abdi İpekçi Parkı’nda toplanarak eylemlerini sürdürdüler. Eyleme yaklaşık 400 emekçi katıldı. (Kızıl Bayrak/Ankara)

İzmir: Sağlık emekçileri eylemi...

14 Mart’ta hastanelerde ve sağlık ocaklarında iş bırakma eylemi gerçekleştirildi. İş bırakma eylemi İzmir’deki çeşitli sağlık ocaklarında saat 11.00’de sağlık emekçileri ve mahalle halkı tarafından gerçekleştirildi. Bu eylemlerin yanısıra, İzmir Sağlık İl Müdürlüğü önünde de kitlesel bir eylem yapıldı.

SES ve TTB üyesi bir grup hekim, İl Sağlık Müdürlüğü tarafından 14 Mart Tıp Bayramı’nı kutlamak için Atatürk Kültür Merkezi’nde düzenlenen toplantıya katılarak protesto etti. Saat 12.00’de Alsancak Cumhuriyet Meydanı’nda toplanan sağlık emekçileri, buradan kortejler oluşturarak sloganlar eşliğinde İl Sağlık Müdürlüğü önüne yürüdü. Burada basın açıklaması gerçekleştirdi. Eyleme yaklaşık 400 emekçi katıldı. (Kızıl Bayrak/İzmir)

Adana: “SSGSS paran kadar sağlık demektir!”

Sağlık emekçilerinin Ankara’da düzenledikleri Beyaz Miting’in ardından 14 Mart iş bırakma eylemleri çerçevesinde sağlıkta yıkımı durduracağız şiarıyla Adana’da üç ayrı eylem yapıldı.

Eylemlerden ilki Balcalı Üniversitesi Hastanesi’nde gerçekleşti. Yaklaşık 100 sağlık emekçisinin katıldığı eylemde SES, TTB, Dev Sağlık-İş adına hazırlanan basın metnini ATO Başkanı Osman Küçükosmanoğlu okudu.

Balcalı Hastanesi’nde yapılan eylemin ardından saat 11:00’de Adana Numune Eğitim ve Araştırma

Hastanesi’nde biraraya gelen SES, TTB, Türk Sağlık Sen üyesi sağlık emekçileri burada bir açıklama yaptıktan sonra Çukurova Devlet Hastanesi’ne yürüyüş gerçekleştirdiler. Çukurova Devlet Hastanesi önünde basın metnini SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen okudu.

Daha sonra SES, TTB ve Dev Sağlık-İş’te örgütlü sağlık emekçileri Uğur Mumcu Meydanı’ndan Atatürk Parkı’na “Beyaz Yürüyüş” gerçekleştirdiler. Yürüyüş sırasında yolun bir kısmını trafiğe kapatan sağlık emekçileri sendika ve oda pankartları dışında “Sağlık ocakları kapatılamaz!”, “Hastaneler halkındır satılamaz!”, “SSGSS paran kadar sağlık demektir!”, “Aile hekimliği aldatmacasına hayır!” yazılı pankart ve döviz taşıdılar. (Kızıl Bayrak/Adana)

Edirne: “Herkese parasız nitelikli sağlık hizmeti!”

Sağlık çalışanları Edirne’de Selimiye Devlet Hastanesi önünde saat 12.30’da bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada sağlık sektöründeki özelleştirmelere, GSS’ye ve Aile Hekimliği’ne vurgu yapıldı. Yaklaşık 70 kişinin katıldığı basın açıklamasında sık sık “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Herkese parasız nitelikli sağlık hizmeti!” sloganları gür bir şekilde atıldı. Eyleme Trakya Üniversitesi’nden öğrenciler de destek verdi.

Ekim Gençliği/Edirne

İzmir Güzeltepe halkından sağlık eylemi

Sağlık ocaklarına sahip çıkmak için 14 Mart günü İzmir’de birçok sağlık ocağının önünde eylemler yapıldı. Güzeltepe’de grev yapan sağlık personeline halkın desteği anlamlı oldu. BDSP olarak bizler de Güzeltepe Sağlık Ocağı’nın önünde saat 11:00’den itibaren katılarak destek verdik. Ses düzeni ile sürekli müzik yayını yaptık, konuşmalar gerçekleştirdik. Yaklaşık 3 saat süren eyleme kadınların ağırlıkta olduğu 100’ü aşkın emekçi katıldı. (Kızıl

Hükümet şimdiden işçi ve emekçileri kandırma derdine düştü...

Seçim yalanları başladı

En geç Kasım ayında milletvekili genel seçimleri yapılacak. Seçim zamanı yaklaştıkça düzen siyasetinde de bildik senaryoların sahnelenmesi için harekete geçildi. Önceki seçimlerden aşına olduğumuz şeyleri bir kez daha görmeye, duymaya, yaşamaya başladık.

Malum adettendir, düzen siyasetçileri seçim dönemleri yaklaşıncı o güne kadar dönüp yüzüne bakmadıkları işçileri, emekçileri, köylüleri, kadınları, kısacası birer oy deposu durumundaki kesimleri birden bire hatırlayıverirler. Seçim döneminden önce sermayeye hizmetten başka bir şey düşünmeyen politikacılar birden bire emekçi dostu kesilirler. Onların gönlünü hoş tutacak laflar etmeye, aklını çecek vaatler sıralamaya başlarlar. Özellikle de hükümet partileri, seçimler kapıya dayandığı vakit ‘kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez’ anlayışıyla, ellerindeki imkanları işçi ve emekçileri bir kez daha kandırmak için sonuna kadar kullanırlar.

AKP hükümetinin düzen siyasetinin bu köklü geleneğini bozmayacağı, hatta bu konuda önceki hükümetleri dahi geride bırakacağı şimdiden anlaşılmaktadır. Daha yakın zamana kadar “popülizm yapmayacağız”, “ne olursa olsun seçim ekonomisi uygulamayacağız” laflarını her vesileyle papağan gibi tekrarlayan hükümet yetkilileri, seçimler ufukta görüldüğünden bu yana ağız değiştirmiş görünmektedir. Hem Erdoğan’ın kimi konuşmaları, hem de hükümetin bazı icraatları bunu açıkça göstermektedir.

Tayyip Erdoğan tam dört yıldır bu ülkenin başbakanı. Ve bu dört yıl içinde hem emperyalist odaklara, hem de sermayeye hizmette ciddi bir kusuru olmadı. Emperyalistlerden ve sermayeden gelen her isteği büyük bir görev aşkıyla yerine getirdi, bu uğurda işçi ve emekçi yığınları yıkıma sürükleyen, sefaletini derinleştiren, onların en temel haklarını ortadan kaldıran icraatlara imza atmaktan geri durmadı. Tam anlamıyla bir işçi, emekçi düşmanı olduğunu hem hükümetin icraatları sayesinde, hem de kişisel tavır ve davranışlarıyla sayısız kez ispatladı.

Başbakan’ın patronlara karşı göstermelik çıkışları

Fakat aynı Tayyip Erdoğan son zamanlarda daha değişik bir biçimde işçi ve emekçilerin karşısına çıkmaya başladı. Hala da emperyalistlerden ve patronlardan emir alan, hala da onların çıkarlarını korumak için canla başla çalışan Erdoğan, bir taraftan da işçi ve emekçilerin gönlünü kazanma çabası içerisine girdi.

Patronlar örgütü Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Başkanı’nın bir açıklamasına verdiği yanıt buna iyi bir örnektir. İşsizlik Sigortası Fonu’nda ciddi bir paranın biriktiği, sermayenin de bu paraya bir süredir gözünü diktiği bilinmektedir. İşte TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu sermayenin bu konudaki özlemlerini dile getirmiş, hükümete bir öneri sunmuştur. “İstihdamın artırılması” gibi güzel bir gerekçeyle ambalajlanan bu öneri, patronların fazladan işe alacağı işçilerin sigorta primlerinin iki yıl boyunca bu fondan ödenmesini öngörmektedir. Şüphesiz ki patronlar bu öneriyi istihdamı arttırmak için değil fakat fonda biriken parayı

yağmalayabilmek için gündeme getirmektedir.

Tayyip Erdoğan Rifat Hisarcıklıoğlu’nun bu önerisini “Hazırdan geçinmek kolay. Nemalar olayında olduğu gibi çeşitli açıkları kapatmaya niyetim yok” diyerek yanıtladı. “Fildişi kulelerden gelen taleplerle imtiyazlı mekânlardan değil halkın içinden geldik. Nereden geldiğimizi aklımızdan çıkarmıyoruz. Herkese kulak veriyoruz” şeklinde konuşarak emekçilere “ben de sizlerden biriyim” mesajı vermeye çabalayan Erdoğan, “Bazen söylenen dertler samimi gelmiyor. Söylenenlerle verilen ve kazanılanlar çok farklı” sözleriyle de güya patronların samimiyetine inanmadığını göstermiş ve onları azarlamış oldu. Patronlar Erdoğan’ın durup dururken bu sözleri niye ettiğini bildikleri için çok da üzerlerine alınmamış olacaklar ki, ilerleyen günlerde hiçbir kendisine yanıt verme gereği dahi duymadı. Erdoğan bununla da kalmadı, patronlara yönelik çıkışlarını ilerleyen günlerde de sürdürdü. Bu kez hedefinde “Biz de KDV indirimi isteriz” diye sızlanan turizm sektörü patronları vardı. Katıldığı bir şurada turizmci patronların isteklerini dinleyen Erdoğan, yarın gidip oy isteyeceği emekçilere şirin görünmek için iyi bir fırsat daha yakaladığını düşünmüş olsa gerek, patronlara fırçayı bastı. “Siz önce sektördeki kayıt dışını düşürün” diye konuşan Erdoğan, turizm sektöründe gerçekte 1.5 milyon kişinin çalıştığını, oysa bunlardan sadece 240 bininin kayıt içinde görüldüğünü belirterek, sözlerine “Önce siz istihdamı 7 haneye çıkarın, biz vergileri tek haneye indiririz” diyerek devam etti.

Erdoğan’ın ve bakanlarının işçi ve emekçilere şirin görünmeye dönük bu tür çıkışlarına önümüzdeki dönemde daha çok tanık olunacak gibi. Fakat sadece şirinlik yaparak işçi ve emekçileri aldatmanın pek de kolay olmadığını AKP hükümeti de biliyor. Bu nedenle başka bir takım politikaları da devreye sokmaya hazırlanıyorlar.

Geçici işçilere kadro aldatmacası

Bunların en önemlilerinden birinin kamuda çalışan geçici işçilere kadro dağıtma politikası olduğu biliniyor. Bu konudaki yasa değişikliğine

ilişkin hazırlıklar ha bitti ha bitecek derken aylardan beridir sürüyor. Ve hem hükümet, hem de Türk-İş’in başındaki ihanet çetesi bu yasanın işçilerin gözünde kendilerine hayli itibar kazandıracağını düşünüyorlar. Yasa değişikliğinin sürüncemede bırakılmasının ve seçime daha yakın bir süreçte meclisten geçirilmek istenmesinin en büyük nedenlerinden biri bu.

Konuyla ilgili haberlere göre kamuda bugün toplam 245 bin geçici işçi çalışıyor. Bunların ağırlıklı bir kısmı mahalli idarelere bağlı işlerde çalıştırılıyor. Merkezi yönetim kapsamındaki geçici işçilerin sayısı ise 37 bin civarında. Şu an için sadece merkezi yönetim kapsamındaki geçici işçilerin sürekli statüye geçişleriyle ilgili ayrıntıların belli olduğu, 27 bin işçinin sözleşmeli statüde çalışmaya zorlanacakları, sadece 17 bin işçiye daimi kadro verileceği belirtiliyor.

Rakamlardan da anlaşıldığı gibi işçilerin büyük bölümüne kadro verilmesi söz konusu dahi edilmiyor. Fakat hükümet yetkilileri bu konuyla ilgili olarak ağızlarını her açtıklarında sanki bütün geçici işçilere kadro dağıtılacakmış gibi konuşuyorlar. Yerel yönetim ve mahalli idarelere bağlı çalışan geçici işçilerin durumu ise daha kötü. Buralardaki işçilerin çok daha küçük bir kısmına kadro verilecek, gerisi sözleşmeli çalışmaya zorlanacak ya da işini yitirecek. Sözleşmeli statüye geçen işçiler, geçici olarak çalıştıklarında kullandıkları bir dizi haktan mahrum kalacak. Hükümet bu yasa sayesinde hem kendini geçici işçilik sorununu çözen yönetim olarak sunma imkanı yakalayacak, hem de kamu işçisinin sendikal örgütlülüğünü zayıflatmış, kimi hak ve kazanımlarını ise ortadan kaldırmış olacak.

AKP hükümetinin işçi-emekçi düşmanı iktidar çetelesi ortadadır. Gene AKP’ye vurarak, emekçi kurultayları düzenleyerek işçilerin gözüne girmeye çalışan DSP gibi partilerin de emek düşmanlığı konusunda hiç de aşağı kalır yanının olmadığı bilinmektedir. O halde işçi ve emekçiler, seçim dönemi yaklaştıkça daha da yoğunlaşacak olan bu tür yalan kampanyalarına karşı uyanık olmalıdırlar. Bağımsız sınıf çıkarlarına dayalı bir mücadele programı etrafında birleşmeli, sermayenin seçim oyununu boşa çıkartmak için çaba sarfedilmelidir.

8 Mart eylem ve etkinlikleri bu hafta da ülke çapında sürdü...

“Cinsel, ulusal ve sınıfsal baskı ve sömürüye son!”

Maltepe PSAKD’nde coşkulu 8 Mart şenliği

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Maltepe Şubesi 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü Gülsuyu Mahallesi’ndeki Şube binasında gerçekleştirdiği bir şenlikle kutladı. 8 Mart akşamı gerçekleşen etkinlik baştan sona canlı ve coşkulu geçti.

Etkinliğin yapıldığı salona “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!” pankartı ile çeşitli taleplerin yazılı olduğu pankartlar asılmıştı. Etkinlik, PSAKD Maltepe Şube Başkanı İlhan Kılıçaslan’ın yaptığı açılış konuşmasıyla başladı. Kılıçaslan, tüm kadınları dernek faaliyetinde ve mücadelede daha ileri ve daha aktif rol almaya çağırdı.

Etkinlikte kadınların yaşadığı sorunları ilk çağlarından itibaren ele alan ve özel mülkiyet düzeninin gelişip yerleşmesiyle beraber sorunların daha da derinleştiğini vurgulayan ve kadının kurtuluşunun sosyalizmde olduğunun altını çizen “Ekmek ve Gül” adlı sinevizyon gösterildi.

Derneğin çalışmalarına katılan bir kadın öğretmen, kadınların toplumsal yaşamda sosyal, kültürel faaliyetten yoksun olduğunu vurguladı. Kadınların haklarına, kimliklerine daha fazla sahip çıkması gerektiğini belirtti. Dernek üyesi bir kadın da mücadeleyi anlatan şiiriyle yoğun alkış aldı. Daha sonra yapılan konuşmalarda kadının çifte baskıya, sömürüye maruz kalmasının nedenleri anlatıldı. Kadının emperyalist-kapitalist sistemin boyunduruğu altında iki kat daha fazla sömürüldüğü ve bunun için mücadeleye iki kat daha fazla atılmaları gerektiği vurgulandı. Grup Fırtına türküleriyle etkinliğe renk kattı. Etkinlik halayların ardından sona erdi. Etkinliğe 150 kişi katıldı. (Kızıl Bayrak/Kartal)

Adana: 8 Mart’ta meşaleli yürüyüş

8 Mart günü saat 18:00’de Çakmak Caddesi girişinde biraraya gelen Alınteri, BDSP, ÇHKM, DHP, Mücadele Birliği, Partizan, HÖC’lü Kadınlar İnönü Parkı’na kadar meşaleli yürüyüş gerçekleştirdiler.

Yürüyüş Çakmak Caddesi girişinde “Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye karşı kadın dayanışması! Faşizme karşı halkların kardeşliği!” pankartının açılmasıyla başladı. Yürüyüşte “Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı. Açıklamada 8 Mart’ın sınıf savaşımının bir ürünü olarak ortaya çıktığı vurgulandı. Kadınlar üzerindeki tüm baskı ve eşitsizliklerin ancak sınıfsız toplumda ortadan kalkacağını altı çizildi. Tüm emekçi kadınlar bir kez daha sınıf mücadelesine çağrıldı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi. (Kızıl Bayrak/Adana)

ÇÜ’de 8 Mart eylemi

Çukurova Üniversitesi’nde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü 8 Mart günü R1 derslikleri önünde yapılan basın açıklamasıyla kutlandı. Öncesinde yapılan afiş ve bildirilerle eylemin duyurusu ve mücadele çağrısı yapıldı. “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü” şiarlı pankartın açıldığı eylemi Adana Gençlik Derneği, DGH, Ekim Gençliği, SGD, YDG örgütledi. Eyleme 40 öğrenci katıldı. (ÇÜ Ekim Gençliği)

ÇÜ-ÖDER’de 8 Mart etkinliği

Çukurova Üniversitesi Öğrenci Derneği, 8 Mart günü saat 13.30’da, Eğitim Fakültesi İsmail Hakkı Tonguç Toplantı Salonu’nda, Dünya Emekçi Kadınlar Günü’yle ilgili bir etkinlik gerçekleştirdi. Etkinlik açılış konuşmasıyla başladı. Açılış konuşmasında kısaca kadınların yaşadığı sorunlar anlatıldı. Ardından ÇÜ öğretim görevlilerinden Andaç Çuhadar Kadın sorunu hakkında yaklaşık bir saatlik bir sunum yaptı. Etkinlikte Eğitim Fakültesi Dekanı da kısa bir konuşma yaptı. Ardından “İklimsiz Kadınlar” isimli belgesel gösterildi. Belgesel gösteriminin ardından etkinliğe kısa bir süre ara verildi. Aranın ardından ÇÜ-ÖDER şiiir grubunun hazırladığı emekçi kadınlarla ilgili şiir dinletisi sunuldu. “Osama” filmi gösterildi. Yaklaşık 80 öğrencinin katıldığı etkinlik film gösteriminin ardından sona erdi. (ÇÜ Ekim Gençliği)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Taksim’de 8 Mart eylemleri

8 Mart günü birçok kurum Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle Taksim’de basın açıklaması gerçekleştirdi. İlk açıklamayı KESK’li Kadınlar yaptı. Taksim Postanesi önünde toplanan kadınlar “Siyasette temsil, iş yaşamında istihdam için 8 Mart’ta alanlardayız!” pankartını açtılar. İkinci açıklamayı ise Halkevi Kadınlar düzenledi. Galatasaray Postanesi önünde toplanan Halkevi üyesi kadınlar “Herkes sussun kadınlar konuşsun!” yazılı pankart açarak tencere ve tavalara eşliğinde Gezi Parkı’na yürüdüler.

Diğer bir basın açıklaması düzenleyen kurum ise Emekçi kadınlar (EKA) idi. Tramvay durağında toplanan Emekçi Kadınlar “Yaşasın dünya emekçi kadınlarının mücadele birliği!” şiarlı pankart açarak sloganlarla Galatasaray Postanesi’ne kadar yürüdüler. Demokratik Özgür Kadın Hareketi üyesi kadınlar da Galtasaray Postanesi önünde yaptıkları açıklama ile tüm kadınların 8 Mart’ını kutladıklarını ifade ettiler. Açıklamanın ardından Postane’den hapisanelerde bulunan kadın tutsaklara dayanışma kartı gönderdiler. Eylem “Yaşasın 8 Mart!” sloganı ile son buldu. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Samsun’da 8 Mart etkinlikleri

Samsun’da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü faaliyetleri kapsamında 7 Mart akşamı “Demir Çeneli Melekler” filmi gösterildi. Amerika’da oy hakkı için mücadele eden kadınların mücadelelerinin anlatıldığı film katılımcılar tarafından ilgiyle izlendi.

7 Mart akşamı düzenlenen 8 Mart Emekçi Kadın Platformu toplantısında Halkevleri, sarı-kırmızı renklerden rahatsız olduklarını, başka renklerin de kullanılması gerektiğini, “8 Mart kızıldır, kızıl kalacak!” sloganını kitlelerin anlamayacağını, mahallelerden gelen kadınların tepki duyabileceklerini söyledi. Bizler emekçi vurgusunda reformistlerden ayrıldığımızı, bizi içi boşaltılmış 8 Mart anlayışından ayıran pankart ve sloganlarımız olması gerektiğini söyledik. Bunun üzerine Halkevleri platformdan ayrılarak saat 17:00’de bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

8 Mart Emekçi Kadınlar Platformu olarak

düzenlediğimiz eylem “Kadınlar: Emperyalizme, şovenizme, sömürüye karşı birleşik mücadele!” pankartının açılması ile başladı. Polisin engelleme girişimine rağmen pankartımızı kararlı bir biçimde basın açıklamasını yapacağımız Konak Sineması önüne kadar taşıdık ve basın açıklamasını gerçekleştirdik. Eylemde, “8 Mart kızıldır, kızıl kalacak!”, “Devrime meşale bizim kadınlarımız!”, “Kadınlar eyleme mücadeleye!”, “Eşit işe eşit ücret!”

sloganları atıldı. Eylem halaylar ile son buldu. BDSP, ESP, HÖC, DSÖB ve Kaldıraç’ın katıldığı eyleme TKP temsili düzeyde katılacak destek verdi. (*Samsun Emekçi Kadınlar Platformu*)

Kayseri’de 8 Mart

Kayseri’de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü KESK Şubeleri tarafından 8 Mart günü Eğitim-Sen’den Hunat PTT’si önüne kadar yapılan yürüyüşle kutlandı. Kadınların hak ve özgürlük taleplerinin dile getirildiği açıklama sonrası çeşitli taleplerin yer aldığı

dilekçeler Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı Nimet Çubukçu ile Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu’na postalandı. Eylemde “Eşit işe eşit ücret!”, “Kadınız haklıyız, kazanacağız!”, “Kadına şiddete son verilsin!”, “Kadın erkek elele, mücadeleye!” sloganları atıldı. Yaklaşık 150 kişinin katıldığı açıklamaya BDSP de destek verdi. (*Kızıl Bayrak/Kayseri*)

Edirne’de 8 Mart etkinlikleri

8 Mart günü saat 12.30’da Edirne Postanesi önünde yapılan basın açıklamasında 8 Mart’ın tarihsel

önemi vurgulandı. Günümüzde kadına yönelik sömürünün, saldırıların ve cinsel istismarın anlatıldığı basın açıklamasına yaklaşık 100 kişi katıldı. Akşam yapılan etkinlik ise Deveci Han’da gerçekleştirildi. Etkinlikte Behice Boran’ın mücadele dolu hayatını anlatan bir belgesel gösterimi yapıldı. Yaklaşık 60 kişi katıldı. (*Ekim Gençliği/Edirne*)

Antakya’da 8 Mart kutlaması

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü nedeniyle BDSP, HÖC, Alınteri ve Partizan tarafından ortak bir eylem gerçekleştirildi. Kitlenin Sistem Dersanesi (İHD binası) önünde toplanması ile yürüyüş başladı. Yaklaşık 40 kişilik kitle sloganlar eşliğinde Saray Caddesi’nde yolu trafiğe kapatarak Ulus Alanı’na yürüdü. Alana varıldıktan sonra basın açıklaması okundu.

Eylemde “Kadınlar emperyalizme, şovenizme ve sömürüye karşı birleşik mücadeleye!” ortak imzalı pankart açıldı ve yanısıra dünya kadın devrim önderlerinin, Türkiyeli devrimci kadınların, savaşlarda, tarla ve fabrikalarda baskı ve sömürüye maruz kalan kadınların yer aldığı bir pano sergilendi. Komünistler eyleme, “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!”, “Kadınlar emperyalizme, şovenizme ve sömürüye, ezilmeye karşı birleşik mücadeleye!/BDSP” imzalı döviz ve flamaları ile katıldı. (*Antakya BDSP*)

Cebeci’de 8 Mart kutlaması

Dünya Emekçi Kadınlar Günü, 8 Mart günü Cebeci Kampüsü Hukuk Fakültesi’nde yapılan bir etkinlikte kutlandı. Hukuk Fakültesi Öğrenci Derneği tarafından düzenlenen etkinlik saat 13.00’te başladı. Konuşmaların ardından Diyez Müzik Grubu’nun söylediği türkülerle etkinlik sona erdi. Etkinliğe yaklaşık olarak 60 kişi katıldı. (*Ekim Gençliği/Cebeci Kampüsü*)

Trabzon’da coşkulu 8 Mart

Her yıl Trabzon’da, 8 Mart sınıfsal ve devrimci özünden arındırılarak bir karnaval havasında kutlanır. Bu yıl ise, Trabzon’daki devrimciler olarak (Ekim Gençliği, DPG, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Gençlik Federasyonu, YDG ve ÖEP) 8 Mart’ın sınıfsal ve tarihi devrimci özüne uygun olarak kutlanması için bir çalışma başlattık. İlk olarak önümüze bir etkinlik programı koyduk. Etkinlik çağrısını hem kent merkezinde hem de okulda yaparak çeşitli materyaller kullandık. 7 Mart günü saat 18.00’de Trabzon Gençlik Kültür ve Sanat Evi’nde bir etkinlik düzenledik. Etkinliğe 50 kişi katıldı.

8 Mart günü ise Meydan Parkı’nda ‘Kadın-erkek elele emperyalizme karşı mücadeleye!’ şiarının yazılı olduğu pankartı açarak bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Eylemde “Yaşasın emekçi kadınlar günü!”, “Kadın-erkek elele emperyalizme karşı mücadeleye!”, “Ortadoğu halkları yalnız değildir!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganları atıldı. Coşkulu geçen eyleme 40 kişi katıldı. Eylem çekilen horonlarla sona erdi. (*Trabzon Ekim Gençliği*)

Halkevcî Kadınlar’dan 8 Mart etkinliği

İstanbul Birlik Halkevi 11 Mart günü Ümraniye-Dudullu Öğretmenevi’nde bir etkinlik gerçekleştirdi. Program ilk olarak Birlik Halkevi adına yapılan açılış konuşması ile başladı. Yapılan konuşmada, bugünün neden emekçi kadınlar günü ilan edildiği vurgulanırken, kadınların bugünkü toplumda karşı karşıya kaldığı sorunlar dile getirildi. Açılış

İzmir’de 8 Mart mitingi...

yürüdüler.

Miting tüm kortejlerin alana girmesinin ardından saygı duruşuyla başladı. Bu seneki 8 Mart mitingi Irak’ta emperyalist işgale karşı direnişte tutsak edilen ve idamla yargılanan 3 direnişçi kadın şahsında tüm dünya emekçi kadınlarına adandı. Ardından kurumların ortak hazırladığı metin okundu. Ortak metinde, emperyalist saldırganlığa, kadına yönelik şiddete ve sömürüye karşı kadınlar örgütlü mücadeleye çağrıldı.

Miting programı DKH’tan emekçi bir kadının okuduğu şiirle ve Ayışığı tiyatro topluluğunun sahnelediği, Dario Fo’nun “Ulrike Mainhoff” adlı oyunuyla devam etti. İşçi Kültür Sanat Evi şiir topluluğu “Yürek İşçileri” sahnede yerini alarak “Asıl mahpusluk esareti dışarıda yaşamaktır” adlı ürünlerini eylemcilerle paylaştılar. Sincan, Uşak hapishanelerinden kadın tutsakların ve ölüm orucu gazisi Sevgi Saymaz’ın gönderdiği mesajların okunmasının ardından Kavel Müzik Grubu sahnedeki yerini aldı. Ardından sahneye grup Günişığı çıktı. Çekilen halaylarla miting programı bitirildi. Mitinge yaklaşık 500 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

konusmasının ardından “Ekmek ve Gül” sinevizyonu gösterildi. Yaklaşık 100 kadının katıldığı etkinlik sıcak bir atmosferde geçti. (Kızıl Bayrak/Ümraniye)

Yurtsever Cephe’den 8 Mart etkinliği

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü vesilesiyle 10 Mart günü Kadıköy İskele Meydanı’nda toplanan Yurtsever Cephe Kadın İnisiyatifi üyeleri basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasının ardından Kadıköy Halk Eğitim Merkezi’nde yapılacak olan 8 Mart etkinliğine toplu olarak bildiri dağıtımı eşliğinde gidildi. Yaklaşık 400 kişilik kitlenin önü Bahariye’de çevik kuvvet barikatıyla kesildi. Çıkan olayda 4 kişi gözaltına alındı. Gözaltılardan sonra Halk Eğitim Merkezi’nin giriş ve çıkışları polis tarafından kontrol altına alındı ve etkinliğe gelenlerin üzeri arandı. Ardından gerçekleştirilen şenliğe polis saldırısı kınanarak başladı. Şenliğe 500 kişi katıldı. (Kızıl Bayrak/Kartal)

Ankara: Kadın Platformu yürüyüşü

Ankara’da reformist ve feminist çevrelerden oluşan Kadın Platformu’nun eylemi 8 Mart’ta kadınların Yüksel Caddesi’nde biraraya gelmesiyle başladı. “İnadına isyan inadına özgürlük!/Kadın Platformu” imzalı pankartın arkasında çeşitli dövizler taşındı. KESK, DİSK, ATO, TMMOB yürüyüşe “Eşit işe eşit ücret!” şiarlı pankartla katıldılar.

Buradan Mithatpaşa güzergahından Abdi İpekçi Parkı’na yürümek isteyen grubun önü kolluk güçleri tarafından kesildi. Polisin engellemesini protesto etmek amacıyla burada bir süre oturma eylemi yapıldı. Ardından kolluk güçlerinin gösterdiği güzergahtan yürüyüş başladı. Yalnızca kadınlardan oluşan yaklaşık 700 kişilik kitlenin ağırlıklı bölümü Ankara Kadın Platformu pankartı arkasında yürüdü. (Kızıl Bayrak/Ankara)

Adana: Feministlerin 8 Mart mitingi

“Dünya Kadınlar Günü”nü kutlamak için biraraya gelen feminist çevreler ve reformistler 8 Mart günü Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu önünde kortejlerin oluşturulmasından sonra “İrkçiliğe, militarizme, cinsiyetçiliğe, emek sömürüne karşı özgürlüğümüz için yürüyoruz!” ortak pankartı altında yürüyüş başladı. Katılımcıların ağırlıklı kesimini Kürt kadınlarının oluşturduğu mitinge Öcalan’ın zehirlenmesi ve buna karşı ortaya çıkan tepki damgasını vurdu. Sık sık atılan “Biji serok Apo!” sloganları tertip komitesinin müdahaleleriyle engellendi. Miting halaylarla son buldu. (Kızıl Bayrak/Adana)

Eskişehir’de 8 Mart eylemi

Eğitim-Sen, SES, ÇGD, EKD, EMEP, EHP’li Kadınlar, SDP’li Kadınlar, Halkevleri, Üniversiteli Kadınlar, Öğrenci Kolektifleri, ESP’den oluşan Eskişehir Demokratik Kadın Platformu 8 Mart günü bir eylem gerçekleştirdi. Eylem Hamam Yolu Yediler Parkı’nda kitlenin toplanmasıyla başladı. Kadınların önde, erkeklerin arkada yürüdüğü eylemde kitle sloganlarla Adalar Migros önüne yürüdü. Açıklamanın ardından kadınların oluşturduğu ritm grubu eşliğinde çekilen halaylarla eylem sona erdi. Eyleme yaklaşık 200 kişi katıldı. (Kızıl Bayrak/Eskişehir)

Bursa’da 8 Mart

Reformist ve feministlerin oluşturduğu Bursa

Trabzon

Kadın Platformu tarafından 10 Mart günü yapılan eylemle 8 Mart’ı kutladı. Osmangazi Metro İstasyonu’ndan Orhangazi Parkı’na kadar yürüyen yaklaşık 250 kadın, burada konuşmalar, şiir ve müziğin yer aldığı bir program gerçekleştirdiler. Eylemde “Yaşasın kadın dayanışması!”, “Susma haykır kadınlar öldürülmesin!” gibi sloganlar zıplayarak ve davullar eşliğinde sıklıkla atıldı. (Kızıl Bayrak/Bursa)

Sivas’ta 8 Mart

8 Mart günü Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili Cıvıllar Parkı’nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Sistem tarafından uygulanan çift sömürünün, kadınların toplumsal yaşamda yaşadığı ezilmişliğin vurgulandığı eyleme sendikalar, ilerici ve devrimci gruplar destek verdi. Eğitim-Sen ayrıca bu düzende kadının durumunu anlatan bir etkinlik gerçekleştirdi.

BDSP: “Kadının kurtuluşu sosyalizmde!”

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu 8 Mart günü yaptığı basın açıklamasıyla 150 yıl önce meydanları dolduran New York’lu tekstil işçilerinin kan ve can bedeli yarattıkları 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü selamladı.

Saat 11.00’de Galatasaray Lisesi önünde toplanan BDSP’liler “Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!” yazılı pankart açtılar. İşçi ve emekçi kadınların taleplerinin yazılı olduğu dövizler taşıdılar. Eylemde okunan basın metninde şunlar söylendi:

“Kadınların yaşadığı tüm ezilmişliklerin, baskının kaynağı, tepeden turnağa çürümüş kapitalist sistemin kendisidir. Kadının toplumsal eşitliğinin ve özgürlüğünün önündeki en büyük engel bugünün sömürü düzenidir. Kadının gerçek kurtuluşu için, bu sistemin yıkılması, sosyalizmin kurulması gerekmektedir. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nde bir kez daha, tüm işçi ve emekçileri hem insanlığın kurtuluşu, hem de kadının

kurtuluşu için adımlarımızı büyütme, en acil taleplerimizin bir an önce gerçekleşmesi için mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz.

* Çalışma yaşamındaki kural dışlıklar son bulsun!

* Zorunlu mesailer kaldırılmalı, gece çalışması yasaklansın, sigortasız çalışma engellensin!

* Tüm ev kadınları sigortalansın, sigorta primleri devlet tarafından ödensin!

* Tüm emekçi semtlerinde ve işyerlerinde ücretsiz, nitelikli kreşler açılmalı!

* 8 Mart ücretli izin ve resmi tatil günü ilan edilsin!”

Açıklamanın ardından kampanya çerçevesinde toplanan imzalar Galatasaray Postanesi’nden TBMM Başkanlığı’na gönderildi.

Eylem boyunca “Kadının kurtuluşu sosyalizmde!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün ardından...

Emekçi kadınlar günü ve emekçi kadın çalışmamız üzerine

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, çeşitli kentlerde gerçekleşen etkinlik ve eylemlerle geride kaldı.

Komünistler olarak Şubat ayının başından itibaren bir yandan kendi bağımsız çalışmamızı yürütürken, diğer yandan devrimci güçlerle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne yönelik ortak bir süreci örgütlemenin adımlarını attık. Sürecin başında çalışma planlandı, bir hat oluşturuldu. 8 Mart'ın gündemleri belirlendi, hedefler ve araçlar tanımlandı. 8 Mart gününe kadar yoğunlaştırılmış bir faaliyet örgütlendi.

Güçlü bir 8 Mart çalışmasının bahar sürecini belirlemedeki öneminin yanısıra emekçi kadın çalışmamızın ete-kemiğe bürünmesi bakımından da önemli olduğunun altını çizmiştik. Şunu rahatlıkla ifade edebiliriz ki, bahar dönemine canlı, etkin ve yüzü emekçi kitlelere dönük bir çalışmayla girilmiş, yanısıra emekçi kadın çalışmasında anlamlı adımlar atılmıştır.

Emekçi kadın çalışmasında güçlü ve tok adımlar

Geçmiş dönemlerde yürüttüğümüz emekçi kadın çalışmasının bir iç bütünlüğe, sistematik bir yönelime yeterince konu olamadığı biliniyor. Sürecin başında gerçekleştirdiğimiz müdahale ile varolan ve yer yer yeni kurduğumuz emekçi kadın komisyonları ile faaliyet yürüttük. Bulunduğumuz alanlarda oluşturulan emekçi kadın komisyonlarının zeminleri ile çalışmanın düzeyi farklı olmasına rağmen, attığımız yeni adımlar emekçi kadın çalışmasındaki örgütlülük yeni bir aşamayı ifade ediyor. Emekçi kadınlara yönelik çalışmamızın daha önce dağınık ve parçalı yapısına son vermiş, bu alandaki zayıflığımızı güçlü bir politik müdahale ile birlikte geride bırakmış bulunuyoruz. Atılan bu adımlarla birlikte önümüzdeki dönem sürekliliği olan ve örgütlü bir zemine dayanan bir emekçi kadın çalışması yürütmenin güçlerine, olanaklarına ve araçlarına sahibiz.

Bu çalışma ile çevre-çeper güçlerimiz özne haline getirilmiş, çalışmalara aktif katılımları sağlanmış, faaliyet zemininde değişim ve dönüşüm başarılabilmıştır. Bugün bu çalışma tam anlamıyla güçlerini bulamasa da, bu doğrultuda anlamlı adımlar atılmıştır. Halihazırda çalışmanın içinde ya da destekçisi olan güçler siyasal çalışmanın genel etkisiyle çevremizde birikmiş, emekçi kadınlara yönelik çalışmanın bir ürünü olarak kazanılmamış, dahası büyük oranda işçi kimliğini taşımayan güçlerdir. Ancak sistemli ve hedefleri belirgin bir çalışmanın zaman içinde kendi güçlerini üretmesi kaçınılmazdır.

Bir diğer temel kazanımımız ise, çalışmanın başından sonuna kadar iç bütünlüğüne sahip olması ve merkezi bir çalışma olarak yürütülmesidir. **Emekçi Kadın Komisyonları**'nın güçlerinin tanımlanmasının

ardından sürecin gündemleri belirlenmiş, araçları ortaya konulmuş ve çalışmanın hedefleri net olarak çizilmiştir. Mevcut taleplerimiz çerçevesinde önden belirlenen araçlarla emekçi kitlelere seslenilmiş, alana da çalışmanın ifadesi olan talepler taşınmıştır. Tüm süreç boyunca iç bütünlük korunmuştur.

İki aylık süreç boyunca tüm faaliyet sistemli bir şekilde emekçi kitlelere, özelde de emekçi kadınlara seslenmiştir. Genel bir 8 Mart çağrısından öte, emekçi kadınların sorunları ve talepleri işlenmiştir. Aynı zamanda tüm alanlarımızda çalışma zengin araçlar ile örgütlenmiştir. Eğitim seminerlerinden film gösterimlerine, panellerden, şenliklere, afiş, bildiri, bülten ve imza metinlerine kadar çok sayıda propaganda araçlarıyla emekçi kadınlara ulaşılmaya çalışılmıştır. Bir yandan yaygın ve etkin bir propaganda faaliyeti yürütülürken, diğer yandan gerçekleştirilen kadın etkinlikleriyle yüzlerce emekçi kadının buluşması sağlanmıştır.

Tüm bu başarıya ve kazanımlara rağmen emekçi kadın çalışmamızın yetersizliklerini tespit etmek, bu eksikliklere doğru müdahalelerde bulunmak, yeni dönem çalışmamız açısından önem taşımaktadır. Çalışmamızın başarılarını ve kazanımlarını kalıcı hale getirmek ama aynı zamanda yetersizliklerimizi de tüm açıklığıyla ortaya koyarak geride bırakmak emekçi kadın çalışmamız için tayin edici önemdedir.

En temel eksikliğimizin çalışmanın gereğince sınıf zemininde yürümemesi olduğunu söyleyebiliriz. Emekçi kadın çalışmasından bahsettiğimiz yerde, faaliyetin ağırlığının en başta işçi kadınlar içinde yürütülen çalışma olarak algılanması ve buradan beslenmesi gerekmektedir. Buradan baktığımızda, belirlenen taleplerin fabrika fabrika gündemleştirilmesinden kadın işçi toplantılarının yaygınlığına kadar birçok eksiklikten söz edebiliriz. Kuşkusuz bu durumun kendi içinde çeşitli nedenleri olabilir. Henüz dayandığımız kadın güçlerinin önemli bir bölümüyle dolaysız olarak sınıfın içinde olmamalarından kitlesel etkinlikler gerçekleştirme ihtiyacına kadar bunun çeşitli nedenleri olabilir. Ama önümüzdeki süreçte hızlı bir biçimde, çalışmanın kendi zeminine doğru yol alması gerektiğini bir kez daha vurgulamayı gerekli görüyoruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir diğer eksiklik alanımız ise taleplerin işlenmesinde yaşandı. Bu konuda geçmişe göre bir hayli yol aldığımızı söyleyebilirsek de, taleplerin eylemli süreçlerle birlikte işlenmesinde ve gündemleştirilmesinde eksikliklerimiz oldu. Faaliyetimiz eylemli süreçleri örgütlemeye yönelik, taleplerden somut çalışmayı ören bir perspektifle yürütülse de bu yönlü sonuç yaratamadı. Öte yandan, imza metinleri aynı şekilde fabrikalardan semtlere, sendikalardan kitle örgütlerine kadar daha yaygın şekilde kullanılabilirdi. Bu açıdan da çalışmamızın belli darlıklar taşıdığını söylemeliyiz.

Çalışmamızın başladığı ilk andan itibaren eğitim toplantılarına ve seminerlerine önem verdik. Ama bugün dönüp bakıldığında, emekçi kadın çalışması açısından faaliyetin örgütleyici güçlerinden çeper güçlerine doğru eğitim sürecinin işletilmesi açısından yetersiz kaldığımızı söyleyebiliriz. Bu durum kendisini talepleri emekçi kitlelere anlatmada, emekçi kadınlar arasında etkin bir çalışma yürütürken yaşanan zorlanmada hissettirdi. Emekçi kadın çalışmasının yeniliği bu durumu bir parça anlaşılır kılıyor. Ancak bu duruma hızla müdahale edilmesi ve geride bırakılması gereken bir sorun olarak yaklaşmak durumundayız.

Emekçi kadınlara yönelik çalışmamızın yeniliğini gözettiğimizde, ne kadar etkin bir çalışma yürütsek de mevcut çalışmayı bugün için miting alanına taşımakta zorlanma yaşayacağımızı biliyorduk. Yöneldiğimiz kadın kitleleri açısından alana katılımı artırabilmek için daha zorlayıcı müdahalelerin yapılmasının yanısıra, miting hazırlığını siyasal faaliyetimizin toplam güçlerine maletmenin gerekliliğine de işaret etmiştik. Ne yazık ki, bu açıdan gerekli sonuçların alınamaması, yer yer bu açıdan atıl kalınması, alana katılımımızı bir ölçüde etkiledi. Bu açıdan hedefimizin altında bir katılım sağladığımız söyleyebiliriz.

Eksikliklerimize yüklenerek dönemi kazanmaya!

Tüm eksikliklerimize rağmen, merkezi işçi kurultayı sürecinin ardından yüzünü kitlelere dönen, canlı bir siyasal faaliyet yürüttüğümüzü söyleyebiliriz. Herşeyin ötesinde en önemli sorumluluğumuz, mevcut birikimi ileriye taşımaktır. Attığımız adımları güvenceleyecek ve kalıcılaştıracak bir çalışma kapasitesi sergileyebilmek gerekiyor. Bunun yolu da eksikliklerimize müdahale etmekten, çalışmada ısrar, irade ve süreklilik gösterebilmekten geçmektedir. Mevcut emekçi kadın komisyonlarını büyüterek, güçlerin çok yönlü eğitimini ve dönüşümünü sağlayarak, başta işçi kadınlar olmak üzere emekçi kadınları örgütleme çabamızı sürdürmeliyiz.

Kendi içinde yoğunlaşmış bir siyasal faaliyetin ardından şimdi kesintisiz bir şekilde 1 Mayıs'a yöneleceğiz. 1 Mayıs'ın emekçi kadın çalışmasını zayıflatması bir yana, 1 Mayıs'ı emekçi kadınların mücadeleye çağırılması için etkin bir faaliyete dönüştürebilmek, politik hattı önden belirlenmiş, hedefleri iyi çizilmiş, araçları tanımlanmış bir çalışmaya tüm güçleri seferber etmekten geçiyor.

Ankara’da 8 Mart süreci...

Tutumlar, eğilimler ve ayrışmalar...

Üç yıldır bir ayrışmaya konu olan 8 Mart süreci, Ankara’da yine bir dizi tartışmalara ve dolayısıyla farklı tutum ve eğilimlerin ortaya çıkmasına vesile oldu.

Genel planda iki ayrı sınıf tutumu ve ideolojik konumlanıştan kaynaklanan ayrışma süreci, toplumsal muhalefetin her alanını kesen bir çerçevede gerçekleşti.

Burada ilk olarak kısaca reformist-feminist çevrelerin süreç içerisindeki yerini özetlemek gerekiyor. Zira bu çevreler Ankara’da 8 Mart sürecini 25 Kasım’da oluşturulan Kadın Platformu üzerinden önlerine alarak, Ocak ayından itibaren 8 Mart hazırlıklarını başlattılar. Önceki yıllardan farklı olarak herhangi bir çağrı yapmaksızın kendi durdukları zemin üzerinden hareket eden Kadın Platformu, hemen hemen birbuçuk ay öncesinde bir program oluşturmuştu. Politik-siyasal zemini bildiğimiz bir eksene, “liberal-reformist” bir çizgiye sahip olan Kadın Platformu, bu yönüyle, durduğu yeri herhangi bir tartışmaya konu etmeksizin daha net bir şekilde pekiştirmiş oldu.

Sürece dahil olan bir diğer blok tutum ise Ankara’da yakından tanıdığımız dörtlü DİSK, KESK, ATO ve TMMOB üzerinden şekillendi. 8 Mart sürecine en geç giren, hemen hemen hiçbir ön hazırlık sürecine sahip olmayan bu birlik, esasta ve siyasal planda Kadın Platformu’ndan farklı bir zemine sahip değildi. Zira buraları tutan sendikal bürokrasi bilindiği gibi siyasal kimliğini, Kadın Platformu’nun bileşeni olan liberal-reformist parti ve çevreler üzerinden belirliyor. Daha doğrusu siyasal tutumunu örgütlü oldukları reformizm içerisinde şekillendiriyor ve bu tür platformlara taşıyor.

Bu iki kümenin 8 Mart sürecinin başında ayrı gibi görünen tutumları ise, önceki yıllarda ve yakın tarihte yaşanan bir dizi teknik ve pratik sorundan kaynaklanıyor. 8 Mart’a yönelik yaklaşımlarında temelli bir sorun olmayan bu iki platform, esasta bir ve aynı siyasal ve ideolojik zemini ifade ediyor. Hal böyle olunca geriye sadece kendi aralarında ilişkileri onarmak

ve aynı yerde bütünleşme sorunu kalıyordu ve bunu da birkaç toplantının ardından çözdüler. Devrimcilerin defalarca yaptığı çağrılara hiçbir yanıt vermeyen dörtlünün, sözde “Birleşik ve kitlesel bir 8 Mart” adı altında yaptıkları kendi çağrıları, gerçekte Kadın Platformu ile bütünleşme çabasıyla öte bir şey ifade etmiyordu. Ki bu çağrı sadece bu temelde bir karşılık buldu ve zaten hedeflenen de bundan ibaretti.

Yaptıkları çağrı içerisinde devrimcileri de hesaba katan DİSK, KESK, TMMOB ve ATO amacı ise, “yaramaz çocuklar” olarak baktıkları devrimcileri kendi geri zeminlerinde sürece katmak, iki yıldır yaşanan ayrışmanın temsilcilerini bu temelde yan yana getirmekten ibaretti. Kendi tabirleri ile “iki uç noktayı” birleştirme iddiasıyla hareket eden dörtlü, gerçekte ayrışmanın “ideolojik-siyasal” bir muhtevaya, sınıfsal bir konumlanışa sahip olduğunu gayet iyi bilmesine rağmen sürecin sonunda “ne yapalım, birleştirmek için biz elimizden geleni yaptık” deme samimiyetsizliğini gösterdi. Kaldı ki tüm çabası Kadın Platformu ile bütünleşmek olan dörtlünün devrimcilere yönelik çağrısının ne kadar göstermelik bir tutum olduğu çok geçmeden ortaya da çıktı. Yaptıkları son deklarasyonla Kadın Platformu ile birlikte hareket edeceğini duyuran dörtlü, aslında sürecin en başından itibaren buna yönelik bir hazırlıkta olduğunu da deklare etmiş oldu.

Bu temelde Ankara’da gerçekte tek bir ayrışma yaşanmıştır. Bu da devrimciler ve reformist-feminist çevreler arasında yaşanan ayrışmadır.

Devrimci-ilerici güçler de Ankara 8 Mart sürecini erken bir tarihte, Ocak ayı içerisinde başlattılar. Komünistlerin çağrısı ile yan yana gelen devrimci-ilerici güçler, 8 Mart’ı tarihsel, sınıfsal ve devrimci içeriğine uygun bir temelde örgütlemek, bu zeminde en geniş birlikteliği yakalayabilmek hedefi ile hareket etti. Fakat çağrı bu kadar erken yapılmasına, tartışmalar erken başlatılmasına rağmen maalesef bu sürecin kendisi yeterince güçlü değerlendirilemedi diyebiliriz.

Bunun gerisinde somut birkaç neden yatıyor. Birincisi dörtlünün esasta oyalamaktan başka hiçbir şey ifade etmeyen, devrimcileri geri bir zemine çekme çabasıyla ibaret olan çağrısıdır. Devrimci birliktelik içerisinde yer alan ve dörtlünün çağrısını “gayet anlamlı ve iyi niyetli” olarak değerlendiren siyasetlerin tutumu oldu. Komünistlerin tüm ısrar ve müdahalesini “önyargı” olarak değerlendiren bu siyasetlerin “iyi niyetli” tutumları sürecin zayıflamasında fazlasıyla etkili oldu diyebiliriz. Birlikteliğin eylem programını dahi deklare etmesinin önüne geçen bu tavır devrimcilere sadece zaman kaybettirdi. “Birleşiklik ve kitlesellikten” yana tavır alan bu siyasetlerin meselenin gerisinde yatan sınıf tutumunu, siyasal arka planını maalesef yeterince kavrayamadığını söyleyebiliriz. Devrimci siyasal bir zeminde, buna uygun politik bir tutum etrafında yaratılacak “birleşik, kitlesel bir 8 Mart’ı” reformizmi ikna etme sınırlarında algılayan bu anlayış sürecin yeterince değerlendirilememesinde önemli bir etken oldu. Buradan bakıldığında önceki yıllara göre kendi durduğu geri liberal zeminde daha ısrarcı olan, bu çerçevede herhangi bir tartışmaya dahi kapı aralamayan bir Kadın Platformu vardı karşımızda. Yaşanan ayrışmayı gayet açık bir şekilde “siyasal” olarak değerlendiren, “1987”den beri bunun mücadelesini veriyoruz” diyen bu feminist-reformist blok yaşanan ayrışmanın arka planına gayet hakimdi.

Süreci zayıflatan bir başka etken ise birlikteliğin oluşturulma sürecinde yaşanan tartışmalar oldu. Gerek politik bütünlüğün kurulmasını geciktiren, gerekse oyalayan bu tartışmalar maalesef iki yıldır birlikte hareket edilen kimi güçler şahsında da bir etki alanı yaratabildi. Bu çerçevede yine 8 Mart’larda bir süredir ortak tutum alan devrimcilerin yakaladığı siyasal zeminin ESP tarafından tartışma konusu edilmesi, pratik olarak süreci kazanmayı geciktiren bir faktöre dönüşebildi. Defalarca benzeri tartışmaların açılması ve yaratılan belirsizlik tablosu, zaman zaman somut adım atmanın önünde bir engele dönüşebildi. Birlikteliğin iki yıldır ördüğü süreci bir yerden “kırmaya”, “öncesiz” olarak tartışmaya çalışan bu eğilim, kimi siyasal çevrelerin yine temelsiz bir “birleşiklik” anlayışıyla birleşince tartışmalar da fazlasıyla uzadı. Bu tartışmaların kendisi maalesef bir kez daha zaman kaybetmekten başka bir işleve sahip olmadı. Zira esasta bu tartışmaları sonlandıran şey, komünistlerin döne döne izah ve ısrar ettiği önden oluşturulmuş birleşik, güçlü politik bir tutumdan ziyade, yazık ki reformist-liberal çevrelerin ve dörtlünün açık siyasal tutumu oldu. Liberal-reformist çevrelere fazlasıyla “iyimser” yaklaşan, “bütünleşme” çabası gösteren platform bileşenlerinin geç de olsa reformistler tarafından deklare edilen bu açık politik tutum karşısında önü kesilmiş oldu. Süreç bir kez daha sınıf devrimcilerini doğruladı.

Komünistler olarak 2007 8 Mart’ında yürütülen tartışmaların, yaratılan pratik ve siyasal birikimin önümüzdeki yıllarda takipçisi ve temsilcisi olmaya devam edeceğiz. 8 Martlar’ın, 1 Mayıslar’ın ve işçi sınıfının devrimci mirasına ait her şeyin bu temelde sahiplenilmesi bugün için tarihsel ve sınıfsal özüne, devrimci içeriğine uygun bir temelde örgütlenmesi, aynı zamanda kendi tarihsel sürecine hakim olmaktan, güncel planda yaşanan ayrışmaların ve konumlanışların bu tarihsel-sınıfsal temele sahip olduğunu görmekten geçiyor. Bu unutulurken, bir kenara bırakılarak hareket edilemez. Güne yüklenmek ve geleceği kazanmak, aynı zamanda bu tarihsel zemine güçlü bir şekilde hakim olmaktan geçiyor.

Ankara’dan Komünistler

İrkçi Perinçek Lozan’ı “fethetti”!

“Anti-emperyalizm” sosuyla sıvanmış ırkçılık çizgisinin simgeleştiği İşçi Partisi ile şefi Doğu Perinçek, birkaç yıl önce kaçınılmaz olan durağa, faşist partiyle kucaklaşma merhalesine varmıştı. İşçi Partisi (İP)-MHP buluşması, Perinçek ve şebekesini “sol maske” takma yükünden kurtarmıştı.

“Solcu” bir partinin faşist partiyle kucaklaşması şaşırtıcı görünebilir ama değil. Zira “Perinçekçi sol” çizginin geçmişi de karanlık ve lekeli. Bu zihniyetin ‘70’li yıllardaki ayırt edici özelliği, devrimcileri ihbar etmekte. Bir dönem reformist sol çizgi tutturma teşebbüsleri olsa da, Perinçek ve şürekâsı kısa sürede olmaları gereken yere, devletin militarist kurumunun postal yalayıcılığı misyonuna dönüş yaptılar.

Üstlendiği misyon gereği, “Perinçekçi sol”un politikasında devrimci harekete düşmanlık önemli bir yer kaplamaktadır. İrkçi-şoven yarışta kimi zaman faşist partiyi bile geride bırakan Perinçekçi-İP çizgisi, “anti-emperyalist” söylemi de dilinden düşürmüyor. Ancak bu “anti-emperyalist” hamaset emperyalizmin iç dayanaklarına karşı tutumla birleştirilmediği gibi, emperyalizmin içindeki en güçlü dayanağı olan NATO’nun ikinci büyük ordusuna tiksinti verici bir yaltaklanmayla birleşiyor.

İrkçi-faşist histerinin körüklendiği bir dönemde Ermeni halkına düşmanlık yarışına Perinçekçi-İP’in de katılması kimse için şaşırtıcı olmadı. İP’in şefi Perinçek, kendi deyimiyle, yaptığı “Lozan çıkarması”nda Ermeni katliamını inkar ettiği için, İsviçre’de hakkında soruşturma açılmıştı. Duruşmaya 90 kiloluk dosya ile giden Perinçek’in mahkeme salonunda şov yapma girişimleri olduysa da, savcı tarafından azarlanarak yerine oturmak durumunda bırakıldı.

Yaptığı savunmada, “Ermeni katliamını inkar etmediğini, çünkü böyle bir katliam olmadığını” iddia eden İP şefi, Türkiye’ye gelişinde “Lozan fatihi” olarak karşılandı. “Ermeni katliamı olmamıştır” diyerek Ermeni halkının kıyımdan geçirilerek sürgüne gönderilmesi politikasını savunan Perinçek, diğer sermaye hizmetçileri gibi ırkçı-şoven histerinin yükselişinden siyasi rant elde etme peşinde. “Lozan’ı fethetmek” dönemin ruhuna fazlasıyla uygundur. Ancak orijinal faşist partiler varken, solcu olduğunu söyledikten sonra ırkçı-faşist kulvara demir atan Perinçekçi-İP gibilerinin ırkçı-şoven histerinden nemalanma şansları zayıf görünüyor.

“Lozan fatihi”ne destek veren resmi kişiler de dikkat çekiciydi. İlki kendisi de ırkçı-faşist zihniyeti temsil eden İsviçreli Adalet Bakanı’dır. İsviçreli Bakan, Türkiye’ye gelmiş, ülkesinde çıkan ve Türkiye’de Ermeni katliamını tanyan yasa ile İsviçre’deki ırkçılık karşıtı yasadandır duyduğu rahatsızlığı dile getirerek Perinçek’in arkasında durmuştu. Diğerleri ise, yine faşist çizgisiyle bilinen eski MHP’li yeni AKP’li Adalet bakanı Cemil Çiçek’tir. Gerçi iki bakanın sahiplenmesi Perinçek’i mahkum olmaktan kurtaramadı ama arkasının da “sağlam” olduğunu gösterdi.

İsviçre, Fransa gibi gerici rejimlerin halkların kıyımına karşı olduklarını söylemeleri elbette ikiye bölünmüş bir iddiadan ibarettir. Zira, bu iddialarında samimi olsalardı Filistin’de, Irak’ta, Afganistan’da, Yemen’de halen devam eden kıyımlara karşı dururlardı. Buna karşın, emperyalistlerin ikiye bölünmüşlüğü İP şefinin ikiye bölünmüşlüğü ortadan kaldırmadığı gibi, ırkçı-faşist histerinin önemli bir aktörü olduğu gerçeğini de değiştirmiyor.

Parti programım

1. B

Siyasal mücadele ve parti programı

Devrimci teori siyasal mücadelede yolgösterici kılavuzdur, belli bir tarihi dönem için somutlanmış ifadesini programda bulur. Eğer devrimci bir teorik bakışınız ve bunun ürünü devrimci bir programınız yoksa, değil süreçlere doğru devrimci müdahale, olayların akışı içerisinde yönünüzü bulabilmeniz bile mümkün olamaz. Olayların karmaşık akışı içinde sayısız gelişme yaşanır, yeni durumlar ve sorunlar ortaya çıkar. Şu veya bu sınıfın/sınıf çıkarının temsilcisi her siyasal güç odağı ya da akım, bu gelişmeleri kendi sınıf çizgisinde yorumlamaya ve yönlendirmeye çalışır. Bu karmaşanın içinde boğulmamak, olayların ardından sürüklenmemek, başkalarının politikalarına dolgu malzemesi olmamak, burjuva siyasal akımların ya da sınıf politikalarının yedeğine düşmemek için, her ciddi devrimci partinin kendine ait sağlam bir teorik perspektife, bu teorik perspektifin ürünü devrimci bir programa ve bu programa hizmet eden devrimci bir stratejik çizgiye sahip olması gerekir. Bunlar olmaksızın, doğru devrimci bir politika ve taktikler izlemek olanağı da olamaz.

Parti olarak zaman zaman altını çizerek, başından beri Kürt sorununa ve hareketine genel planda doğru yaklaşmayı başardığımızı söyleyegeldik. Bunu başarmış olmak elbette bir rastlantı değil; tersine bu, partimizin ilkelere dayalı teorik ve programatik konumunun bir sonucu olmuştur. Eğer bu üstünlük olmasaydı, olayların akışı içerisinde sayısız hata yapar, gelişmeleri zamanında ve doğru kavramayı başaramaz, şu veya bu akımın etkisinde ya da yörüngesinde kalırdık. Nitekim bugünün Türkiye solunda bunun bir dizi olumsuz örneğini görüyoruz da. Kürt hareketinin dıştan bakıldığında hala da iyi ve sorunsuz görüldüğü, herkesin artık Kürdistan’da “ikili iktidar” var dediği bir gelişme evresinde biz, Kürt hareketinin gerçekte bir “yol ayrımı”na gelip dayanmış bulunduğunu açıklıkla saptayarak onun bugünkü akibetini ciddi bir ihtimal olarak oldukça erken bir zamanda öngörebildiysek eğer, bu tam da ilkelere dayalı teorik ve programatik bakış açısı sayesinde olanaklı olabilmıştır. Devrimci döneminde bu hareketin haklı devrimci muhtevasını budalaca gerekçelerle desteklemekten geri durup da, tam da reformizme yöneldiği bir evrede tutup onu ölçsüz abartmalara ve yüceltmelere konu edenlerin, bunu o günden beri ve hala da izleyegeldikleri kuyrukçu politikalarının dayanağı haline getirenlerin durumu ise, bu aynı konuda tümüyle negatif bir örnek olarak duruyor önümüzde. Böyleleri tutarlı devrimci bir bakış açısından yoksundurlar; dolayısıyla, politikada ciddi hatalar yapmaları, olayların ve başkalarının ardından sürüklenmeleri, onların politikalarına basitçe dolgu malzemesi olmaları kaçınılmazdır.

Her siyasal konuya olduğu gibi temel önemde bir siyasal konu olarak ulusal soruna bakarken de partimizin programına sıkı sıkıya sarılmak durumundayız. Bizim programımız biçimsel bir gereklilik, parti olarak kabul edilebilmenin biçimsel bir gereği ve aksesuarı değil, fakat tümüyle, siyasal mücadelenin akışı içerisinde partimizin her zaman ve durumda sıkı sıkıya bağlı kalması ve sarılması gereken

şaşmaz bir kılavuz ipidir. Partimizin kuruluş kongresinin program konulu tartışmalarında da üzerinde önemle durulduğu gibi, Türkiye sol hareketinin bu alanda son derece kötü bir geleneği var. Uzun yıllar bir programdan yoksun olmak geleneksel solda pek sorun edilmediği gibi, nihayet bir program ortaya konulduğunda ise bu çoğu durumda bir biçimsel gerekliliğin gerçekleştirilmesi olarak ele alınabilmektedir. Ortaya konulan program sınıf mücadelesi sürecinde yolgösterici bir silah, şaşmaz bir kılavuz ipi değil, çoğu kere salt parti olabilmenin biçimsel bir koşulu olarak kalabilmektedir.

Oysa program, bir partinin verdiği mücadelenin genel ufkı ve temel çerçevesi demektir; ilkelerini, varmak isteği hedefleri, gerçekleştirmek istediği amaçları içerir, o hedef ve amaçlara götürecektel yol ve yöntemlere ilişkin temel ilkesel yaklaşımları ortaya koyar. Bir parti mücadelenin seyri içinde sürekli kendisine kutup yıldızı gibi yol gösterecek devrimci bir programı sahipse, o sınıf bilincine dayalı öncü devrimci bir parti olmanın olmazsa olmaz temel koşullarından birine ve üstelik birincisine sahip demektir. Böyle bir partinin gerçek bir amacı ve temsil etmek iddiası taşıdığı sınıfa önderlik yeteneği ve kapasitesi var demektir. Bu yoksa eğer, bir parti öncü olmanın en temel vasıflarından birinden, birincisinden, tüm ötekiler için olmazsa olmaz olanından yoksun demektir. Kendisini aydınlatacak, kendi önünü görmesini sağlayacak bir programı olmayan bir partinin öncü niteliği de yok demektir. Buna yönelik iddiası dayanaktan ve ciddiyetten yoksun demektir.

Biz her zaman programımıza başvuruyoruz ve bugünün Türkiye’inde programına başvuran, siyasal hattını ve dönemsel taktiklerini buna göre saptayan neredeyse tek devrimci parti durumundayız. Bugünün Türkiye’inde ne devrimci ne reformist hemen hiçbir sol parti, siyasal faaliyet ve mücadelesinde, şeklen bağlı görüldüğü programa dayalı olarak hareket ediyor değil. Partimiz bu alanda tüm ötekilerden farklıdır ve bu onun en temel üstünlüklerinden biridir.

Programımızın organik bütünlüğü

Programımız bir bütündür; bu, programımızı gerekçelendirirken hep altını çizdiğimiz çok temel önemde bir noktadır. Parti programımız değişik bölümlerden oluşsa bile toplamı içerisinde bütünsel bir organik mantığa sahiptir. Programımızın teorik ve ilkesel yaklaşımlara ayrılmış ilk ana bölümünü unutursanız, proletarya devriminin sorunlarına ayrılmış ikinci ana bölümdeki stratejik ve taktik yaklaşımları da gereğince anlayamazsınız. Zira ikinci ana bölümdeki stratejik ve taktik tanımlamalar ve belirlemeler, tümüyle, birinci ana bölümdeki teorik ilke ve esaslardan hareketle ifade edilmiştir, ancak onlarla birlikte anlaşılabilir. Birinci ana bölüm **teoriktir**; orada teorik bakış açısı ve temel ilkeler ortaya konulmuştur. İkinci ana bölüm, ki “*Türkiye Devrimi*” başlıklı alt bölümle başlar, toplumsal devrimin **stratejik** sorunlarına ayrılmıştır. Daha ilerde “*Acil Demokratik ve Sosyal İstemler*” ile “*Emeğin Korunması*” alt bölümleri vardır, bunlar birlikte programımızın **taktik** bölümünü

oluşturmaktadır. Tüm bunları “*Stratejik ve Taktik İlkeler*” başlıklı son bir alt bölüm tamamlamaktadır.

Programımızın teorik bölümünü unutursanız, stratejik ve taktik bölümlerini anlayamazsınız. Stratejik bölümü unutup da taktik bölümü kendi içinde esas alırsanız, bu kez stratejik ufkunuzu yitirir, böylece gündelik sürüklenmeler içinde kabaca reformizme düşürseniz. Programımızın taktik bölümü stratejik bölümüne sıkı sıkıya bağlıdır, onsuz düşünülemez, tümüyle ona tabidir, ona hizmet eder ve ona hizmet ettiği ölçede bir anlam taşır. Bu sıkı organik bağı koparıp taktik bölümü kendi içinde bir bağımsız çerçeveye indirerseniz, böylece tipik bir reformist program elde edersiniz. Bu tipik bir II. Enternasyonal programı olur. Nitekim tarih içinde II. Enternasyonal oportünizminin ortaya çıkışının program anlayışı planındaki mantığı da tamı tamına bu olmuştur. Bunlar bizde, Kuruluş Kongresi’nin program gündemi çerçevesinde, enine boyuna tartışılmış sorunlardır.

Programımızın taktik bölümünü stratejik bölümüne sıkı sıkıya bağlı olarak, onun ışığında ve hizmetinde ele almak, temel önemde bir ilkesel yaklaşım sorunudur. Partimiz, taktiğini her durumda stratejisine tabi kılmaya, böylece strateji-taktik ilişkisi konusunda marksist-leninist bilimsel yaklaşıma bağlı kalmaya özen göstermektedir. O, bu tutum ve özenden her sapmanın, programın taktik bölümlerini kendisi için büyük bir potansiyel tuzağa dönüştürebileceği konusunda açık bir bilince sahiptir. Program Taslağı üzerine kongre tartışmaları aynı zamanda bu alandaki bilinç açıklığına tanıklık etmektedir.

Taktik bölümün teorik ve stratejik bölümlerden kopartılması, kendi içinde bir programa dönüştürülmesi, tarih içinde II. Enternasyonal’ın tipik davranış biçimi oldu, bunu her zaman özenle ve önemle akılda tutmak gerekir. Kuruluşunda hiç değilse niyet planında devrimci görünen II. Enternasyonal partilerinden zamanla ama son derece de kolay bir biçimde dört dörtlük reformist partilerin doğması bundandır, işin düşünsel-programatik cephesinde bu ele alış vardır. Programımızın taktik bölümünü teorik ve stratejik bölümünden koparıp kendi içinde ele alırsanız bu size aşağı yukarı bugünkü EMEP’i verir dersek, böylece sorunun anlamını ve önemini günümüze ait bir örnek üzerinden en veciz biçimde ortaya koymuş da oluruz herhalde.

Kapitalizm ve ulusal sorun

Programımızın iki ana bölümünden ilkinin oluşturan **I. Bölüm** teorik ve ilkesel yaklaşımlarımızı kapsar ve “*Kapitalizm*”, “*Toplumsal Devrim, Sosyalizm ve Komünizm*”, “*Emperyalizm ve Dünya Devrim Süreci*” ve “*Sosyalizm Deneyimi*” başlıklı dört ana alt bölümden oluşur. Eğer bir toplumsal sistem olarak kapitalizme ve bir tarihi çağ olarak emperyalizme ilişkin teorik yaklaşımlarımızın ışığında ele alınmazsa, “*Türkiye Devrimi*”nin bir alt başlığını oluşturan “*Ulusal Sorun*” bölümünü tam ve doğru anlamak olanağı da bulunamaz, bunu ilkesel ve yönetsel bir yaklaşım olarak yinelemiş oluyoruz. Program tabii ki bir ayrıntılı açıklamalar ve gerekçelendirme yeri değildir, bunu da her zaman

ızda ulusal sorun

ölüm

söylüyoruz. Tersine program, teorik inceleme ve çözümlemelerden çıkmış temel sonuçların, tanım ve saptamalar olarak en özlü biçimde kayda geçirilmesidir. Bu nedenle programımızda, ayrıntılı açıklamalar bir yana, en ufak bir gerekçelendirme girişimi bile bulamazsınız. Ama, diyelim ki, kapitalizme ilişkin bölüme bakıp da şöyle tek bir cümleyle karşılaştığınızda, böylece ulusal sorunun kapitalizm gerçeği üzerinden temel bir teorik dayanağını da bulmuş olursunuz (“*Kapitalizm*” üzerine alt bölümün 8. ve son maddesi): “*Özel mülkiyet düzenine dayanan burjuva sınıf egemenliği, siyasal gericiliğin, savaşın, ulusal baskı ve düşmanlıkların, kadının sosyal ezilmişliğinin ve köleliğinin de kaynağıdır.*” (TKİP/Program-Tüzük, s.17)

Programımızın temel önemdeki bu teorik maddesi kadın sorununu, savaş sorununu, ulusal baskı ve düşmanlıkları ve tüm biçimleriyle siyasal gericiliği, açık ve kesin biçimde kapitalizm olgusu ile ilişkilendiriyor, ana ve asıl kaynağı yönünden ona bağlıyor. Bu ortaya koyuş, sayılan temel önemde sosyal-siyasal sorunların ancak kapitalizm gerçekliği temelinde, demek oluyor ki burjuvazinin özel mülkiyete dayalı sınıf düzeninden hareketle ele alınıp açıklanabileceğini, ancak bu temel üzerinde tam ve doğru olarak kavranabileceğini dile getiriyor.

Bu temel önemde bilimsel gerçeğe tarihten ya da günümüzden rastgele örnekler verilebilir pekâlâ. Birinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasının Polonya’sında ortaya çıkan çok boyutlu ulusal sorunu, ya da örneğin Cumhuriyet sonrası Türkiye’inde Kürtler’in inkarı edilmesini ve ezilmesini, ya da ‘90’lı yılların Yugoslavya’sındaki ulusal kopmaları ve boğazlaşmaları, ya da nihayet günümüz Belçika’sında başgösteren ulusal çekişmeleri buna örnekler olarak verebiliriz. Bu yapıldığında görülecektir ki, sorun hep de burjuvazinin sınıf egemenliği sistemi ile, kapitalist özel mülkiyete dayalı burjuva toplum düzeni ile sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Polonya 18. yüzyılın sonunda gerçekleşen yeni paylaşımın ardından birinci emperyalist paylaşım savaşı sonrasına kadar üç parça halinde üç ayrı imparatorluğun (Alman, Avusturya-Macaristan ve Çarlık imparatorluklarının) ulusal boyunduruğu altında kaldı. Fakat yüzyılları bulan bu ulusal kölelikten nihayet kurtulur kurtulmaz, burjuva Polonya’sı, bu kez kendi bünyesindeki azınlıkları ulusal baskı altına alma ve ezme yoluna gitti. Böylece bundan böyle kendisi kapsamlı bir yeni ulusal sorunlar ülkesi haline geldi. Emperyalist işgale karşı “ulusal kurtuluş” şiarı ile yola çıkan kemalist burjuvazi, başarıya ulaşıp egemen hale gelir gelmez, yeni devletin sınırları içinde kalan Kürtleri inkar etme yoluna gitti, onları tüm öteki ulusal azınlıklarla birlikte sistemli bir baskı ve asimilasyona tabi tutmaya yöneldi.

Her iki durumda da sorunun kaynağı, kurulan yeni rejimlerin burjuva sınıf niteliği idi. Burjuvazi kendi pazarına egemen olmakla kalmıyor, olanak bulduğu ölçüde bunu öteki halkların köleleştirilmesine dayalı olarak genişletmeye de bakıyor, bu arada öteki ulusları ve tüm ulusal azınlıkları temel demokratik haklarından yoksun bırakıyordu. Oysa aynı tarihi döneme denk

gelen Ekim Devrimi, temelden farklı bir tutumla, tüm ulusların özgürlüğünü ve temel ulusal demokratik haklarını tam güvenceye alıyordu. Böylece, ulusal sorunda, burjuva sınıf düzeni olarak kapitalizm ile proleter sınıf düzeni olarak sosyalizm arasındaki temel ilkesel ve pratik davranış farkının tarihsel önemde bir örneğini ortaya koyuyordu.

Her bakımdan daha da öğretici olan 20. yüzyıl Yugoslavya’sıdır. Birinci emperyalist paylaşım savaşını izleyen tarihi evrede, kendilerini yüzyıllardır ezen Avusturya-Macaristan ve Osmanlı imparatorluklarının ortadan kalkması ile bağımsız bir devlet haline gelen halklar Yugoslavya’sında, bu kez Sırp egemenliğine dayalı kapsamlı bir yeni türden ulusal sorun ortaya çıktı. Hırvatlar, Slovenyalılar, Arnavutlar, Boşnaklar vb. ulusal baskı altına alındılar ve temel ulusal haklarından yoksun bırakılarak ezildiler. İkinci Dünya Savaşı’na paralel olarak gelişen Yugoslav halk devrimi, faşist işgalcileri altederek ve burjuva-feodal sınıflar iktidarını yıkarak, bu mücadeleler içinde kenetlenmiş ve kaynamış tüm halkların gönüllü devrimci birliğine dayalı bir federal cumhuriyetler birliği kurdu. Devrim sayesinde ve devrim ayakta olduğu sürece, tüm Yugoslav uluslarının ve azınlıkların hakları tam güvence altında idi. Fakat devrimci sürecin çok geçmeden kesintiye uğraması ve böylece burjuva sınıf ilişkilerinin zamanla yeniden kurulması ölçüsünde, beraberinde kapitalizme özgü tüm öteki sorunlarla birlikte ulusal baskı, ayrıcalıklar, önyargılar, çekişmeler ve düşmanlıklar da gerisin geri sökün etti. Ve bilindiği gibi bu, federal birlikten kopmalarla çıplak “ulusal” burjuva sınıf iktidarlarının kurulduğu ‘90’lı yıllarda, tarihin gördüğü en trajik ulusal boğazlaşmalar boyutlarına ulaştı. Devrimin birleştirip kenetlediği, içiçe geçirip kaynaştırdığı kardeş Yugoslavya halkları, kuşaklar boyu iz bırakacak kitlesel boğazlaşmalarla birbirlerinden koptular, kanlı bıçaklı düşmanlar haline geldiler. Ve bu arada, birbirlerinden koptukları ölçüde emperyalizme muhtaç ve köle hale geldiler, kölecilik ilişkiler içinde emperyalizme bağlandılar, üstelik onları sinsi biçimde birbirine kırdıran aynı emperyalist güçlere.

Yugoslavya ile Sovyetler Birliği’ndeki kapitalist restorasyon süreçleri, burjuva sınıf ilişkilerinin ve giderek de iktidarlarının kurulması sürecine, kapitalizmin tüm öteki melanetlerinin yanısıra ulusal sorunun her biçimiyle yeniden ortaya çıkışının da eşlik ettiğini, son derece öğretici bir biçimde göstermektedir.

Buna, sorunun kapitalist sınıf ve mülkiyet ilişkileriyle bağına, daha farklı örnekler de verilebilir. Bugünün Belçika’sı dünyanın en zengin ve kültürlü ülkelerinden biridir ve az-çok düzenli işleyen bir burjuva demokrasisine sahiptir. Fakat böyle bir ülkede buna rağmen farklı etnik kimlikleri birarada tutan bağlar günden güne gevşemekte, zaafa uğramakta, olayların seyri ülkenin birliğini tehdit etmekte, hatta bazıları bu sürecin sonunun kaçınılmaz olarak Belçika’nın parçalanması olacağını söyleyebilmektedirler. Bunun gerisinde, şu veya bu burjuva sınıf çıkarının ulusal dil ve kültür farklılıklarını kendi gerici amaçlarına alet etmeye yönelmesi vardır kuşkusuz. Irkçı ayrımcılığa dayalı faşist Flaman hareketi somutta bunun ifadesidir. Belçika örneği de sorunun burjuva özel mülkiyet

düzeniyle kopmaz organik bağına ortaya koymaktadır.

Tersinden de sosyalist Ekim Devrimi tarihsel örneği var önümüzde. Rusya proletaryasının burjuvaziyi devirmesi, beraberinde ulusların özgürlüğünü ve siyasal bakımdan eşitliğini getirdi. Ezilen uluslar ve istinasız tüm azınlık topluluklar, ulusal özgürlüğe ve demokratik ulusal haklarına kavuştular. Yüzyılların “halklar hapishanesi”, sosyalist Ekim Devrimi sayesinde, özgür ve eşit ulusların gönüllü birliğine dayalı bir devrimci halklar cumhuriyetine dönüştü. Fakat ne zamanki Sovyetler ülkesinde sosyalizmin kuruluşu zaafa uğradı ve adım adım bir yeni burjuvazi peydah oldu, işte o zamandan itibaren ve bu aynı sürece paralel olarak, ulusal baskı ve ayrıcalıklar da peyder pey kendilerini hissettirmeye başladılar. Sosyalizmin idealleri ve pratik kuruluş süreci halkları kenetleyip kaynaştırırken, tersinden kapitalizmin restorasyonu onlar arasındaki bağları adım adım kemirdi, gevşetti, zamanla birbirinden soğuttu ve uzaklaştırdı. Nihayet yıkılış ve dağılma ile birlikte, burjuva gericiliği milliyetçiliği en rezil biçimiyle bayrak haline getirdi, bu temelde milli çekişmeler, düşmanlıklar, yer yer boğazlaşmalar baş gösterdi.

Bütün bunlar ve bunlara eklenebilecek sayısız başka tarihsel ya da güncel örnekler, tümüyle nesnel tarihsel veriler olarak durmaktadır önümüzde. Ve bütün bu verilerin birlikte doğruladığı temel önemde gerçek ya da gelip birleştikleri ortak payda, programımızın kapitalizm bölümünün 8. maddesinde dile getirilen o özlü temel teorik tezden başka bir şey değildir: “*Özel mülkiyet düzenine dayanan burjuva sınıf egemenliği, siyasal gericiliğin, savaşın, ulusal baskı ve düşmanlıkların, kadının sosyal ezilmişliğinin ve köleliğinin de kaynağıdır.*”

Bütün bunlardan programımızın yapısı ve organik bütünlüğü bakımından çıkan sonucu da bir kez daha yinelemek gerekir: “*Ulusal Sorun*”a ayrılmış alt bölümü, her durumda, 1. ana bölümde yer alan bu temel teorik yaklaşımın ışığında ele almak zorundayız. Fakat bu da kendi başına yetmez; bunu, “*Emperyalizm ve Dünya Devrim Süreci*”ne ayrılmış III. bölümde, emperyalizm çağına ilişkin olarak ortaya konulan teorik gerçeklerle de mutlaka birleştirmek gerekir.

Emperyalizm çağı ve ulusal sorun

Programımızın bu bölümünde, çağımızda ulusal sorunun kaynağına ve ulusal kurtuluş dinamiklerine ilişkin olarak şu tespitler ortaya konulur (18. madde): “*Zayıf ülkelerin ve ulusların bir avuç emperyalist devlet tarafından iktisadi, mali ve siyasi boyunduruk altına alınarak köleleştirilmesi, ulusal baskıyı ve sömürüyü evrenselleştirdi. Böylece ezilen ve sömürülen halkların emperyalist sömürüye ve köleliğe karşı başkaldırıları ve kurtuluş mücadelelerini hazırladı.*” (TKİP/Program-Tüzük, s.21-22)

Burada 20. yüzyılın bütün bir tarihi tarafından doğrulanmış temel önemde bir teorik yaklaşım ile yüzyüzeyiz. Emperyalizm çağı ulusal sorunu şu veya bu ülkeye ilişkin bir iç özel sorun olmaktan çıkarmış, onu dünya ölçüsünde genelleştirmiş, böylece çözümünü de ezilen halkların dünya ölçüsünde emperyalizmin baskı,

sömürü ve köleliğinden kurtuluşu genel sorununa bağlamıştır. Burada hem sorunun kaynağı, hem yeni biçimi ve kapsamı, ve hem de çözümüne ilişkin temel önemde belirlemeler içiçedir. Çağımızda ulusal sorunun kazandığı bu yeni nitelik ve muhteva anlaşılmaaksızın, sorunun doğru bir biçimde ortaya konulabilmesi ve dolayısıyla başarılı bir çözüme bağlanması olanaksızdır.

Emperyalizm, her zaman ve binbir yol ve yöntemle, ülkeleri denetim altına almaya ve ulusları köleleştirmeye çalışır. Tam da bu nedenle ve bu sayede ulusal sorunu döne döne yeniden üretir. Onu salt bir siyasal kurtuluş sorunu olmaktan çıkarır, uluslararası sermayenin sömürü ve köleliğinden kurtulma genel sorununa, yani sosyal kurtuluş sorununa bağlar.

20. yüzyılın bütün bir tarihi bu temel marksist-leninist yaklaşımı, olumlu deneyimler üzerinden olduğu kadar olumsuz deneyimler ya da mevcut deneyimlerin olumsuz yönü üzerinden de sınanmış bulunmaktadır. 20. yüzyılın ulusal özgürlük mücadeleleri genel planda emperyalizme karşı kurtuluş mücadeleleri olarak gerçekleştiriler. Fakat bu mücadeleler salt siyasal kurtuluş sınırları içinde kaldıkları ve emekçilerin sosyal kurtuluş mücadeleleri ile birleştirilemedikleri ölçüde ise, emperyalizmin köleliği yeni biçimler (yeni-sömürgeci biçim ve yöntemler) altında kaçınılmaz olarak yeniden kuruldu.

Öte yandan programımızın 20. maddesi emperyalizmin “*bir şiddet ve gericilik eğilimi*” olduğunu, bununla da kalmayıp “*çağdaş dünyadaki her türlü gericiliğin temel dayanağı*”nı da oluşturduğunu tespit eder (s. 22). Dolayısıyla, emperyalizmin bir şiddet ve gericilik eğilimi olduğunu, dahası çağdaş dünyadaki her türlü gericiliğe de temel dayanak oluşturduğu gerçeğini unutursak, programımızın ulusal sorun bölümünü gene tam olarak anlayamayız. Emperyalizm bir şiddet ve gericilik, saldırganlık ve savaş eğilimidir. Hilferding’in tarihsel olaylarla tam olarak doğrulanan ünlü veciz ifadesinde dile getirildiği gibi, “*emperyalizm özgürlük değil fakat egemenlik peşindedir*”.

Amerikan emperyalizminin Ortadoğu’ya ve üstelik demokrasi götürmek iddiasıyla yaptığı son müdahaleler bile, bu maddede ortaya konulan bütün bir teorik gerçeği olduğu gibi doğrulamaktadır. Savaş, kitlesel katliamlar, işkence sorunun bir yanıysa, emperyalist amaçlarına ulaşabilmek için her türden gerici akımla işbirliği bunun öteki yanıdır. Zamanında Afganistan’da gerici Taliban rejimine destek veren Amerikan emperyalizmi, bugün aynı ülkede farklı türden fakat aynı ortaçağ gericili artığı güçlere destek veriyor, onlara dayanıyor. Bunun benzer bir örneğini Irak’ta görüyoruz. Mazlum Filistin halkına kan kusturan ırkçı siyonist gericiliğe emperyalizmin sunduğu ortak destek, bu aynı olguya bir başka örnek olarak verilebilir.

Öte yandan, bu kapsamlı ve çok yönlü belirlemenin ulusal sorun söz konusu olduğunda ne anlama geldiğini somut olarak görebilmek için kendi toplumumuza bakmamız bile yeterli olabilir. İnkarcı Türk burjuvazisi Kürt ulusu üzerindeki köleci egemenliğini sürdürürken her dönem emperyalizmin tam desteğine sahip olmuştur. 12 Martlar ve 12 Eylüller toplumsal muhalefetle birlikte Kürt halk hareketinin de ezilmesi demektir; ve her ikisinin de arkasında ABD emperyalizmi, NATO ve NATO üzerinden genel olarak batılı emperyalistler vardı. Sorunun bu yönü üzerinde programımızın ulusal sorun üzerinden Kürt sorununa ayrılmış bölümünü ele alırken daha yakından görmek olanağı bulacağız.

Devrimci proletaryanın ulusal sorunda nihai hedefleri

Programımızın teorik bölümünde ulusal soruna ilişkin olarak referans olacak yaklaşımlar bundan da ibaret değildir. Programımızın “*Toplumsal Devrim, Sosyalizm ve Komünizm*” başlıklı ikinci bölümünün 13. maddesinde denilir ki; “*Proletaryanın nihai hedefi,*

toplumun sınıflara bölünmesinin ve bu bölünmeden doğan her türlü toplumsal ve politik eşitsizliğin ortadan kaldırılmasıdır.” Bu, aynı zamanda uluslar arasındaki her türden eşitsizliğin de ortadan kaldırılması anlamına gelir. Nitekim ilgili madde dolaysız olarak buna da işaret etmektedir:

“Bir tarihi geçiş çağının ardından ulaşılacak sınıfsız komünist toplumda, insanın insan tarafından sömürüsü son bulur. Çalışma bir eziyet ve geçinmek için bir zorunluluk olmaktan çıkar; yaşamın doğal bir gereksinmesi haline gelir. İşbölümüne kölece bağımlılık, onunla birlikte kafa emeği ile kol emeği arasındaki farklılık ortadan kalkar. Kadın-erkek eşitsizliği tüm görünümleriyle silinip gider. Uluslar arasına örülmüş her türden çitlerin yıkılmasıyla birlikte devlet sınırları da ortadan kalkar...”

“Uluslar arasına örülmüş her türden çitlerin yıkılması” -bu, biz marksistlerin ulusal sorunu bir tarihsel kategori olarak ele alan görüşünün mantıksal bir yansımadır. Ulus bir tarihsel üründür; tarihin belli bir evresinde, kapitalizmin şafağında biçimlendi ve tarihin ileriki bir evresinde, sınıfların ve sömürü ilişkilerinin tasfiyesine bağlı olarak da silinip gidecektir. Ulusla birlikte elbetteki onunla kopmaz biçimde bağlı olan her şey, uluslar arasına örülmüş görünür-görünmez her türden sınır ve çitler, ve elbetteki bu arada ulusal sınırlar da silinip gidecektir.

Ama biz komünistler, aynı zamanda, uluslar özgürleşmeden, siyasal ve kültürel açıdan gelişip serpilmeden, uluslar arasında her alanda ve düzeyde eşitlik ilişkileri kurulmadan, bu temel üzerinde tarihten kalma bütün güvensizlikler, haksızlıklar, her türden eşitsizlikler giderilmeden, bu çitlerin yıkılamayacağını da, geleceğin uluslarötesi ve üstü büyük insanlık ailesinin kurulamayacağını da çok iyi biliyoruz. Dolayısıyla programımızın bu bölümü ulusal soruna ilişkin çok daha ileri, çok daha geniş bir tarihsel perspektif içerisinde, salt komünizmin ilk evresi olarak sosyalizm üzerinden değil, sosyalizmden komünizme geçiş süreci üzerinden de bir temel tespit yapıyor. Sınıflı toplumun, tüm öteki sosyal ve siyasal sorunlar kadar, uluslar arasında örülmüş çitlerin de kaynağı olduğunu, oysa sınıflı toplumdan sınıfsız topluma geçişi sağlayacak tarihsel sürecin uluslar arasındaki ilişkilere yeni bir temel kazandıracağını, onları sürekli bir biçimde birbirine yakınlaştıracığını ve kaynaştıracığını, giderek de ulusal her türden ayırım ve farkın anlamını yitireceğini, proleter devletin akibetine ilişkin ünlü marksist ifadeyle, ulusların “sönümleneceği”ni anlatıyor.

Demek ki programımızın ulusların özgürlüğüne ve temel haklarına ilişkin stratejik hedefleri, insanlığın geleceğine ilişkin bu daha genel ve geniş hedefler içinde kavranmalı, bu aynı tarihi sürecin bir alt basamağı olarak görülmelidir.

Devrimci proletarya enternasyonalisttir

Programımızın ulusal soruna ilişkin teorik tutumu bundan da ibaret değil. Daha bir de sosyalizmin tarihsel deneyimlerinden çıkarılmış ilk temel sonuçlar var. Bu deneyimlere programımızın teorik bölümünde, “Sosyalizm Deneyimi” başlığı altında başlı başına bir alt bölüm ayrıldığını biliyoruz.

Burada ulusal sorunla bağlantılı en temel konu, proletarya enternasyonalizmidir. Proletarya enternasyonalizmi gerçekte programımızın bütün bir ruhudur. Buna dayalı tutum ve yaklaşım programımızın bütününe sinmiştir. Teorik bölümün daha ilk satırları örneğin bununla başlar:

“Kapitalizmin uluslararası karakteri, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesine de uluslararası bir karakter kazandırır. Bütün ülkelerin proletaryasının tarihi eyleminin yöneleceği nihai hedef ortaklığı buradan gelir.”(s.15)

“Uluslar arasına örülmüş her türden çitlerin

*yıkılması”*na ilişkin hedef, bu aynı enternasyonalist yaklaşımın kendini nihai hedefler üzerinden göstermesidir.

Yine emperyalizm bölümünde, emperyalist küreselleşmeye ayrılmış maddeyi izleyen madde, emperyalizmin halkların köleleştirilmesine ve her düzeyde eşitsizliklerin derinleştirilmesine dayalı yöneliminin karşısına proletaryanın devrimci enternasyonalist tutumunu ve dolayısıyla daha geniş bir çerçevede dünya devrimi perspektifini çıkarır (26. madde):

“Emperyalist küreselleşmeye devrimci proletaryanın yanıtı devrimci enternasyonalizm, çözümü dünya devrimi ve sosyalizmdir. Üretici güçlerin bugünkü uluslararasılaşma düzeyi, proleter sınıf mücadelesi ve proletarya devrimi için son derece güçlü bir enternasyonal temel yaratmıştır. Engeller ve sorunlar kadar, onların aşılması ve çözümü de uluslararasılaşmıştır. Uluslararası devrimci sınıf mücadelesinin gerektirdiği her düzeyde örgütlenmeler, bugün her zamankinden daha fazla gerekli ve nesnel açıdan olanaklıdır.” (s. 25)

Programımızda 20. yüzyılın kusurlu sosyalizm deneyimlerine de bu temel yaklaşımların ışığında bakılmaktadır. “Tek ülkede sosyalizm” teorisinden beslenen “ulusal sosyalizm” anlayışının mahkum edilmesi, burada ortaya konulan temel noktalardan biridir. 30. 31. ve 32. maddeler bu sorunu ele alır.

“Kapitalizmin yarattığı iktisadi ve kültürel temeller üzerinde, ondan daha ileri bir uygarlık olarak sosyalizm, gerçek sonuçlarına ancak evrensel bir çerçevede ulaşabilir. Sosyalizme geçişin öncelikle en zayıf halkalarda gündeme gelmesi, bu gerçeği değiştirmez” tespiti, dünya devrimi sürecinin eşitsiz gelişme seyrinden doğan geçici tarihi durumların “ulusal sosyalizm”in meşrulaştırılmasına dayanak yapılmasını hedef alır. 20. yüzyılın bütün bir tarihi deneyiminin de gösterdiği gibi, “ulusal sosyalizm” bir çıkmaz yoldur. Sosyalizmin tek tek ülkelerin kendi sınırları içinde bütün sonuçlarına götürülebileceği iddiası bilimsel dayanaktan yoksundur ve tarihsel deneyimin de gösterdiği gibi sonuçta yalnızca yozlaşmaya ve yıkıma götürür. Enternasyonalizm ilkesi ve dünya devrimi perspektifi burada tek çıkış yoludur. Sömürsüz ve sınıfsız bir toplumun inşası “*uluslar arasına örülmüş her türden çitlerin yıkılması*”ndan, sınırsız ve devletsiz bir dünyanın kurulmasından ayrı düşünülemez, bundan ayrı gerçekleşemez. Programımızın da net ifadelerle vurguladığı gibi, “... *Sosyalizme geçiş sorunuyla öncelikle yüzyüze kalan ülke proletaryası, kazanımlarını kalıcılaştırmak istiyorsa, kendi devriminin kaderini hiçbir biçimde uluslararası devrimin kaderinden koparmamalıdır.*” (s. 27, madde: 32). “... *Devrimin sürekliliği ve dünya devrimi perspektifi, kesin zafer için belirleyici önemdedir.*” (s. 30, madde: 39).

Komünistler ulusal sorunu ele alırken, kapitalizm koşullarının döne döne yarattığı ulusal sorunlara çözüm ararken, bütün bunlara dayalı geniş bir perspektifle hareket ederler. Ulusal baskıya, köleliğe, uluslar arasındaki her türden eşitsizliğe karşı kararlılıkla mücadele ederler. Ulusların özgürlüğünü ve tam hak eşitliğini içtenlikle savunurlar. Fakat bütün bunları yaparken de hiçbir biçimde ulusal dargörürlülüğe, içe kapanıklığa ve hele hele de milliyetçiliğe zerre kadar prim vermezler. Haklı ulusal istemlerin farklı uluslardan işçilerin ve emekçilerin birbirinden şu veya bu biçimde uzaklaştırılmasına dayanak yapılmasına karşı aynı kararlılıkla mücadele ederler.

Bu, temelde ulusal sorunu sınıfsal bir bakış açısıyla, yani devrimci proletaryanın bakış açısıyla ele almak anlamına gelmektedir. Programımızın “Uluslar Sorun”a ayrılmış özel bölümünü incelediğimizde bunun somut anlamını daha somut biçimde görmüş olacağız.

(*Ekim*, Sayı: 245, Mart 2006)

(Devam edecek...)

Yurtdışında 8 Mart etkinlikleri

Köln’de 8 Mart etkinliği

11 Mart’ta Köln’de gerçekleştirilen 8 Mart etkinliğine 70 kişi katıldı. Çok sayıda emekçi kadının ilk defa etkinliğimize katılması sevindiriciydi.

Program açılış konuşmasının ardından devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başladı. Bir kadın arkadaşımız, 8 Mart’ın tarihsel, siyasal ve güncel anlamına ilişkin bir konuşma yaptı. Daha sonra kadın sorununu anlatan sinevizyon gösterildi. Grup İsyan devrimci marş ve türküleriyle etkinliğimize anlamlı bir katkı yaptı.

Aranın ardından program kardeş Yunan halk dansları grubunun gösterisi ile başladı. 8 Mart kutlaması, Kültürevi tiyatro grubumuzun sergilediği, kadının çifte ezilmişliğini anlatan kısa tiyatral şiir gösterisi ile sona erdi. Gösteri beğeniyle izlendi.

Her yıl olduğu gibi bu 8 Mart etkinliğini de politik bir çalışmanın ürünü olarak planladık, buna uygun politik-pratik bir çalışma yürüttük.

Köln İşçi-Gençlik Kültürevi çalışanları

Bielefeld’de 8 Mart etkinliği

Bielefeld’de Bir-Kar, AGİF ve Anadolu Kültür Merkezi olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nü coşkulu bir etkinlikle kutladık. Ağırlıklı olarak kadınlardan oluşan 40 kişilik bir emekçi topluluğunun katıldığı etkinliğimiz devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı.

Günün anlam ve önemini belirten kısa bir açılış konuşmasının ardından katılımcıların da fikirlerini sundukları serbest bir tartışma yapıldı. Tartışma bölümünün ardından BDSP’nin hazırladığı “Bu bahar önce kadınlar yürüyecek!..” başlıklı sinevizyon gösterimi büyük bir ilgiyle izlendi.

Ardından Salkımsöğüt Tiyatro Grubu 8 Mart’la ilgili hazırladığı şiir dinletisini sundu. Programda N. Hikmet, Adnan Yücel Rahime Henden’den ve James Oppenheimer’den şiirler okundu.

Bir-Kar/Bielefeld

Berlin’de 8 Mart etkinlikleri

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü vesilesiyle Berlin’de bir eylem ile bir panel düzenledik.

8 Mart eylemini Türkiyeliler’in yoğun oturduğu Kreuzberg semtinde gerçekleştirdik. Yaklaşık bir saat süren eyleme 50 kişi katıldı.

11 Mart Pazar günü ise bir panel gerçekleştirdik. Panel saygı duruşuyla başladı. Ardından 8 Mart’ın tarihçesini anlatan ve günümüze bağlayan bir film seyredildi ve bir şiir dinletisi sunuldu. Etkinlikte üç arkadaşın hazırladığı “Kadın hareketi ve Almanya’daki kadının durumu”, “Kadın ve şiddet”, “Almanya’da yaşayan göçmen kadınların durumu” başlıklı üç sunum yapıldı.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı etkinliği, Bir-Kar, AGİF Kadın Komitesi, Demokratik Kadın Hareketi, Proleter Devrimci Duruş, Roter Oktober birlikte düzenledi.

Bir-Kar/Berlin

La Chaux-de-Fonds’da 8 Mart etkinliği

La Chaux-de-Fonds’da gerçekleştirdiğimiz 8 Mart etkinliğimizde İşçi Kültür Evleri’nin hazırladığı sinevizyon gösterildi, çocuk korusu, çocuk halk oyunları ekibi, şiir dinletisi ve bir kadın arkadaşın yaptığı konuşma yer aldı.

Programa, kısa bir açılış konuşmasıyla başladı, mücadelede şehit düşen devrimciler şahsında saygı duruşu ile devam etti. Sinevizyon gösteriminin ardından Echo du Silence çocuk korusu sahne aldı. Ardından bir kadın konuşmacı kürsüye çıktı.

Bölgemizde sınırlı imkanlara rağmen anlamlı bir çalışma yürüttük. Etkinliğe yaklaşık 100 kişi katıldı.

Sessizliğin Yankısı Derneği/İsviçre

Wuppertal’de 8 Mart kutlaması

Dünya Emekçi Kadınlar Günü her yıl Wuppertal’de düzenli olarak kutlanıyor. Bu yılki 8

Mart’ın daha geniş bir katılımı kutlanması hedeflendi. Bu vesileyle Wuppertal Alevi Kültür Merkezi’yle görüşmeler yapıldı ve 9 Mart günü ortak kutlama kararı alındı. Ortak bir komite oluşturuldu ve ortak materyaller kullanıldı.

Alevi Kültür Merkezi’nin salonunda yaptığımız etkinlikte açılış konuşmasını Alevi Kültür Merkezi başkanı ile Enternasyonal İşçiler Birliği ve Gençlik Merkezi yönetim kurulundan bir arkadaşımız yaptı. Ardından “Bu bahar önce emekçi kadınlar yürüyecek!” isimli sinevizyon gösterildi.

Bir kadın arkadaşımız 8 Mart’ın anlam ve önemine işaret eden, kadınları mücadeleye ve örgütlenmeye çağıran uzun bir konuşma yaptı. İlgiyle dinlenen konuşmanın ardından düşüncelerini paylaşmak ve soru sormak isteyenlere söz verildi. Programın akışı içinde yer alan Salkım Söğüt Tiyatro Grubu güzel bir tiyatral şiir dinletisi sundu.

Son olarak Wuppertal’daki devrimci gençlerden oluşan Grup İsyan Kürtçe ve Türkçe’den oluşan türküler ve marşlarla güzel bir dinletisi sundu. Kapanış Grup İsyan’ın eşliğinde halaylarla yapıldı. Etkinliğe 250 emekçi katıldı.

Bir-Kar/Wuppertal

Stuttgart’ta 8 Mart eylemi

Bu yıl Stuttgart’da iki ayrı eylem gerçekleşti. 8 Mart, feministlerin eylemi ile emperyalist savaşa karşı kurulan ve içinde Türkiyeli, Filistinli, Lübnanlı, Alman ilerici, devrimci grupların yer aldığı platformun gerçekleştirdiği eylemle kutlandı.

Eylemlerin ilki feministler tarafından saat 15:00-17:00 arasında gerçekleştirildi. Ardından devrimci ve ilerici kurumlar eylem alanındaydılar.

Pankart ve dövizlerde “Savaşırsız ve sömürsüz bir dünya için” şiarlarının öne çıktığı 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü herkesin sorunlarını dile getirdiği bir mitingle kutlandı.

Yürüyüş ve miting alanında yapılan konuşmalarda, Almanya’daki sosyal saldırılar ile işçi kadınların üzerindeki etkileri, düşük ücret, iş yaşamındaki fırsat eşitsizliği dile getirildi. İşçi kadının iki kat maruz kaldığı sömürü vurgulandı.

Bir-Kar/Stuttgart

Hamburg’da 8 Mart

Hamburg’da Mezopotamya Özgür Kadın Derneği, Alman Filistin Derneği, Hamburg Formu (AGIF) Kadın Komisyonu, Afganistan Kadın Meclisi, (ATIF) Kadın Komisyonu, Avrupa Kadın Hareketi ve Bir-Kar 8 Mart öncesinde biraraya gelerek platform oluşturmak için toplantılar gerçekleştirdiler. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü olması nedeniyle toplantılara kadınların katılabileceği, erkek katılımcıların dışarı çıkması gerektiği söylendi. Bir-Kar olarak, bu tür bir uygulamanın feminist bir yaklaşım olacağını, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü’nün içeriğine uygun düşmeyeceğini söyleyerek toplantıyı terkettik.

Platformdan ayrılmamıza rağmen çalışmalarımızı sürdürdük. Emekçi kadınları 10 Mart Cumartesi günü yapılacak mitinge çağırdık. 10 Mart günü yürüyüşte yerimizi aldık. Yürüyüş sırasında bildirilerimizi dağıttık, sloganlarımızı haykırdık.

Miting Alma-Wartenberg-Platz’da gerçekleşti. Tertip komitesi adına yapılan konuşmaların ardından türküler söylendi, halaylar çekildi. Eyleme yaklaşık 300 kişi katıldı.

Bir-Kar/Hamburg

“Tecrit kaldırılсын, genelge uygulansın!”

22 Ocak günü Adalet Bakanlığı tarafından çıkarılan F tiplerine ilişkin genelgenin hala keyfi bir şekilde hapisanelerde uygulamaya başlanmaması üzerine 10 Mart günü Taksim Tramvay duraklarında ortak bir basın açıklaması düzenlendi.

TMMOB-İKK, KESK Şubeler Platformu, DİSK Genel İş 2 No’lu Bölge, DİSK Genel-İş 3 No’lu Şube, DİSK Dev Sağlık-İş, DİSK Basın-İş, DİSK Emekli Sen 2 No’lu Şube, Çağdaş Avukatlar Grubu, ÇHD, Tecrite Karşı Avukatlar, Tecrite Karşı Sanatçılar, Tiyatro Simurg, PSAKD, Halkevleri, ÖDP, EMEP, TKP, SDP, EHP, HÖC, HKM, Anti Kapitalist, Kaldıraç, BDSP, Çağrı, İşçi mücadelesi, TÖP, ESP, Partizan, Odak, SEH, Devrimci Hareket, İHD, TUDEF, Divriği Kültür Derneği, SODAP tarafından düzenlenen açıklamada “Tecrit kaldırılсын, genelge uygulansın!” yazılı pankart ve dövizler taşındı.

Ortak açıklamayı okuyan Av. Taylan Tanay, 22 Ocak tarihli genelgenin uygulanması için gerekli olan altyapının hazırlanması için yeterli zamanın geçmesine rağmen hala hiçbir hapisanede tam olarak uygulanmadığını ifade etti ve “çeşitli hapisanelerde neden göstermeksizin veya fiziksel imkansızlık iddiasıyla sürenin on saatin de altında kabul ettirilmeye çalışıldığı görülmektedir” dedi. Adalet Bakanlığı’nı kamuoyu önünde verdiği sözleri bir an önce yerine getirmeye çağırdı.

Eylemde “Tecrit kaldırılсын, genelge uygulansın!” sloganı atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Sendikal arayışlar” sempozyumu

Ankara’da “Sendikal Arayışlar” sempozyumunun ilk günü oturumu 8 Mart günü Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde gerçekleştirildi.

Sempozyumda konuşan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi DİSK’in tarihinden, 40 yıllık başkaldırı geleneğinden ve kazanılmış hakların korunmasından bahsetti. KESK Genel Başkanı İsmail H. Tombul konuşmasında hak kayıpları ile sendikalarda yaşanan krizin aynı sürece denk geldiğini dile getirdi. Sınıfın bir bütün olarak güven sorunu yaşadığını, bunu aşması ve dar sendikal mücadeleden siyasallaşma sürecine girmesi gerektiğini, saldırıların mücadele ile boşa çıkarılabileceğini ifade etti. Kamu-Sen Genel Başkanı Bircan Akyıldız sendikal hareketin kurumsal, küresel ve hukuksal sorunlarına değindi, sendikaların rejim ve devlet düşmanı gibi algılandığını dile getirdi.

İkinci bölümde panelistler “Sendikal Kriz ve Sendikal Arayışlar”’a ilişkin görüşlerini dile getirdiler. Doç. Dr. Metin Özuğurlu konuşmasında; geleneksel sendikacılığın miadını doldurduğunu, yeni sürecin eskisinin eleştirisinin üzerinden yükseleceğini ve sermayenin neoliberal saldırılarına karşı bu geleneğin bir geleceği olmadığını ifade etti.

Yıldırım Koç, Türkiye’de ve dünyada işçi sınıfının kalabalıklaştığını ve mülksüzleştğini söyledi. Emperyalist ülkelerin işçilerinin sömürden hatırı sayılır bir pay aldığını ve bu nedenle enternasyonalizmin söz konusu olamayacağını ifade etti.

Prof. Dr. Yüksel Akkaya, sendikal krizin kökeninde kapitalist sistemle bütünleşmenin yarattığı sorunlar olduğunu, sendikal hareketin sistemle bütünleşmesi karşısında sınıfın güvensizlikle yaklaştığını, sistemin işçiyi işletmeyle bütünleştirmeye çalıştığını, sermaye tarafından uygulanan bu politikaların mutlaka elemine edilmesi gerektiğini dile getirdi.

Yrd. Doç. Dr. Özgür Müftüoğlu, sendikaların süreç içinde sistemin içine çekildiklerini, sistem sendika ilişkisinde bir farklılaşma yaşanması nedeniyle sendikaların yeni döneme ayak uyduramadıklarını dile getirdi.

Daha sonra çözüm önerilerinin sunulduğu bölüme geçildi. Metin Özuğurlu, sınıf siyasetinin özel bir

biçimde vurgulanması gerektiğini, anti-emperyalizmle anti-kapitalizmin arasındaki aranın hızlı kapandığını, bunun ise işçi sınıfının birleşik, politik bir sınıf hareketini yaratmada önemli bir koşul olduğunu vurguladı. Yıldırım Koç, sendikacılığın antiemperyalist olması gerektiğini savundu. Yüksel Akkaya ise konuşmasına “yeni döneme eski silahlarla yanıt verilemeyeceği” tespitiyle başladı ve ardından bugünkü yapılarıyla sendikaların çürüme içinde olduğunu, bunların yok edilmesi gerektiğini, sendikaların sınıf hareketinin tümü olmadığını, sadece bir parçası olduğunu, bu nedenle işçinin en çok işyerinde deforme edildiğini ve işçileri buralarda dönüştürmek gerektiğini söyledi. Ö. Müftüoğlu, sendikaların ayakta kalmak istediğini fakat kapitalizmin yeni örgütlenmesinde yerlerinin olmadığını, sendikaların işbirlikçi konumları nedeniyle sömürüyü “şirin” göstermeye yaradıklarını, bu nedenle işçinin sendikalara güvenmediğini, yerli sermaye ile uluslararası sermayenin birlikte hedefe konulması gerektiğini vurguladı.

Kısa bir aranın ardından diğer panelistlerin sunumuna geçildi.

Bu bölümde Aziz Çelik, Murat Özveri ve Mehmet Beşeli konuşma yaptılar. Aziz Çelik konuşmasında sınıfın önemli ölçüde değişim geçirdiğini, sınıfın içinde sınıfların oluştuğunu, sınıfın nicel olarak geliştiğini fakat siyasal ya da sendikal mücadelede aynı ölçüde yer tutmadığını ifade etti. Yanısıra sendikal hareket programsal açıdan küresel kapitalizme ve neoliberal saldırılara karşı emeğin çıkarlarını savunmalıdır dedi. Selülöz-İş Hukuk Müşaviri Murat Özveri daha çok somut olayları anlattı. Sınıfın mücadelesinin adliye koridorlarına sıkıştırılarak çözülemeyeceğini dile getirdi. Mehmet Beşeli konuşmasında sermayenin egemenliğinin arttığı koşullarda proletaryanın da arttığını, krizin aslında işçi sınıfına devrimci olanaklar sunduğunu, bunun devrimci bir yöntemle değerlendirilebileceğini vurguladı.

Aziz Çelik çözüm kısmında sınıf içi parçalanmaya bir çözüm bulunmayacaksa çıkışın mümkün görünmediğini, yeni bir enternasyonalizme ihtiyaç duyulduğunu dile getirdi. Özveri ise, bu işin yasalarla olmadığını, işçilerin mücadeleyle yasaları fiilen

geçersiz kılması gerektiğini ifade etti. Beşeli, herşeyden önce siyasal bir işçi hareketinin gerekli olduğunu vurguladı.

Konuşmaların ardından soru-cevap kısmına geçildi.

İkinci gün...

“Sendikal Arayışlar” sempozyumunun ikinci günü 9 Mart’ta SBF’de gerçekleştirildi. Açılış konuşmasını Türk-İş Başkanı Salih Kılıç yaptı. Kılıç konuşması boyunca sık sık uluslararası finans kuruluşlarını suçladı. Fakat tanımladığı sorunlara yönelik ne yapılacağını ya da çözüm önerilerini aynı açıklıkta dile getirmekten özenle kaçındı. Küreselleşmenin ehlileştirilmesi gerektiğini, sendika içi demokrasinin olmadığını, sendikaların birleşmesi gerektiğini vurgulayarak konuşmasını bitirdi.

Daha sonra panelistlerin konuşmasına geçildi. İlk önce sözü Petrol-İş Başkanı Mustafa Öztaşkın aldı. Sermayeye karşı anti-kapitalist konumlanmanın gereğinden bahsetti. Üretimin parçalandığını, bu nedenle örgütlenme biçimlerinin de buna göre yeniden biçimlenmesi gerektiğini dile getirdi.

Mülkiyeliler Başkanı Ali Çolak konuşmasında sendikaların krizinin aslında kapitalizmin krizi olduğunu, mücadelenin sadece dışsal bir faktörle açıklanamayacağını (soyut emperyalizm vurgusuyla), anti-emperyalist mücadelenin içerdeki sermayeye karşı mücadeleyle birleştirilmesi gerektiğini, günümüzde anti-kapitalist olunmadan anti-emperyalist olmanın gerçekçi olmadığını söyledi.

Türkiye Maden-İş Sendikası adına Gen. Bşk. Yrd. Murat Beken konuştu. 12 Eylül’e değinen Beken, sınıfın sindirilmişliğine vurgu yaptı. Sınıfın sendikacılara güven duymadığını ifade etti.

BMİS Genel Sekreteri Selçuk Göktaş, sendikaların eylemlerinde yalnız kaldığını, genel kurullarda sınıfın sorunlarının tartışılmadığını, sendikaları kısıtlayan yasalara karşı ortak tavır geliştirilmesi gerektiğini ifade etti.

Bu bölümün sonunda soru-cevap kısmına geçildi.

İkinci bölümde panelistler kürsüye çağrıldı. SES Genel Başkanı Köksal Aydın konuşmasında, krizin sendikal anlayışlardan kaynaklandığını, işyerlerinden kopuk bürokratik anlayışların önemli bir etken olduğunu savundu. Sendikacıların profesyonelliğinin sınırlanması gerektiğini ifade etti. Ayrıca kapitalizmin emek sömürüsü olmadan yaşayamayacağını, bu nedenle kapitalizmi aşan bir ideolojik platformdan hareket edilmesinin çok önemli olduğunu vurguladı.

Türk Ulaşım Sendikası Genel Başkanı Nazmi Güzel, Türkiye’deki krizin ekonomik, toplumsal, siyasal alanda yaşandığını belirtti. Sendikacıların söylemleriyle pratiklerinin tutarlı olması gerektiğine dikkat çekti.

Dev Sağlık-İş Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, sendikal krize karşı iki tutumun olduğunu, bunlardan birincisinin neoliberal politikaların sonuçlarıyla uyuştuğunu, ikinci tutumun yeni üretim ilişkilerine karşılık yeni bir işçi hareketini yaratmada toplumsal hareket sendikacılığı modelini savunduğunu söyledi.

Panelistlerin konuşmalarından sonra soru-cevap kısmına geçildi. Saatin çok geç olması nedeniyle verimli bir soru-cevap bölümü gerçekleştirmedi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Çeksan Tersanesi’nde direniş kazandı!

9 Mart günü akşam saatlerinde Çeksan Tersanesi Çırakoğlu taşeronunda çalışan 8 işçi, Tersane İşçileri Birliği Derneği’ne başvurdu. Bunun üzerine dernek başkanıyla beraber Çeksan Tersanesi’ne gidildi. Önce taşeronla ardından tersane idari müdürüyle yapılan gergin tartışmalardan bir sonuç alınamayınca, neler yapabileceğini tartışmak ve karara bağlamak için derneğe geri dönüldü. Akşam yapılan tartışmalardan sonra tersane önünde direnişe geçilmesi gerektiği ifade edildi. Bunun üzerine 10 Mart sabahı dernek binasında diğer dernek üyeleri ile biraraya gelindi. Yapılan değerlendirmenin ardından işçiler olarak tersane önüne gidildi. Burada çevrede bulunan işçilere sözlü açıklamada bulunularak ve ajitasyon konuşmaları yapılarak direnişe geçildiği açıklandı.

“İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”, “Ücret hakkımız gaspedilemez!”, “Sigorta hakkımız gaspedilemez!”, “Artık yeter, iş cinayetlerine son!”, “Direne direne kazanacağız!” yazılı dövizler açıldı ve sloganlar atılarak kapı önünde beklenmeye başlandı. Bekleme anında tersane patronları ve uşaklarıyla bir gerginlik yaşandı. Yaklaşık 1,5 saat süren direniş boyunca Çeksan Tersanesi patronu -aynı zamanda GİSBİR’in başkanı- TİB-DER başkanıyla görüşerek ücretlerin tamamının ödeneceğini açıkladı. Ücretlerin tamamının ödenmesinden sonra eylem sona erdi.

Çırakoğlu taşeronu geçen yıl 22 Mayıs tarihinde DESAN Tersanesi’nde aynı sorunu yaratmış ve yine TİB bir direniş başlatmıştı. Bu direniş sırasında polisin saldırısı sonucu TİB çalışanlarının da aralarında bulunduğu 5 işçi gözaltına alınmıştı.

Tuzla Gemi Tersanesi’nde de kazandık!

Tuzla Gemi Tersanesi’nde ALFA taşeronunda çalışan 5 işçinin “iş bitti” gerekçesiyle işten atılması ve ücretlerinin ödenmemesi üzerine, ihbar tazminatlarını ve ücretlerini taşerondan talep ettiler. Bu nedenle patronun tehditlerine maruz kalan işçiler TİB-DER’e başvurudular. Bunun üzerine TİB-DER ALFA isimli firmadan 5 işçinin bu haklarını talep etti. Bu talepler taşeron tarafından kısa sürede karşılandı.

Tersane İşçileri Birliği

Bir kitap, bir sempozyum ve sendikacılığa dair

Yüksel Akkaya

Editörlüğünü Fikret Sazak'ın yaptığı Epos Yayınları'ndan çıkan "Türkiye'de Sendikal Kriz ve Sendikal Arayışlar" başlıklı kitabın bir "tanıtımı" ve "devamı" olan "Sendikal Arayışlar" sempozyumu bazı "gerçekleri" ortaya koymasından "işlevsel" olmuştur. Zira, bu sempozyumda hem kitaba katkıda bulunan yazarlar meseleye "akademik" açıdan yaklaşarak hem de sendikacılar uygulayıcılar olarak bakarak görüşlerini dile getirmişler, sendikal hareketi kriz ve yeni yönelimler açısından "tartışmışlardır". Gerek akademik yaklaşımın gerekse de yer yer uygulayıcıların sorunun temelini kapitalist sistemde görmeleri ve çözümün kapitalizm dışı bir arayışta görmeleri elbette ki önemli olmakla birlikte yeterli değildir.

Epos yayınlarında çıkan kitapta Aziz Çelik, Murat Özveri, Yıldırım Koç, Mehmet Beşeli gibi sendika uzmanlarının yanı sıra Özgür Müftüoğlu, Metin Özuğurlu, Yüksel Akkaya gibi akademisyenlerin yazıları da bulunmaktadır. Sendikal krize ve çözüm arayışlarına "teori" ve "pratiğin" üzerinden bakılmaya çalışılan bu kitapta sorun farklı boyutlarda ele alınmış, buna yönelik görüşler ortaya konmuştur. Bir derleme kitap olmanın yanı sıra farklı kesimlerin düşüncelerini dile getirmesi açısından da bir katkı olarak değerlendirilebilecek bu çalışmanın "tanıtımı" için düşünülen sempozyum, aynı formatını koruyarak, bu kez daha geniş bir katılım ile işin içine sendikacıları da koyarak sorunu tartışmaya açmıştır. Bu yanı ile de bir "zenginlik" olarak düşünülebilecek bir faaliyet gerçekleşmiştir.

Bunlar bir kitap ve bu kitap eksenli bir sempozyum için söylenecek olumlu şeyler. Kuşkusuz, bu tür çalışmalar herşeyin başı ve sonu değil, sadece birer katkıdır. Bu nedenle derinleştirilerek sürdürülmesi halinde çok daha anlamlı olabilir. Örneğin, sorunun taraflarından biri olan siyasal çevrelerin düşüncelerinin hem kitapta hem de sempozyumda yer almaması bir eksiklik olarak değerlendirilebilir.

Ancak, herşeyi bir sefer yapıp sonra da geriye çekilmek yerine, bu kez hem bir kitap hem de bir sempozyum olarak bu meseleyi siyasal tarafları ile tartışmaya açmak çok daha anlamlı ve yararlı olacaktır. Umarız, bu işin düzenleyicisi olan yayınevi sürecin ikinci ayağını da hayata geçirmeye çalışır; böylece daha zengin ve anlamlı bir tartışma ortamının oluşumuna olan katkısını artırır.

Kitap "piyasaya" sunulduğu için burada uzun uzun değerlendirilmeyecektir. İlgilisi ve meraklısı bir şekilde kitabı edinip, yazılanları okuyarak bu konuya dair düşüncelerini bizzat kendisi oluşturabilir. Ancak, az sayıda izleyicinin tanıdığı olduğu sempozyum, özellikle sendikacıların söylemleri nedeni ile, üzerinde durulmaya değer.

Kitabın yazarı olan sendika uzmanları ve akademisyenler kitaptaki yazılarını birer tebliğ olarak sunduklarından, bu tebliğler üzerinde de ayrıntılı durmayacağım. Anti kapitalist bir mücadele olmadan sendikal krizin aşılamayacağı, krizi aşma çabalarının anlamsız kalacağı konusunda ortak görüşün olduğu ilk oturumda biraz ayrıksı duran yaklaşım Yıldırım Koç'a ait idi. Y. Koç'un vurgusu anti kapitalist olmaktan çok anti kapitalizm üzerine idi. Ancak, bu vurgu anti kapitalist olmaya yönelik bir eğilimi bir parça "gizlese" de emperyalist sendikacılığı sorgulama ve değerlendirme açısından dikkate değerdi. Bu nedenle Y. Koç'un sunuşu, sendikal krizin arkasında emperyalist sendikacılığın da bulunduğunu ortaya koyması açısından önemli idi.

Kuşkusuz AB, ABD türü emperyalist ülkeler ile kurulan sendikal ilişkileri sorgulamak açısından. Av. M. Özveri'nin artık hukukun bittiğini dile getiren yazısı ve tebliği ise bizim yıllardır dile getirdiğimiz sorunun bir hukukçu tarafından da paylaşılması açısından oldukça anlamlı idi. Belki de bu kitap ve sempozyumun en anlamlı, somut durumu ve hukuksal çaresizliği ortaya koyan en önemli değerlendirmesi idi. Herkes tarafından dikkate alınacağını ummaktan

başka dileğimiz elbette ki uygulamada sonuçlarını görmek olacaktır.

Sempozyumun ve kitabın en önemli vargısı artık klasik sendikal örgütlenme ve politikalar ile sonuç alınamayacağına dair fikir birliği idi. Ancak önerilen çözüm yolları açısından benzeri şeyi söylemek mümkün değildi. Doğru/yanlış, eksik/fazla önerilenlerden bazı sonuçlar çıkarmak, oluşturulan/oluşturulacak olan politikalar için yararlanmak açısından bakıldığında, bu sempozyumdaki bu sunuşların bir "düşünce" zenginliği oluşturduğu söylenebilir. Kuşkusuz bir kitaba sıkışmış 15-20 sayfa ya da bir sempozyumun 15-20 dakikasına sıkışmış sunuşlar ile kapsamlı bir çözüm önerisinde bulunmak mümkün değildir. Ancak, yaklaşımların sınıfsal temelde olup olmadığı, devrimci öneriler içerip içermediği tartışılabilir. Kitap ve sempozyum, sosyalistler ve devrimciler açısından bu temelde sorgulanabilir. Böyle bir sorgulama, hem kitapta hem de sempozyumda sınıf adına siyaset yapan kurumların/örgütlerin yokluğunu bir kez daha ortaya koyar, eksikliğe dikkat çeker. www.kizilbayrak.net'te sempozyum ile ilgili haberler/değerlendirmeler, sempozyum ile ilgili temel bilgileri içerdiğinden, tekrar olmaması babında bunlara yeniden değinilmeyecektir.

DİSK Başkanı S. Çelebi'nin konuşmasının Türk-İş'e bağlı sendikalardan biri olan Petrol-İş Başkanı'nca eleştirilmesi oldukça anlamlıdır. Bir yandan 40. yıl vesilesi ile radikal bir eylem programını önüne koyan DİSK, öbür yandan işverenler ile işbirliğinin gerekliliğine, işi sevmenin erdemine dikkat çeken DİSK Başkanı! Yine DİSK Başkanı'nın söylemini eleştiren kendisine bağlı sendika olan Birleşik Metal-İş yöneticisi. Sempozyumun belki de en anlamlı görüntüsü idi bu durum. Kuşkusuz bir değil birden fazla DİSK olduğunu ve DİSK'te hala diri kesimlerin olduğunu göstermesi açısından.

Benzeri bir durum Türk-İş için de söz konusu idi. Suya sabuna dokunmayan, serzenişte bulunan, eylem konusunda tek kelime söylemeyen Türk-İş Başkanı'na karşı Maden-İş ve Petrol-İş yöneticilerinin değerlendirmeleri oldukça anlamlı idi. İki konfederasyon başkanı suya sabuna dokunmayan bir şekilde geride, sermayeye yanaşık/sempatik bir yerde dururken bağlı sendikaların yöneticileri onlara göre çok daha "radikal" bir şekilde "sol"da duruyordu.

"Teori"den uzunca bir süre sonra da olsa "pratiğin" de yüksek sesle sendikal krizi itirafı ve şu ana kadar çözüm için başvurulmuş yolların eksikliği ve yanlışlığını itirafı belki de en önemli "olduğu" idi. Umar ve dileriz ki, yanlış ve eksik olanın sınıfsal bakış olduğu, daha devrimci bir tutuma muhtaç olduğu yönünde bir görüş gecikmeden "teori"den sonra "pratiğe" de sirayet eder. Böylece, daha sınıf eksenli, devrimci bir sendikal politika, örgütlenme ve mücadele hayata geçirilir.

Bu kitap ve sempozyumun tüm eksik ve zaafalarına rağmen bir adım olması itibarı ile önemli olduğuna bir kez daha dikkat çekip, bir sonraki adım/adımlar ile yeni bir mecrada yeni arayışlara vesile olmasını dileyelim. Hatta dilemenin ötesinde, bir sonraki adım veya adımlar için çaba gösterelim ki, bu adımların bir anlamı olsun, sonuçları itibarı ile.

"Sendikalar ve milliyetçilik" paneli...

Eğitim Sen İstanbul 2 No'lu Şube, 10 Mart günü "Sendikalar ve milliyetçilik" başlıklı bir panel gerçekleştirdi. Panele *Evrensel* gazetesi yazarı Fatih Polat, *Radikal* gazetesi yazarı Necmiye Alpay ve sendika uzmanı Osman Ergin konuşmacı olarak katıldılar. Panele yaklaşık 80 kişi katıldı.

Panelde ilk sözü Necmiye Alpay aldı. Milliyetçilik kavramının dil yönünden gelişim ve değişiminin tarihsel evrimine değinerek, milliyetçilik ve ulusalcılık arasında sözlük anlamında fark olmadığını fakat özünde farklı anlayışları temsil ettiğini söyledi.

Panel Fatih Polat'ın konuşmasıyla devam etti. Polat, sendikaların, işçilerin çıkarlarını koruyup geliştirmek için mücadele eden örgütler olduğunu ve milliyetçiliğin hakim sınıfların çıkarlarını gerçekleştirme, sömürünün üzerini örtme amacı taşıdığını söyleyerek, sendikal mücadelede özü itibarıyla milliyetçiliğe yer olmadığını ve hakim sınıf ideolojisinin bir aracı haline getirildiğini söyledi. 1970'li yıllarda milliyetçiliği ilke edinen MİSK'in komünizme karşı mücadelede Türk-İş'e paralel tutumlar sergilediğini ifade eden Polat, hakim siyasal konseptin kendi anlayışı dışındaki anlayışlara izin vermeyeceğini "Kışlaya, fabrikaya siyaset sokulmamalıdır!" sözünün hakim sınıf anlayışını yansıttığını belirtti. Milliyetçiliğe karşı genel mücadelenin işyerlerinden, tabandan yaratılması gerektiğini vurguladı.

Panelin ilk bölümünde son olarak sözü sendika Uzmanı Osman Ergin aldı. Ergin, Türkiye sendikal hareketinin düşünüş ve davranışta devrime ihtiyacı olduğunu ve sendikaların bunu kendiliğinden yapamayacağını söyledi. Adresin emekçi sınıflar ve işçi sınıfı olduğunu ifade etti. Kürt halkının temel hak ve özgürlükleri için ayağa her kalktığında sistem tarafından Türk emekçilerine de baskı uygulandığını altını çizdi.

Panelin ikinci bölümünde panelistler katılımcıların sorularını yanıtladılar.

Kızıl Bayrak/Kartal

İşçi-emekçi hareketinden...

Horoz Nakliyat patronundan saldırı

TÜMTİS, mahkeme kararıyla işe iade edilen Horoz Nakliyat işçilerinin tekrar işten atılmasını 12 Mart günü yaptığı bir eylemle protesto etti.

Nilüfer Organize Sanayi Bölgesi’nde (NOSAB) fabrikalara nakliyat işi yapan işyerinde ağır çalışma koşullarına karşı işçiler TÜMTİS’te örgütlenmiş, bunun üzerine Horoz Nakliyat patronu, 15 Şubat ‘06 günü 13 işçiyi işten çıkartmıştı. İşçiler birçok kez saldırıya uğramalarına karşın 112 gün boyunca direnmiş ancak hak ettiği desteği alamayan direniş sona ermişti. Açılan işe iade davasının kazanılması ile işçiler 19 Ocak günü yeniden işe başlamışlardı. Horoz Nakliyat patronunun emekli bir polisi işe alarak işçileri sendikadan istifaya zorlamasıyla başlayan süreç sonunda TÜMTİS üyesi 6 işçi 5 Mart günü işten atıldı. 6 Mart’tan beri işyeri önünde direnişe geçen işçiler bekleyişlerini devam ettiriyorlar.

İşyeri önünde yapılan basın açıklamasında, patronun saldırılarına karşı Horoz Nakliyat işçilerinin sendika hakkının engellenemeyeceği vurgulandı ve sınıf dayanışması için çağrı yapıldı. Türk-İş’e bağlı sendikaların temsili olarak destek verdiği açıklamaya, TÜMTİS’e üye işyerlerinden işçiler eyleme katılarak destek verdi. Eylemde “Horoz sendika girecek, başka yolu yok!”, “Sendika hakkımız, söke söke alırız!”, “Yılgınlık yok, direniş var!”, “İş ekmek yoksa barış da yok!” sloganları işçiler tarafından sıklıkla ve coşkuyla atıldı. Basın açıklamasına 100 işçi katıldı.

Nakliyat Horoz patronunun işyerindeki malları erkenden boşaltması, eylem esnasında kapıları tümüyle kapalı tutması ve eylem anında içeriden kamerayla çekim yapılması işçilerin tepkisine neden oldu Ayrıca işçiler, Horoz Lojistik tabelasının indirilmesini patronun yeni bir oyunu olarak nitelendiriyorlar.

Kızıl Bayrak/Bursa

Akoğlu’nda sendikalaşma hakkına saldırı

Bursa’da Çalı Sanayi Bölgesi’nde faaliyet yürüten, Toyota, Fiat ve BMC gibi uluslararası tekellere üretim yapan Akoğlu Pres Montaj’da patronun sendikasızlaştırma saldırısı devam ediyor.

Birleşik Metal-İş’te örgütlenen Akoğlu işçileri 2005 Eylül ayı içinde sendikalaşma sürecini tamamladı. Bunun üzerine patron Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na itirazda bulundu. Ancak BMİS’in TİS yetkisi patronun itirazından 16 ay sonra mahkeme kararı ile kesinleşti. Buna rağmen sendikaya yönelik saldırıları bitmedi. Patron “yasal hak” bahanesine sığınarak itirazda bulunmaya devam ediyor. Konuyla ilgili açıklama yapan BMİS Genel Merkezi şunları söyledi:

“... Sendikamız çoğunluk tespitini aldıktan sonra 60 üyemizi işten çıkarmış, 15 üyemizi işi bırakmaya zorlamış ve içeride kalan işçileri de işten çıkarma tehditleriyle Sendikamızdan istifa ettirmiştir. Sendikamız işten atılan üyelerimizin işe dönüşü için açtığı davaları kazanmış ancak bu üyelerimizden sadece 5’ine işveren işbaşı yaptırmış, ancak baskılarını devam ettirerek işe iade edilen bu üyelerden 1’ini istifaya zorlamış, diğer 1 işçiyi de işten çıkarmıştır.”

Sendikanın toplu sözleşme yetkisinin 11 Ocak’ta kesinleştiği, buna rağmen patronun toplu sözleşme çağrısını yanıtsız bıraktığı, dahası 3 işçiyi işten attığı belirtilen açıklamada, yapılan suç olduğu, Akoğlu patronunun bu suçtan yargılanacağı vurgulanıyor.

Sivil savunma emekçilerinin eylemi

KESK’e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) ve Memur-Sen üyesi sivil sağlık çalışanları sosyal haklarıyla ilgili ortak basın açıklaması düzenledi.

9 Mart günü İzmir Cumhuriyet Meydanı’nda yapılan açıklamada BES ve Memur-Sen adına konuşmalar yapıldı. İki ayrı pankart ile “En büyük enkaz biziz, ya bizi kim kurtaracak!”, “Enkazda ölümü bile göze alıyoruz, fakat risk tazminatı alamıyoruz!”, “Sesimizi duyan var mı?”, “İşte birlik, işte mücadele, arama kurtarma çalışanları elele!” yazılı dövizler açıldı.

Her iki sendika tarafından ortak taleplerin dile getirildiği açıklamada şunlar söylendi: “*Sivil savunma birliklerinde çalışan emekçilerin sorunları ve iş koşulları diğer emekçilerden daha farklıdır. Çünkü deprem, yangın, trafik kazaları, sel baskınları ve toplumsal olaylar karşısında 24 saat görev yapmaktadırlar. Dolayısıyla sivil savunma emekçileri aşırı iş yükü, ödenek sorunu, görev tanımı, iş riski tazminatı, servis hizmeti, mesai, ek gösterge, kadro ve eksik personel gibi sorunlarla boğuşmaktadırlar. Bu sorunlar altında insan hayatını kurtarmak gibi önemli bir hizmet üretiminde bulunmak zorunda bırakılmışlardır. Bugüne kadar sivil savunma çalışanlarının ücret ve özlük haklarında hiçbir iyileştirme yapılmadığı gibi, bu konuda atılmış olumlu bir adım yoktur. Sivil savunma ve arama kurtarma birlikleri çalışanlarının taleplerine kulak verilmeli, sorunları bir an önce çözülmelidir.*”

Kızıl Bayrak/İzmir

PTT çalışanlarından eylem

Haber-Sen İzmir Şubesi, PTT Genel Müdürlüğü’nde yaşanan sorunlara ilişkin eylem yaptı. 9 Mart günü İzmir Posta İşleme Merkezi önünde yapılan eyleme yaklaşık 350 emekçi katıldı. Basın açıklamasını Şube Başkanı Ali Yılbaşı okudu. Açıklamada şunlar söylendi:

“PTT çalışanlarının sayıları gittikçe azalmakta,yerine yeni eleman alınmadığı için omuzlarındaki yük her geçen gün artmakta, fiziksel ve ruhsal sağlıkları bozulmakta, çalışma ortamlarında hiçbir güvenlik önleminin olmaması can güvenliklerini tehdit etmekte, gasp sonucu çalınan paralar çalışanlardan haksız yere tahsil edilmektedir. Bugün birçok PTT işyerinde eleman eksikliği had safhaya gelmiştir. Sadece İzmir de norm kadro sayısından toplamda 378 personel eksiki ile hizmet vermektedir. Personel yetersizliği yüzünden vatandaşa verilen hizmetin niteliği ve hızı giderek düşmektedir. PTT’de sorunlar giderek artarken ve çözüm üretilmezken, PTT yönetimi yepyeni bir hizmeti daha devreye sokuyor...”

Haber-İş’ten TİS açıklaması

Haber-İş Genel Başkanı Ali Akcan yaptığı açıklama ile Türk Telekom AŞ ile 7. dönem, PTT Genel Müdürlüğü ile 12. dönem TİS’leriyle ilgili Çalışma Sosyal Güvenlik Bakanlığı’yla yazışmaya başladıklarını duyurdu. Bakanlıktan yetki tespiti aldıktan sonra işverenle TİS görüşmelerine başlanacağını açıkladı.

Yapılan açıklamada “*Türk Telekom ile yapılacak TİS’lerde mücadeleimiz eşit işte çalışan, aynı hizmet yılı ve aynı ünvana sahip (1. tip, 2.tip ve kapsam içi olarak) çalışanlar arasındaki ücret dengesizliğini ortadan kaldırmak en büyük hedefimizdir*” denildi.

TMMOB TİS imzaladı

TMMOB’da örgütlü bulunan Tez Koop-İş Sendikası ile TMMOB yönetimi arasında 2007-2008 dönemini kapsayan TİS imzalandı.

TİS, genel sekreter, genel sekreter yardımcısı, teknik görevliler ve danışmanları kapsamıyor. Bu kesimlerin dışında kalan çalışanları kapsayan sözleşmede ücretlere ilk 6 ay için %11, ikinci, üçüncü ve dördüncü 6 ay için ise altı aylık periyotlarla (TEFE+TÜFE)/2 x 1.2 oranında artış öngörüldü.

Ayrıca yol yardımı için aylık 100 YTL şehir içi otobüs bileti bedeli karşılığı nakit para, yemek yardımı için günlük net 8,8 YTL ödenmesi belirlendi. Çocuk, giyim, öğrenim, evlenme, doğum, ölüm, doğal afet, izin gibi sosyal yardımlarda da artış sağlandı.

Tez Koop-İş’ten kadro talebi ve sendika ağalarına tepki...

Tez Koop-İş Sendikası, 14 Mart günü Altunizade’deki Marmara Üniversitesi Hastanesi önünde sermayenin sendikasızlaştırma ve kadrosuzlaştırma saldırısına karşı eylem yaptı. Sağlık emekçilerinin iş bırakma eylemine ve basın açıklamasına destek veren Tez Koop-İş üyeleri, yeni işçi alımlarının 4-B yasasına göre yapılarak işe alımlarda ve halen çalışmakta olan memurlara karşı uygulanmak istenen sözleşmeli personel dayatmasına karşı çıktılar. Bu uygulamayla birlikte çalışan ve işe alınan memurlar ne işçi, ne de memur sendikalarına üye olabiliyorlar, sosyal güvenceden yoksun ve örgütsüz bırakılıyorlar.

4-B saldırısına karşı Türk-İş’in sesini çıkarmasını ve eyleme geçmesini isteyen işçiler, “Kahrolsun sendika ağaları!”, “Susma haykır, 4-B’ye hayır!”, “4-B değil kadro istiyoruz!” “Suskun Türk-İş istemiyoruz!” sloganlarını attılar. SES üyelerinin de destek verdiği açıklamayı Tez Koop-İş Şube Yönetim Kurulu Üyesi Cemalettin Usta okudu.

Eylem, Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!” sloganıyla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Kartal

PTT’ye kadrolu çalışan!

11 Mart’ta basına yansıyan İstanbul Pendik’te bazı postaların yakılması ile ilgili haberin ardından Haber-Sen 13 Mart günü konuyla ilgili bir açıklama yaptı. PTT’de yaşanan personel eksikliğine ve kamu hizmetlerinin özelleştirilmesinin bir sonucu olarak yaygınlaşan taşeronlaştırmaya dikkat çekti.

Açıklamada “İstanbul Pendik’te 11 Mart’ta yaşanan olay, PTT’de taşeronlaştırmanın ve personel eksikliğinin yarattığı sonuçları bir kez daha gözler önüne sermiştir. Aralarında çeşitli bankalara ait kredi kartı özetleri, özel ve kamu kurum kuruluşlarından gönderilen yazı ve mektuplar, çeşitli mahkemelere ait tebligatlar, dergi ve kitapların bulunduğu 5 çanta dolusu posta, Ümraniye Atakent PTT Müdürlüğü’nün posta dağıtım işini verdiği taşeron bir firmanın çalışanları tarafından dağıtılmadan yakılmaya çalışılmıştır” ifadelerine yer veren Haber-Sen, sendikanın yıllardır PTT Genel Müdürlüğü’nde artan iş yüküne dikkat çektiğini ifade etti. İMF güdümlü politikaları uygulamakta ısrar eden AKP hükümeti ile PTT bürokratlarının kadrolu çalışan istihdam etmek yerine kamusal hizmetleri özelleştirmeye, taşeronlaştırmayı yaygınlaştırmaya çalıştığını söyledi. Yaşanan olayın kamu hizmetlerinin taşeronlaştırılmasının bir sonucu olduğunu vurguladı.

“Arka bahçe”de onbinler Bush’u protestolarla karşıladı

Ortadoğu halklarını köleleştirmek amacıyla başlattıkları “haçlı seferi”nin beklenenden uzun sürmesi, savaş kundakçılarının “arka bahçe” olarak gördükleri Latin Amerika kıtasına gerekli “ilgiyi” göstermelerine engel oldu. Gerçi kıta büsbütün ihmal edilmiş sayılmaz. Dikkatler Ortadoğu üzerinde yoğunlaşmasına rağmen Hugo Chavez’e karşı askeri darbe girişiminde bulunuldu, devrimci gerilla hareketi ve işçi emekçilere karşı kirli savaş yürüten Kolombiya’daki kontra rejime gerekli olan askeri ve mali destek sağlandı. Yanı sıra Bolivya’da Evo Morales yönetiminin iş yapmasını engelleyen asalak burjuvalara destek verilerek, Peru, Meksika gibi ülkelerde Amerikancı adayların başkan seçilmesi için dolarlar harcandı. Ancak 1970-80’li yıllarda CIA’nın onlarca askeri faşist darbe tezgâhladığı göz önüne alındığında, son yılda yeterli ölçüde ilgi gösterilemediği açıktır.

Latin Amerikalı işçiler, emekçiler, kent yoksulları, köylüler, yerliler, yani asalaklardan oluşan bir azınlık dışında kıta halkları ilgisizlikten yakınmıyordu. Tersine, Amerikancı rejimleri, kimi zaman ayaklanma boyutuna varan meşru-militan mücadelelerle alaşağı etmekle meşgullerdi. Böylece birkaç yıldır devlet başkanı seçilebilmenin yolu, ABD emperyalizmine, neoliberalizme karşı bir söylemden,

işçi ve emekçilerden yana vaatlerden geçmeye başladı. Nitekim peşpeşe birkaç ülkede “solcu/sosyalist” adaylar devlet başkanlığı seçimlerini kazandı.

Haydutbaşı Bush liderliğindeki Yankiler’in bu gidişe uzun süre ilgisiz kalması beklenemezdi elbet. Gerçi Irak bataklığından henüz çıkış yolu bulabilmiş değiller ama, düşmanları dahil birçok ülkeyi Bağdat konferansında bir araya getirerek bir umar arayışına girmiş bulunuyorlar. Arayışların İstanbul Konferansı ile devam edeceğini söylüyorlar. Bu şartlarda artık “şefkatli kolları”nı yeniden kıtaya uzatmaya karar verdiklerini ilan eden Yankiler, şefleri Bush’u “arka bahçe çıkartması” için Brezilya’dan Meksika’ya uzanan bir kıta turuna gönderdiler.

Kıta turuna çıkmadan önce “fetva”lar veren Bush iki önemli mesaj veriyordu. İlki, “Fidel Castro öldüğünde Küba’da komünizmin sona ermesi gerektiği” şeklinde özetleniyor. Diğeri ise, “Kıta’nın ABD için büyük bir önem taşıdığı” dolayısıyla “Latin Amerika’da eğitim, barınma ve sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesinde kullanılmak üzere milyonlarca dolarlık yardım programlarının uygulanacağı” müjdesi... Tabii “yolsuzlukla mücadele” de vaatler arasında yeralıyor. Bush güya bu “müjdelerle” kıta haklarının gönlünü yeniden fethedecek. Beyaz Saray

sözcüleri ise Bush’un, Latin liderleri, Chavez’in “sahte popülizm vaatlerine sırtlarını dönmeye” ikna etmeye çalışacağını açıkladılar.

Bir kez daha görüldü ki, Washington’daki hesaplar Latin Amerika’ya uymuyor. Zira protestolar Bush’un kıta çıkartması başlamadan iki gün önce başlamıştı bile. Brezilya’dan Arjantin’e, Guatemala’dan Uruguay’a, Arjantin’den Kolombiya’ya, yani kıtanın her yanında haydutbaşı Bush’a, ABD emperyalizminin Irak işgaline, Brezilya ile etanol karteli oluşturma çabalarına karşı çıkan onbinler alanlara indiler.

Gezinin ilk durağı Brezilya’da, ülkenin en büyük kenti Sao Paulo’da 30 bin kişi sokaklara döküldü. Sao Paulo’da, “Bush Avı” adıyla düzenlenen gösterilerde, ABD bayrakları ve Bush’un kuklaları yakıldı. Bush’un gideceği Kolombiya, Uruguay, Guatemala ve Meksika’da da sokak gösterileri aynı günlerde başladı.

Brezilya’da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yürüyüşü de Bush’u protestoya dönüştü. Çoğunluğunu işçiler, sendikacılar ve çevrecilerin oluşturduğu 30 bin eylemci, 4 bin polisin konuşlandığı ana caddede “Bush Irak’tan defol!”, “Bir numaralı teröriste ölüm!” gibi şiarların bulunduğu pankartlarla yürüdü.

8 Mart eylemini Bush karşıtı protestolarla birleştiren Brezilyalı topraksız kadınlar ise ABD’li gıda tekeli Cargill’e ait bir araziye ve Sosyal ve Ekonomik Kalkınma Bankası’nın Rio de Janerio kentindeki merkez şubesini işgal ettiler.

Chavez önderliğinde Arjantin’de gerçekleştirilen 20 bin kişilik gösteride de haydut başı Bush protesto edildi. Kitleye hitap eden Chavez, “Bu eylem, Güney Amerika’nın kahraman topraklarında emperyalist patronun varlığına hayır demek için düzenlendi” diye konuştu. Bush’un, Brezilya ve diğer Güney Amerika ülkelerinde etanol üretimini teşvik planını akıl dışı ve ahlak dışı olarak nitelendiren Chavez, ABD Başkanının kıtaya yönelik yolsuzlukla mücadele planınıysa “kuzu postuna bürünmüş kurt” olarak nitelendirdi.

Onbinlerin protesto ettiği Bush’u ilk ağırlayan kişi Brezilya’nın “solcu” başkanı Lula da Silva oldu. Benzini destekleyici olarak kullanılan etanolün bir numaralı üreticisi Brezilya ile iki numaralı üreticisi ABD’nin başkanları, etanol üretimi ve kullanımını teşvik anlaşmasını imzaladı. Bu anlaşma, birkez daha Lula da Silva yönetimi ile emekçilerin zıt kutuplarda bulunduğunu gözler önüne serdi. Uruguay’da da benzer bir tablo oluştu. Binlerce emekçi haydutbaşını protesto ederken, koalisyon hükümetinin şefleri Bush’la anlaşmalar imzalıyordu. Uruguay solu nu temsil eden Frente Amplio 2004 yılından beri koalisyon hükümetinde yer alıyor. Kolombiya, Guatemala, Meksika halen Amerikancı başkanlar tarafından yönetiliyor. Ancak bu ülkelerde de işçiler, emekçiler ve gençlik Bush’u militan eylemlerle protesto ettiler.

Bush’un Latin Amerika turu bazı “solcu” yönetimlerin Amerikancılıktan vazgeçmediğini ortaya koydu. Ama ortaya koyduğu daha önemli bir başka gerçek daha var. O da kıtadaki işçiler, emekçilerle kent ve kır yoksullarının emperyalizme ve neoliberalizme karşı mücadeledeki kararlılığıdır.

Ekvador devlet başkanı reformlar için destek istedi

ABD karşıtı söylemi ve neo-liberal politikaların reddi propagandasıyla Ekvador devlet başkanlığına seçilen Rafael Correa’nın yapmak istediği düzenlemeler, mecliste çoğunluğu oluşturan sağcı milletvekilleri tarafından engellenmek isteniyor. İki tarafın tutumlarında ısrar etmesi ortamın kısa sürede gerilmesine yol açtı.

Seçim vaatlerine bağlı kalmaya çalışan Correa, Nisan’da referandum yaparak kurucu meclis oluşturmak istiyor. Kurucu meclis oluşturmak için ise meclisin feshedilmesi gerekiyor. Meclisteki koltukların çoğunu işgal eden sermaye temsilcileri Correa’nın bu girişimine karşı çıktı. Bunun üzerine Ekvador Yüksek Seçim Mahkemesi, Correa’nın yeni bir anayasa düzenlemek için aldığı referandum kararına karşı çıkan 57 kongre üyesinin üyeliğini iptal etti.

Mahkeme kararını reddeden kongre üyeleri, mahkemenin 100 kişilik üye yapısını yok sayma yetkisinin olmadığını iddia ettiler. Kongre Başkanı Jorge Cevallos, mahkeme kararının yasa dışı olduğunu öne sürerek gerekirse savaşacaklarını söyledi. Cevallos’un tehditlerine rağmen seçim mahkemesi, anayasayı çiğnedikleri ve seçim kararlarını hiçe saydıkları gerekçesiyle 52 kongre üyesi hakkında bir yıl politikadan uzaklaştırma kararı aldı.

Mahkeme, Rafael Correa’nın isteği yönünde karar almakla birlikte, kararları hayata geçirmek kolay değil. Durumun farkında olan Correa emekçilere çağrıda bulunarak destek istedi. Haftalık radyo konuşmasında, kendisine oy verenlerin hafta başında sokaklara dökülmesini isteyen Correa, gösterilerin sükunet içinde yapılması çağrısında bulundu. Çağrı karşılık bulursa, Correa’nın muhaliflerini etsizleştirmesi zor olmayacak. Zira kamuoyu yoklamaları halkın yüzde 70’inin söz konusu reformlara destek verdiğini gösteriyor.

Çatışmanın sonucunu önümüzdeki günlerde görmek mümkün olacak. Çıkacak sonuç Correa’nın bundan sonraki adımlarını da etkileyecek.

Devlet başkanı tarafından desteğe çağrılan emekçiler, 10 yılda neo-liberal politikalarda ısrar eden 7 devlet başkanını kovmuştu. Şimdi Correa, planladığı düzenlemeleri hayata geçirebilmek için kendisinden önceki başkanları kovan emekçilerin desteğine muhtaç.

Emekçilerin Correa’nın çağrısına olumlu yanıt verme ihtimali yüksek. Çünkü emekçiler de seçim öncesinde dillendirilen vaatlerin yerine getirilmesini istiyor.

Ekvador örneği bir kez daha, burjuva devlet aygıtının başına geçmenin yetmediğini, ancak emekçilerin örgütlü mücadelesinin basıncıyla bazı reformların yapabileceğini gösteriyor. Daha önemlisi ise, tüm dünyada olduğu gibi Ekvador işçi sınıfı ve emekçilerinin sorunlarına kalıcı çözümler üretebilmeleri için burjuvazi ve onun devlet aygıtından tamamen kurtulmaları gerekiyor.

Irak’a komşu ülkeler Bağdat’ta konferans düzenledi ...

İşgali mahkum etmeyen girişimler emperyalizme hizmet ediyor

Irak’a komşu ülkeler ile ABD, BM Güvenlik Konseyi üyesi Rusya, Çin, İngiltere Fransa temsilcileri Bağdat’ta düzenlenen uluslararası konferansta biraraya geldi. Konferansa katılan Türkiye, Mısır, Suudi Arabistan gibi Amerikancı rejimlerin yanısıra ABD temsilcileri, neo-faşist çetenin “şer eksenini”ne dahil ettiği Suriye ve İran temsilcileriyle ilk kez aynı masada buluştu.

Yüksek memurlar düzeyinde yapılan konferansta Türkiye’yi Irak Özel Temsilcisi Büyükelçi Oğuz Çelikkol temsil etti. Sömürge valisi Zalmay Halilzad, Irak “başbakanı” Nuri El Maliki, Irak “dışişleri bakanı” Hoşyar Zebari’nin de katıldığı konferansta “Irak’ta güvenlik ve istikrar” konularının ele alındığı belirtildi. Bu konferansın, -İran’la Irak’ın karşı çıkmasına rağmen- Nisan ayında İstanbul’da yapılması planlanan dışişleri bakanları zirvesine temel oluşturacağı söyleniyor.

Irak’ı işgal ettiğinde küstahlığın doruklarında dolaşan ABD emperyalizminin, Irak’tan sonra “sıradaki ülkeler” diye anılan İran ve Suriye ile aynı masaya oturmak zorunda kalması, doğal olarak içine düştüğü aczin göstergesi sayıldı. Bağdat’ta kurulan masa, dünyanın en güçlü, en donanımlı, en acımasız savaş makinesine dayanarak halkları dize getirebileceklerini sanan Bush liderliğindeki savaş kundakçılarının hezimetinin yeni bir tescili olmuştur.

Açıklandığına göre tarafların tümü konferanstan memnun ayrıldı. Hoşyar Zebari konferansın başarılı ve yapıcı geçtiğini; güvenlik, mülteciler, petrol konularında uzmanlardan oluşan üç komitenin kurulmasına karar verildiğini söyledi.

Konferansta konuşan El Maliki ise, “Bölge ve dünya ülkelerinden, belirli bir mezhebi, etnik grubu ya da partiyi destekleyerek, Irak’ın içişlerine müdahale etmekten kaçınmalarını istiyoruz” dedi. Elbette Irak’ı viraneye çeviren emperyalist işgalden söz etme cesaretini gösteremedi.

Konferansa katılan sömürge valisi Zalmay Halilzad da düzenlediği basın toplantısında, İranlılarla yaptığı görüşmenin olumlu geçtiğini belirterek, İstanbul’da düzenlenecek olan Irak’a komşu ülkeler toplantısına ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice’in katılacağını söyledi. Konferansta da konuşma yapan sömürge valisi, “komşuların, militan ya da silah akışı, silahlı gruplara desteği keserek, mezhepçi ve şiddeti artıracak her türlü söyleme son ver”melerini istedi. Emperyalist işgalle Irak’ı cehenneme çevirenler önde gelen sorumlular olduğu halde, suçu komşulara atmayı tercih etti.

Konferansta konuşulanlara dair ayrıntılı bilgi verilmedi. Yapılan açıklamalarda işgalin sorgulandığını gösteren emarelere rastlanmadı. Bunun istisnası İranlı temsilcilerin görüşleri oldu. Ancak İranlı temsilciler de işgal güçlerinin hemen Irak’ı terketmesini değil, Irak güvenlik güçlerinin kontrolü almaya hazır olduğunu bildirmesinden sonra ABD’nin bir çekilme takvimi açıklaması gerektiğini savundu.

Bu arada Ankara’daki Amerikancılar da konferansa özel önem verilmesi gerektiğini dile getirdiler. Söz konusu önem işgalin sona erdirilmesi veya Irak’ı yakıp kavuran yangına bir çözüm bulunmasına katkı sunmakla ilgili değil. Türk sermaye devletinin hesabı, “Irak’ın toprak bütünlüğü” tezini öne sürerek, konferansı Kürtlerin devletleşme sürecini baltalama platformuna çevirmektir. Bu sinsi emellerine ulaşip ulaşamayacakları meçhul olmakla birlikte bu yönde yoğun çaba sarf ettikleri kesin.

Özetlemek gerekirse; Bağdat konferansı Irak bataklığında çırpınan emperyalist orduların aczine bir çözüm üretemeyeceği gibi, işgalin cehenneme çevirdiği Irak halklarına da zerre kadar fayda sağlamayacak. Zira asıl sorunu, yani emperyalist işgali mahkûm etmeyen, Irak halkları şahsında dünya halklarına karşı işlenen bu ağır suçun hesabının sorulmasını temel almayan hiçbir platformun halklar lehine çözüm üretmesi beklenemez. İşgali sonra erdirip işgalcilerden hesap sormak, gerici rejimlerin değil direnen halkların işidir.

Arap Birliği: UAEA İsrail’in nükleer çalışmalarını incelesin

Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı (UAEA) uzun süredir İran’la uğraşiyor. Gündeminin merkezine İran’ın nükleer programını yerleştiren UAEA, ABD emperyalizmi ile bazı işbirlikçilerinin nükleer silah üretmesinin sözünü bile etmiyor. Oysa UAEA’nın raporları bile, İran’ın nükleer silah ürettiğine dair hiçbir somut veriye ulaşamadığını kayıt altına alıyor. Eğer UAEA’nın dünyayı nükleer silahlardan koruma gibi bir derdi olsaydı, İran’dan önce ABD, İsrail, Hindistan, Pakistan gibi nükleer silah üreten ülkelerle uğraşır.

Görünüşte UAEA’nın misyonu, BM Güvenlik Konseyi’ne somut verilere dayalı raporlar sunmaktan ibarettir. Buna karşın uygulamada emperyalist güçlerden aldığı direktiflerin dışına çıkamıyor. Öyle görünüyor ki, Arap Birliği dışişleri bakanlarının Mısır’ın başkenti Kahire’de düzenlediği toplantıda aldığı karar, UAEA’yı, ya kitle imha silahları deposu olan İsrail’in nükleer programını incelemeye almak zorunda bırakacak, ya da maskesinin tamamen düşmesini sağlayacak. Zira Arap Birliği ilk kez İsrail’in nükleer silah üretiminin UAEA tarafından denetlenmesini isteme cesaretini gösterebildi.

İran’a baskı yapılırken İsrail’in denetim dışı bırakılmasının çifte standart olduğunu vurgulayan Arap Birliği, İsrail’in nükleer programından “derin endişe ve büyük rahatsızlık” duyduğunu açıkladı. Benzer rahatsızlığı dile getiren İranlı yetkililer de, böyle giderse Atom Enerjisi Ajansı’nın yakında CIA ve diğer istihbarat teşkilatlarının bir şubesi haline geleceğini ifade ettiler.

Arap Birliği ile İran’ın rahatsızlıklarını dünya kamuoyu önünde ilan etmeleri üzerine UAEA Yönetim Kurulu, ajansın genel merkezinin bulunduğu Avusturya’nın başkenti Viyana’da yaptığı açıklamada, İsrail’in nükleer programını da masaya yatırdığını bildirdi.

Viyana’daki toplantıya katılan Arap temsilciler İran’a uygulanan yaptırımların İsrail’e de uygulanmasını isterken, Bağlantısızlar Hareketi adına konuşan Küba Büyükelçisi Norma Estenoz, “Bağlantısızlar Hareketi sürekli nükleer silahlar geliştiren ve stoklayan İsrail’i kınamaktadır” dedi. Estenoz, İsrail’in gecikmeden Nükleer Silahların yayılmasının Önlenmesi Anlaşması’nı imzalamasını ve nükleer tesislerini denetime açmasını istedi.

400-500 civarında nükleer başlıklı füze/bomba stoklayarak Ortadoğu’nun geleceğini ciddi bir tehditle karşı karşıya bırakan İsrail’in denetime alınması için çaba harcanması, kuşkusuz ki olumlu bir gelişmedir. Ancak İsrail’in genelde emperyalistlerin, özelde ise ABD emperyalizminin koruması altında olması, bu haydut devleti denetlemenin hiç de kolay olmadığını gösteriyor. Dahası UAEA’nın emperyalistlerin elinde bir çeşit paravan örgüte dönüşmüş olması bu işi daha da zorlaştırıyor. Dolayısıyla Arap Birliği ile Bağlantısızlar Hareketi üyesi ülkelerin İsrail’in nükleer silahlarını sürekli gündemde tutarak UAEA’yı basınç altına almaları önemlidir. Aksi halde dile getirilen rahatsızlık aciz bir yakından öte geçemeyecektir.

Ahmedinecad'ın Suudi Arabistan ziyareti

Emperyalist-siyonist güçlerin İran'a olası bir askeri saldırı için hazırlıkları devam ederken, BM Güvenlik Konseyi ekonomik yaptırım kararı almakla tehdit ediyor. Ekonomik, askeri, diplomatik alanlarda kısaca alınmak istenen İran, anlaşma zemini aramakla birlikte, küstahça saldırganlığa boyun eğmiyor. İran'ın kararlı tutumu, Bush liderliğindeki neo-faşist çete tarafından, bu ülke şahsında halklara karşı yeni bir savaş açmanın gerekçesi gibi gösteriliyor.

Her yola başvurarak İran'a diz çöktürme hayalleri kuran ABD-İsrail rejimleri, çok yönlü bir çaba ile Arap devletlerini de bu suça ortak etmek için zemin döşüyor. ABD emperyalizmi güdümündeki Suudi Arabistan, Mısır, Ürdün rejimleri, kendileri çok istemeseler de Washington'daki efendiye "hayır" diyecek iradede yoksun oldukları için "İran karşıtı cephe"yi oluşturmaya soyunmak durumunda kaldılar. "İlımlı Sünni eksen" diye adlandırılan bu oluşumun en etkili bileşeni Suudi Arabistan'dır. Bu arada, Türkiye, Pakistan, Endonezya, Malezya Amerikancı rejimleri de bu eksene katılma yolundadır.

ABD-İsrail ikilisinin Arap devletlerini İran'a karşı kışkırtmaları, dahası Irak'ta devam eden mezhep çatışmalarına bölgesel bir boyut kazandırma çabaları İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinecad'ı harekete geçirdi. Ahmedinecad geçtiğimiz hafta Suudi

Arabistan'a giderek, kral Abdullah bin Abdülaziz'le görüştü ve "bazı düşmanların İslam dünyası arasında fitne çıkarma planları"nın bozmak için birlikte çalışma önerisi götürdü.

Basına kapalı yapılan görüşmelerin ardından ortak bir basın toplantısı yapılmadı. Ancak Ahmedinecad, Tahran'a döndükten sonra Suudi Arabistan ziyaretiyle ilgili açıklamalarda bulundu. Suudi Arabistan ile "İslam dünyasındaki komplolara karşı ortak girişim kararı aldıklarını" söyledi. Bütün müslümanları düşman komplolarına karşı uyanık olmaya çağırarak Ahmedinecad, iki ülkenin çoğu konuda aynı görüşe sahip olduğunu, düşmanların "İslam bölgesine" hakim olmasına da karşı çıktığını dile getirerek oldukça

iyimser bir tablo çizdi.

Suudi Arabistan'ın eski Washington büyükelçisi Türki el-Faysal da olumlu bir tablo çizdi. Ülkesinin dost olarak nitelendirdiği İran'la tarihi ve ekonomik ilişkilere sahip olduğunu belirtti. İran ve Suudi liderlerinin Irak ve Lübnan'da mezhepler arası sorun ve çatışmaları bitirme konusunda anlaştıklarını belirten Faysal muhtemelen kişisel görüş veya temennilerini dile getiriyordu. Zira 20 yıldır Washington büyükelçiliği yaptığı halde, İran'a olası bir saldırıya karşı çıktığı için geçtiğimiz aylarda istifa etmek zorunda bırakılmıştı.

Suudi kralının Ahmedinecad'ın ziyaretiyle ilgili açıklaması iki satırdan ibaret kaldı. "Bütün müslümanların kışkırtmalara karşı uyanık olması gerektiğini" söyleyen Suudi kralı, "iki ülkenin bundan sonra İslam dünyasının sorunlarının çözümünde daha etkin rol oynamasını umduğunu" belirtmekle yetindi. Ziyaretin planlanandan kısa sürmesi de, İran liderinin hedeflediği etkiyi yaratamadığını gösterdi.

Herşeye rağmen Amerikancı Suudi rejimi şeflerinin İran'a askeri saldırıyı tercih ettiği söylenemez. Zira emperyalist/siyonist güçlerin tüm bölgeyi ateşe vermesi anlamına gelecek böylesi bir saldırının kokuşmuş krallık rejimi için de ciddi tehlikeler yaratabileceğini iyi biliyorlar. Eğer buna rağmen "ılımlı Sünni eksen"ın başını şeriatçı Suudi rejimi çekiyorsa, bu "tercih", ancak emperyalizme uşaklığı içselleştirenlerin hayati konularda bile irade gösterme gücünden yoksun olmalarıyla açıklanabilir.

Siyonist rejimin "yeni ölüm makinesi"!

Türk ordusunun verdiği ihalelerle kasalarına milyarlarca dolar giren İsrail savaş sanayi, tüm yeteneklerini daha çok insan katledecek makineler geliştirmeye hasretmiş. Irkçı-siyonist devlet aygıtının organik bir parçası olan İsrail savaş sanayi, teknolojinin tüm olanaklarını kullanarak daha çok Filistinli'yi/Lübnanlı'yı imha edebilecek yeni bir makine geliştirdiğini "müjdeledi".

Siyonist kaynaklar tarafından yapılan açıklamaya göre, çatışma bölgelerinde işgalci İsrail ordusu askerlerinin yerini alabilecek bir robot geliştirildi. Savaş alanlarına gidip çatışmalara katılabilecek şekilde tasarlandığı söylenen makineye "avcı-katil robot" adı uygun bulunmuş.

Siyonist kaynaklar, küçük bir televizyon büyüklüğündeki VIPeR robotunun, Filistinliler veya Lübnan'daki gerillalarla çatışan İsrail askerlerinin karşılaşacağı riskleri azaltma çabasının bir parçası olarak tasarlandığını bildirdi. Üretici firma yetkilileri de, robotun merdivende, moloz yığınlarında, karanlık geçitlerde, dar tünellerde, mağaralarda hareket edecek şekilde tasarlandığını söylüyor. Robotun bomba tespit etme, bombaları imha etme mekanizması bulunduğu, hatta Uzi makineli tüfeği taşıyabileceği veya el bombası atabileceği iddia ediliyor.

İrkçı-siyonist rejimde ordu her zaman yönetimin köşe başlarını tutar. "Emekli" olan generaller de "sivil" hayatta genellikle başbakan veya bakan olurlar. Militarizmin tabana yayıldığı bu ülkede, siyonist propagandayla sersemletilmiş, "güvenlik paranoyası" içine sürüklenmiş Yahudi kadın ve erkeklerden sayısız ölüm makinesi devşirmek yazık ki zor olmamaktadır.

Filistin'de çocuk avına çıkan veya uçağına doldurduğu bombaları Filistin/Lübnan halkları üzerine serpen bu ölüm makineleri, siyonistleri "büyük İsrail" hedefine ulaştırmaya yetmedi. Tabii bu ölüm makinelerinden birçoğu ölü veya yaralı olarak savaş dışı da kalmaktadır. Daha önemlisi bazı askerler ölüm makinesi olmayı reddederek Filistinliler'i katletme emrini yerine getirmiyor. Dahası, İsrail ordusunun vahşetini ortaya koyan açıklamalar da yaparak siyonist şefleri zor durumda bırakabiliyor.

Siyonist ordu şefleri, ABD'den akıtılan sınırsız mali kaynak ve teknoloji transferinin de katkısıyla geliştirilen bu ölüm makinesinin sözkonusu sıkıntıları hafifleteceğini varsayıyor. Zira bu makine çocuk katletmeyi reddedemez, işlediği suçlardan dolayı yargılanamaz, İsrail vahşetinin görgü tanığı olmaz, katliamlar konusunda sorgulanamaz, tahrip edildiğinde ise Yahudiler ölmüş olmaz. Kısacası bu makine, zihinlerinde aydınlığa, güzelliğe, insanlığa dair zerre kadar yer ayırmayan, ölümün karanlık simgesinden öte bir şey ifade etmeyen siyonist şefler için biçilmiş kaftandır.

Kapitalizmin geldiği evrede mali kaynakların sınırsız kullanımı ve teknolojik birikim sayesinde "mükemmel ölüm makineleri" tasarlayıp üretmek mümkündür. Ancak hem tarihsel, hem güncel deneyimler, canlı/mekanik ölüm makinelerinden oluşan savaş aygıtlarının direnen halkları teslim alabilmesinin mümkün olmadığını da göstermektedir.

Yunanistan'da büyük öğrenci gösterisi

Yunanistan'da aylardır süren büyük protesto eylemlerine rağmen üniversitelerin işleyişine ilişkin yeni yasal düzenleme Yunan parlamentosu tarafından, 8 Mart Perşembe günü öğlenden sonra yapılan oturumda, hükümet partisinin oylarıyla kabul edildi. Yasanın oylandığı sırada, ağırlığını öğrencilerin ve öğretim görevlilerinin oluşturduğu 35 bin kişiyi aşkın büyük bir gösterici kalabalığı parlamento binasına doğru yürüyüşe geçti ve binayı kuşattı.

Yunanistan'ın hemen her kentinden gelen öğrenciler, önce öğle saatlerinde başkentteki Atina Üniversitesi Rektörlüğü önünde toplandılar. Hükümetin eğitim yasasında değişiklik yapmayı öngören yasa tasarısını protesto eden göstericiler, daha sonra meclis binasına doğru yürüyüşe geçtiler. Göstericiler meclis çevresine geldiğinde, Yunan kolluk güçlerinin yoğun güvenlik önlemleri ile karşı karşıya kaldılar. Bir süre meclis önünde hükümet aleyhine slogan atan kitle polis barikatını kırmak isteyince, polisle çatışma çıktı. Göstericilerin ön safında polisle yaşanan çatışmada polis vahşice davrandı, biber gazı ile birlikte ilk kez olarak plastik mermi kullandı. Çatışma sırasında çok sayıda öğrencinin gözaltına alındığı bildirildi.

Geçen Mayıs ayında sözkonusu yasa gündeme geldiğinden bu yana büyük tepkilere konu olmuş ve uluslararası yankısı olan büyük protesto eylemleri düzenlenmiş, üniversiteler işgal edilmişti.

Gazi katliamı protestoları...

“Gazi katliamını unutmamak, unutturmayacağız! Katil devlet hesap verecek!”

Gazi'nin hesabını emekçiler soracak!

12 yıl önce devletin Gazi Mahallesi'nde gerçekleştirdiği provokasyon sonucu onlarca emekçi katledilmişti. Gazi katliamının 12. yılında, **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)** yaptığı eylemle katliamı lanetledi, emekçileri şehitleri sahiplenmeye ve devrimci militan bir ruhla katliamların hesabını sormaya çağırdı.

11 Mart'ta saat 13:00'te Gazi eski karakol durağında biraraya gelen BDSP'liler, “Gazi'nin faili sermaye devleti! Hesabını emekçiler soracak!/BDSP” imzalı

pankart arkasında toplanmaya başladılar. Toplanma yerinden itibaren coşkulu ve öfkeli sloganlarıyla emekçileri saflara hesap sormaya çağırdılar. Kızıl bayrakları ve coşkulu sloganlarıyla yürüyüşe başlayan BDSP'liler yürüyüş ve eylem boyunca “Gazi faşizme mezar olacak!”, “Gazinin katili sermaye devleti!”, “Gazinin hesabını emekçiler soracak!”, “Marks, Engels, Lenin yaşasın devrim ve sosyalizm!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “İşçiler partiye, devrime, sosyalizme!”, “Partiyi kazandık, partiye kazanacağız!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Halkımız/emekçiler saflara hesap sormaya!” şiarlarını haykırdılar.

Halkın alkışlı desteği altında gerçekleşen yürüyüş Gazi Cemevi önünde yapılan basın açıklaması ile sona erdi. Cemevi önünde başta Gazi olmak üzere tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulunuldu. Yapılan açıklamada şunlar söylendi:

“... Gazi direnişi, bugünümüzü ve geleceğimizi savunmak için, faşist düzenin saldırılarını püskürtebilmek için nasıl mücadele edilmesi gerektiğini bizlere göstermektedir. Bundan 12 yıl önce Gazi halkı nasıl barikatlar arkasında ve can bedeli bu saldırılara yanıt vermiş ve militanca bir tutum almışsa, bugün de yeni saldırılara karşı alınması gereken tutum aynı militan çizgide, aynı devrimci zeminde olmalıdır. Gazi katliamının hesabının sorulması, yeni saldırıların geri püskürtülebilmesi için de, gereken kendi tarihimize yüzümüzü dönmek ve ondan öğrenmektir...”

Yürüyüş boyunca kolluk güçleri polis helikopteri ile kitleyi taciz etmeye çalıştı. Polisin tacizine karşı Gazi halkı slogan ve alkışlarla eyleme destek verdi. Eyleme 100 kişi katıldı.

Gülsuyu'nda Gazi anması

Gazi katliamının 12.yılında Gülsuyu'nda biraraya gelen ilerici ve devrimci kurumlar, 10 Mart akşamı meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdi.

BDSP, DHP, ESP, HKM, Proleter Devrimci Duruş, Partizan ve SDP'nin örgütlediği eylem saat 18.15'te As Kiraathanesi'nden başladı. “Gazi şehitleri ölümsüzdür!”, “Kahrolsun MİT, CIA kontrgerilla!” pankartının açıldığı eyleme bileşenler kendi flamalarıyla katıldı.

Komünistler eyleme “Gülsuyu BDSP” imzalı flamalarla katıldılar. Meşalelerle ve coşkulu sloganlarla Fatma Hanım'a kadar yürüyen kitle yürüyüş boyunca “Gazi şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!” sloganları attı ve Gündoğdu Marşı söyledi. Eylem boyunca Gülsuyulu işçi ve emekçiler mücadeleye çağrıldı. Kitlenin Fatma Hanım Meydanı'na gelmesiyle basın açıklaması okundu. Açıklamada, “Bugün Gazi şehitlerini anmamızın, Gazi Katliamı'nı unutmadığımızı, unutturmayacağımızı haykırmamızın asıl anlamı sömürü düzenine karşı açtığımız açık çağrılı savaşta kavga bayrağını yere düşürmeyeceğimizin ilanıdır...” denildi.

Basın açıklaması sırasında çevik kuvvet ekipleri meydana 50 metre uzaklıkta hazır beklediler. 200 kişinin katıldığı eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Kartal

Tuzluca'yır: “Yaşasın Gazi direnişimiz!”

12 Mart günü, Gazi katliamını lanetlemek ve katliama karşı direnişi selamlamak için Tuzluca'yır'da meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi. BDSP, HÖC, ESP, Alınteri, Mamaklı Devrimciler, Tüm-İGD, EHP tarafından düzenlenen yürüyüş, Tuzluca'yır muhtarlık önünden başladı. Sloganlarla başlayan meşaleli yürüyüşte en önde “Gazi katliamını unutmamak, unutturmayacağız! Katil devlet hesap verecek!” şiarlı imzasız ortak pankart taşındı.

100 kişinin katıldığı yürüyüş Tuzluca'yır yol ağzında basın metninin okunmasının ardından ara sokaklarda devam etti. Devletin kolluk kuvvetlerinin yoğun yığınak yaptığı eylem son yıllarda Gazi yıldönümlerinde bölgede yapılan en güçlü eylem oldu. Eylemde her siyaset kendi dövizleri ve flamalarıyla yer aldılar. Komünistler eyleme flamaları ve önlükleriyle katıldılar.

Eylem boyunca Gazi ve Ümraniye'de devlet tarafından katledilen 18 devrimcinin isimleri ‘Yaşıyor!’ haykırışlarıyla Tuzluca'yır sokaklarında yankılandı. Ayrıca “Yaşasın Gazi direnişimiz!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Kızıldere'yi, Maraş'ı, Çorum'u, 16 Mart'ı, Sivas'ı, Gazi'yi, 19 Aralık'ı unutmamak!”, “Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontrgerilla!” sloganları atıldı. Eylem Tuzluca'yır Mahallesi'nin içerisinde sona erdi.

Mamak BDSP

Gazi'de katliam protestosu

Gazi katliamının yıldönümü olan 12 Mart'ta Gazi Mahallesi'nde çeşitli kurumlar tarafından bir yürüyüş

ve anma gerçekleştirildi.

Eylem kitlenin saat 10:00'da Eski Karakol'da kortejler şeklinde toplanmasıyla başladı. Programda ilk olarak şehit aileleri bir açıklama yaptı. Şehitlerin öz geçmişleri ve nasıl şehit düştükleri anlatılırken, katliamın sorumlusunun devlet olduğu ancak, sözde yargılamalarla devletin kendini akladığı ifade edildi.

Açıklamanın ardından kitle kortejler halinde Cemevi'ne doğru yürüyüşe geçti. Cemevi önünde Grup Yorum kısa bir dinleti gerçekleştirdi ve Cemevi'nde yemek verildi.

Buradaki programın ardından kitle tekrar kortejler oluşturarak anmanın yapılacağı mezarlığa yürüdü. Mezarlıkta saygı duruşunun ardından kurum temsilcileri tek tek açıklamalarını yaptılar. Mezar anmasının bitmesinden sonra tekrar kortejler oluşturularak cemevine doğru yürüyüşe geçildi ve anma burada sona erdi.

1500 kişinin katıldığı anmada HÖC, DHP, Mücadele Birliği, DTP, ESP, Partizan, SDP, SODAP, KÖZ, Alınteri, Öteki Kültür Merkezi, İşçi Mücadelesi, TÖP, Kaldıraç ve Halkevleri pankartlarıyla yer aldılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Bursa'da katliamlar lanetlendi!

12 Mart '95 Gazi, 16 Mart '78 Beyazıt ve 16 Mart '88 Halepçe katliamları 12 Mart akşamı Bursa'da yapılan bir meşaleli eylemle protesto edildi.

Setbaşı'ndan Heykel-AVP Tiyatro önüne kadar yürüyen devrimci güçler, katliamların hesabını sormak için emekçilere mücadele çağrısı yaptılar.

Yapılan basın açıklamasında *“Halklar arasında düşmanlık ve boğazlaşma ortamı körüklenerek gerçek failin kontrgerilla devleti olduğu gerçeğinin üzeri kapatılmak istenmiştir. Ancak Gazi'den Beyazıt'a oradan Şemdinli'ye kadar kontrgerilla devleti kanlı ve kirli yüzünü sayısız kez göstermiştir”* denildi.

BDSP, ESP, HÖC ve Partizan tarafından örgütlenen eyleme yaklaşık 50 kişi katıldı. Eylemde “Gazi, Beyazıt, Halepçe katliamlarını unutmadık, hesabını soracağız!” pankartı açıldı ve sık sık “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/Bursa

Kocaeli'nde Gazi anması...

Kocaeli'nde, 12 Mart günü saat 17.30'da İnsan Hakları Parkı'nda Gazi katliamı protesto edildi. ESP, SDP, EHP ve DHP'nin çağrısını yaptığı eyleme EMEP, YÖGEH, Halkevleri ve Ekim Gençliği destek verdi. Eylemde “MİT, CIA, kontrgerilla dağıtılın!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları kitle tarafından sık sık atıldı. Eyleme yaklaşık 60 kişi katıldı.

Ekim Gençliği/Kocaeli

Adana: Katliamların hesabı sorulsun!

12 Mart faşist askeri darbesinin ve Gazi Mahallesi'nde yaşanan katliamın yıldönümünde biraraya gelen ilerici, devrimci kurumlar basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Eylem BDSP, ÇHKM, İşçi Mücadelesi, ESP, İHD, Alevi Birlikleri, KESK, Adana Tabip Odası, ÖDP, SDP, DTP, EMEP ve Halkevleri tarafından düzenlendi.

12 Mart günü saat 12.45'te İnönü Parkı'nda toplanan bileşenler **“Bir daha yaşanmasın diye Sivas, Maraş, Çorum, Gazi'yi unutturmadık, unutturmayacağız!”** yazılı pankart açtılar. Basın açıklamasını İHD Adana Şube Sekreteri okudu. Eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/Adana

GOP'ta 1 Mayıs hazırlıkları

GOP İşçi Platformu örgütlenme kampanyasının ardından yeni programını oluşturmak için hazırlıklara başladı. İlk elden platform yürütmesi biraraya gelerek örgütlenme kampanyasını değerlendirdi. Platform bileşenleriyle yapılan değerlendirmelerin ardından yürütme toplantısında kampanya çalışmasının bir takım eksiklikleri olmasına rağmen yine de belli bir başarıyla tamamlandığı sonucuna varıldı.

Özellikle kampanyanın finali sayılabilecek **“GOP İşçileri Buluşuyor!”** etkinliğine katılan 200 kişiden yarısından fazlasının işçi olması, hedeflediğimiz stratejik fabrikalardan işçileri sürece katabilmiş olmamız, etkinlik sonrası ilişkilerin farklı düzeylerde sürüyor olması ve kendilerini **GOP İşçi Platformu**'nun çalışmalarında ifade ediyor olmaları başarının asıl nedenleri arasında yer alıyor.

Kampanya değerlendirmesinin ardından işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın tarihçesi anlatıldı. 1 Mayıs'ın önemine işaret eden bir konuşma yapıldı. Yürütmenin diğer bileşenlerinin de 1 Mayıs'la ilgili düşüncelerini ifade etmesinin ardından 1 Mayıs'a hazırlık tartışmaları yürütüldü. Toplantıda canlı tartışmalar yapıldı. Tartışmayı daha da güçlendirmek için 25 Mart'ta yürütmenin tespit ettiği başlıklar çerçevesinde genel platform toplantısı yapılması karara bağlandı.

İlk olarak 1 Mayıs'ın önemini anlatan bir konuşma ile 1 Mayıs'ı en güçlü şekilde nasıl örgütlemeliyiz başlıklı bir sunumun gerçekleştirilmesi karara bağlandı. Ardından sırasıyla fabrikalarda, emekçi semtlerinde, okullarda vb. 1 Mayıs hazırlık komiteleri oluşturulması, eğitim çalışmaları, ajitasyon-propaganda çalışmaları, işçi toplantıları, panel vb. araç ve yöntemler üzerine bir fikir birliğine varıldı.

25 Mart Pazar günü saat 16:00'da gerçekleştirilecek toplantıda belirlenen başlıklar tartışılarak karara bağlanacak. **GOP İşçi Platformu**'nun aldığı kararlar kitlesel bir basın açıklamasıyla deklare edilerek 1 Mayıs hazırlık çalışmalarına başlanacak.

Gop İşçi Platformu Yürütmesi

Ekim Gençliği: “Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!”

24-25 Mart'ta buluşuyoruz!

Bugün halkların kardeşliği şiarını yükseltmek, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyayı savunmak, kapitalist düzene karşı, sınıfa karşı sınıf ekseninde bir mücadele hattı örmekle anlamlı olacaktır. Bu kapsamda bir mücadeleyi örmek ise bugün artık bir tercih değil, kaçınılmaz bir zorunluluktur. Dünya ölçeğinde ardı ardına yaşanan emperyalist işgaller, emperyalistlerin çıkarları uğruna halkları birbirine kırdırma politikaları dünyayı yaşanabilir bir yer olmaktan çoktan çıkartmıştır. Emperyalist-kapitalist dünya düzeni bir avuç azınlığın çıkarları uğruna milyonlarca işçi ve emekçinin sömürü ve talan koşullarına mahkum edildiği bir düzendir. Ve bunun kendisi kapitalizmin tek başına tarihin çöplüğüne gömülmesi gerekliliğinin bir başka ifade ediliş biçimidir.

Türkiye'de de dünyada yaşanan gelişmelere paralel olarak halkları birbirine kırdırma süreci yaratılmaya çalışılmakta, işçi ve emekçi kesimler azgın bir sömürü cenderesine sıkıştırılmaktadır. Son birkaç yıl içerisinde daha da derinleştirilen şovenist histeri dalgası ile halkların kardeşlik bilinci bulanıklaştırılmaya çalışılmaktadır. Sermaye iktidarı kendi açmazlarını aşmanın yolu olarak bir kez daha Türkiye halklarını birbirine düşürmeyi seçmiştir. TMY, 301 vb. antidemokratik yasalar, linç girişimleri, faşist saldırılar yaygınlaşmaktadır.

Ekim Gençliği'nin 100. sayısı vesilesiyle yürüttüğümüz “Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!” kampanyası faşist kudurganlığın, şovenist histeri dalgasının yarattığı böylesi bir atmosferde işçilerin birliği, halkların kardeşliği zeminine oturmaktadır. Bugün gerek coğrafyamızda gerekse dünya ölçeğinde halkların kardeşliğinin, işçilerin birliğinin sağlanması en temel ihtiyaçtır. Bizler Genç Komünistler olarak bu coğrafyada işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin yürütücüleri olarak tam da bu nedenle “Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!” diyoruz. Bu coğrafyanın sınıfsız, sömürsüz, eşit ve özgür bir dünya özlemi duyan bütün güzel insanlarını dünyanın bütün dillerini konuşmaya davet ediyoruz.

Ekim Gençliği Kitap Ağı yayıns kampanyada

başlattığımız “Dünyanın bütün dillerini konuşuyoruz!” kampanyasını İstanbul'da 24-25 Mart tarihlerinde gerçekleştireceğimiz iki etkinlikle sonlandıracağız. Bu etkinliklere bütün dostlarımızı, halkların kardeşliğini savunan herkesi davet ediyoruz.

İstanbul Ekim Gençliği

24 Mart 2007 Cumartesi (Panel)

“Ulusal sorun, halkların kardeşliği ve enternasyonalizm”

Konuşmacılar: Haluk Gerger

Ragıp Duran

Kayuş Gavriloğlu

Yer : Eğitim Sen 2 No'lu Şube

Osmanağa Mh. Reşit

Efendi Sk. No: 11/A Kat:1-2 Kadıköy

Saat : 15.00-19.00

25 Mart Pazar (Şenlik)

“Ezgilerimiz halkların kardeşliği için”

Katılımcılar: Vedat Sakman

Bayar Şahin

Burhan Berken

Sevinç-Ferda Ereren

Ebrar Aydın

Grup Tanura

Grup Bozkır

Kara Güneş

Ruhan Mavruk

Toprak Kara

Sinevizyon: Mücadelenin Dili

Yer : Semiramis (La Bela) Düğün

Salonu Rumeli Cd. No:142/4 Osmanbey

Saat : 12.00-18.00

Davetiyeler için:

Taksim Mephisto kitapevi

Taksim Pentimento (Halep Pasajı)

Taksim Le Jardin Kafe

Kadıköy Khalkedon Kitap Kafe (Caferağa)

İrtibat için: 0 555 684 64 25

ODTÜ: Baskılar bizi yıldırılmaz!

Geçen yıl Doğu Perinçek'in ODTÜ'ye gelmesinin ardından çıkan olaylarda 5 öğrenci birer yıl uzaklaştırma cezası almıştı. Bu cezalara karşı mücadele çok yönlü olarak örgütleniyor.

14 Mart günü, bir süredir “Kim o?” “Kapıda biri var” vb. sorularla duyurusu yapılan eylem gerçekleştirildi. Bu eylemde “kapıdaki biziz, uzaklaştırılan öğrencileriz!” denilerek kapıya bir çadır açıldı. Çadırın başında okuldan uzaklaştırma cezası alan arkadaşlarımız bekledi. Bunun dışında bilim ağacına konuyla ilgili büyük bir pankart ve “Ortadoğu Teknik Üniversitesi” üzerine de “Atmak yetmez, asın bizi!” şıarlı bir döviz asıldı. Sabahın erken saatlerinden başlayan bu eylem büyük bir ilgi çekti.

Eylem başladıktan kısa bir süre sonra jandarma gelip tehditler savurdu. Bu tehditleri muhatap almayarak eylemimizi sürdürdük. Öğlen saatlerinde öğrencilerin yürüyüşü ile çadır eylemine anlamlı bir destek verildi. Yaklaşık 100 kişilik kitle okulun kapısından çıkarak yolu kapadı ve burada basın açıklaması gerçekleştirdi. Çekilen halayların ve konuşmaların ardından çadırdaki arkadaşlarımız eylemlerini sürdürürken, kitle okula geri döndü.

Saat 14.00 civarında çadırımızı yavaş yavaş toplayarak eylemimizi sona erdirmeye karar verdik. Bu sırada sivil polisler gelerek pankartımızı kapatıp ayrılmanızı söylediler. Bu tehdit üzerine akşama kadar burada olacağımızı ifade ettik. Bir süre sonra jandarma robokopları kapıya geldiler. Bu sırada gelen rektörlük temsilcileri ile yaptığımız konuşmada; mevcut durumda (3 öğrenciye karşı 100 robokop) eylemi bitirmemiz kesinlikle mümkün değildir; bu tablo üniversite adına utanç vericidir ve sorumlusu rektörlüktür; rektörlük bu savaş gücünü buradan çekmelidir, dedik.

Rektörlüğün verdiği karar onursuzlaşmanın ifadesi oldu. Rektörlük temsilcileri ortadan kaybolurken jandarma robokopları öğrencilerin üzerine yürümeye başladılar. Bu arada sayımız 16'yı buldu. Jandarmanın karşısında kolkola giren öğrenciler olarak bilim ağacının etrafında bekleyip sloganlarımızı haykırmaya başladık. Süren arbedede jandarma bizi gözaltı aldı.

Haklılığımızdan aldığımız güç ve irade gözaltı süresi boyunca sergilendi. Gözaltı aracında söylenen marşlar ve atılan sloganlar bu iradenin ifadesiydi.

Gün boyunca binlerce ODTÜ öğrencisine sesini duyuran, güçlü bir etki yaratan ve saldırıya uğrayan eylemimizin temel şıarı şu oldu: “Baskılar bizi yıldırılmaz!”

Ankara Ekim Gençliği

Gözaltı terörüne karşı kitlesel tepki

ODTÜ'de soruşturma ve okuldan uzaklaştırma saldırısına karşı okul içinde çadır kuran ve kapıya yürüyen öğrencilere saldıran ve 16 öğrenciyi gözaltına alan jandarma terörü gerçekleştirilen bir eylemle protesto edildi. Gözaltına alınan öğrencilerin serbest bırakılması, cezaların geri çekilmesi, tüm üniversitelerdeki soruşturma terörüne son verilmesi talebiyle Yüksel Caddesi'nde 14 Mart günü saat 19.00'da bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasına yaklaşık 250 kişi katıldı.

ODTÜ'lü ve diğer üniversitelerden öğrencilerin katıldığı eylemde sık sık soruşturma karşıtı sloganlar atıldı. Birlik ve dayanışmanın ön plana çıktığı basın açıklaması, “Soruşturmalar, gözaltılar baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek!” denilerek bitirildi. Ardından bir grup öğrenci gözaltındaki arkadaşlarını almak için adliyeye gitti. Adliye’de hep bir ağızdan, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Gözaltılar serbest bırakılsın!”, “İçeride dışarıda hücreleri parçala!” sloganları atıldı. Gözaltıların serbest bırakılması ile eylem bitirildi.

Ankara Ekim Gençliği

ÇÜ’de faşizme ve şovenizme öfke!

Çukurova Üniversitesi'nde 14 Mart günü Halepçe ve Beyazıt katliamlarını kınamak için bir eylem gerçekleştirildi. R1’de “**Beyazıt ve Halepçe katliamlarını unutmadık, unutturmayacağız!/ÇÜ Öğrencileri**” yazılı pankartın arkasında biraraya gelen kitle, R1 derslikleri binasının içerisinden sloganlarla geçerek Fen-Edebiyatın önüne doğru yürüyüşe geçti ve Fen-Edebiyatın önünde bir süre durduktan sonra Amfi Kantini’ne doğru yürüyüşe devam edildi. Amfi Kantini’nin içerisinde kitle toplandıktan sonra Halepçe ve Beyazıt katliamlarında ölenler adına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Saygı duruşunun ardından Kürdistan marşı ve Beyazıt marşı okundu. Marşlar okunduktan sonra tekrar sloganlarla R1 önüne doğru yürüyüşe geçildi ve R1 önünde basın metni okundu. Basın metninin ardından eylem bitirildi. Eylemde “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Yaşasın hakların

kardeşliği!”, “İmralı’ya bağımsız doktor heyeti!” sloganları atıldı. Eyleme yaklaşık 120 kişi katıldı.

Eylem bitirildikten sonra R2 dersliklerinde eyleme katılan arkadaşlara birkaç öğrencinin laf atması üzerine ufak çapta bir arbede yaşandı. Arbede anında çok sayıda sivil ve çevik kuvvet polisinin bulunması üzerine devrimci-demokrat öğrenciler de olaya müdahale etti ve bu müdahale üzerine polislerle öğrenciler arasında bir arbede yaşandı. Polisin müdahalesi kitle tarafından alkış ve sloganlarla protesto edilerek, polisin okulun dışına çıkarılması talep edildi. Kitlenin “Polis defol üniversiteler bizimdir!”, “YÖK kalkacak, polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!” sloganları atması ile polis R2 binasını terketti. R1 önünde tekrar biraraya gelen kitle kısa bir süre sonra dağıldı.

Çukurova Üniversitesi

Ekim Gençliği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Devrimci yurtsever gençlik, durumu, görev ve sorumlulukları/II

c) Gerilla ve serhıldanlar sürecinde gençlik

Bu çalışmamızın ilk bölümünü şu paragrafla tamamlamıştık: “Kısacası 12 Eylül, başta gençlik olmak üzere toplum üzerinde bir depolitizasyon programını uyguladı, herşeyi buna göre kurumsallaştırdı. Kabul etmeliyiz ki bu konuda belli bir başarı da kazandı. Ancak bu programını Kürdistan’da tümünden ve uzun vadeli olarak başaramadı, bunun da temel nedenleri var.” 12 Eylül faşizmine en ciddi darbe Kürdistan’dan geldi. 15 Ağustos 1984 tarihinde başlayan gerilla savaşı, salt Kürdistan tarihi açısından değil, aynı zamanda TC tarihi açısından önemli bir sürecin startı niteliğindedir. 15 Ağustos atılımının başlattığı süreç Kürdistan toplumunun her kesiminde olduğu gibi, gençlik üzerinde de sarsıcı etkilerde bulundu. Özellikle okuyan gençlik üzerinde, hem de 12 Eylül’ün depolitizasyon programından en çok etkilenen, yabancılaşma ve dejenerasyon programlarına en çok maruz kalan ve bu politiklardan belli ölçülerde etkilenen öğrenci gençlik... Bu, anlaşılırdır ve nedensiz değildir.

Gençlik konumu ve taşıdığı özellikler nedeniyle her türlü gelişmeye en açık, dinamik, aynı zamanda ulusal ve toplumsal sorunları çok daha yoğun ve etkin yaşayan, yaşadıklarına da en hızlı tepki veren özgün bir toplumsal kategoridir. Gerilladan en çok ve hızlı bir biçimde gençlik etkilenmiştir. Öğrenci gençliğin, köylü gençliğin durumu böyledir. İlk birkaç yılda ilgi ve katılım düzeyi sınırlıdır. Ama öyle de olsa gerilla gençlik için bir umut, okuyan gençlik için romantik boyutları olan heyecanlandırıcı bir rüya gibidir... 1990’ların başında yaşanan kitleselleşme ve serhıldanlar süreci, tüm Kürdistan’da bir sel gibidir... Bilinçli tercih ve katılımdan çok kabaaran bu dalganın sürükleyiciliği daha önde ve belirleyici rol oynamaktadır. Toplumun diğer kesimleri için olduğu kadar gençlik için bu daha bir böyledir. ‘90’lı yıllardaki katılımın nicel boyutlarına rağmen nitelik ve düzey geriliğinin belirginliği bu katılım biçimiyle bağlantılıdır. Daha önceki yıllarda katılım daha bilinçli, belli bir düşünsel ve psikolojik hazırlığa dayalı ve bundan dolayı daha nitelikliydi...

Serhıldanlar süreci, yeni bir dönemdi, bu yeni olma durumu hemen çözüm bekleyen sorunlar da getirmişti. En başta gelen sorun, stratejik vizyon sorunuydu. Bu dönemin stratejisi ne olmalıydı, bu dönemin kurumsallaşması, kadroları, eylem çizgisi, ittifaklar sorunu ne olmalı ve nasıl çözülmeliydi? Türkiye emekçileri ile ilişki sorunu nasıl ele alınmalıydı, metropollerdeki Kürdistanlı emekçilerin, gençliğin eylemsel duruşu, görev ve sorumlulukları ne olmalıydı, bunlar nasıl bir stratejik planlamaya tabi tutulmalıydı? Bunlara benzer soruları uzatmak mümkün, ama bunlar yeterlidir. Dönemin doğru kavranışı ve sonraki aşamalarla bağlantılarının doğru kurulması, stratejik bir kavrayışı, stratejik bir planlamayı ve örgütlenmeyi gerektiriyordu. Ancak ne yazık ki ortada stratejik bir yaklaşım, stratejik bir vizyon ve stratejik bir planlama yoktu, hatta bunun işaretleri bile yoktu... Herşey günü birlik Öcalan’ın verdiği talimatlar, yaptığı çözümlemeler ile

götürülüyordu. Bu da en yumuşak yorumla devrimci dalganın ortaya çıkardığı olanakların zamanla tüketilmesini, çürümesini ve özel savaşın yeni yönelimleri altında ezilmesini birlikte getirdi. Burada bu konunun ayrıntılarına girmek olanaksızdır. Ancak şu kadarını belirtmekle yetinelim: ‘90’lı yılların başında ortaya çıkan devrimci dalga ve sonuçları belli bir stratejik bakışla değerlendirilebilseydi Kürdistan’daki gelişmeler daha farklı olur, kazanımlar daha kalıcı bir düzey kazanabilirdi. Ancak ne yazık ki tüm iktidar iplerini elinde toplayan Öcalan, kendi iktidarından başka bir şeyin kurumsallaşmasına izin vermedi. Kendi iktidarı ise düzenle, sistemle bir an önce uzlaşmanın yollarını arıyordu, ama bunu da başaramayacaktı, bu da ayrı ele alınması gereken bir konudur.

Bu dönemde genel bir stratejinin yokluğu, “metropol Kürtleri” politikasının, Türkiye devrimci hareketiyle ilişkiler sorununun çözümünü, metropollerdeki gençlik politikasının belirsizliğini, hatta yokluğunu da koşulluyordu. Kürdistan’daki gençlik, gerillaya katılım, serhıldanlarda etkin rol alma, köy alanlarında milislik gibi çalışmalar yapıyordu. Bunun dışında öğrenci gençliğin özgün demokratik-akademik sorunlarına ilişkin, emekçi gençliğin toplumsal sorunlarına, köylü gençliğin sorunlarına, işsiz gençliğin çalışma, eğitim gibi günlük somut sorunlarına ilişkin somut bir anlayış ve çözüm politikası yoktu. Genel yurtseverlik, ulusal kurtuluş görev ve sorumlulukları, gerillaya katılım, lojistik destek gibi istemler genel olarak sürükleyici etkenler olmuştur. Gençliğin kendi somut ihtiyaçları ve bunların çözümünü devrimci mücadeleye bağlayan bir politik yaklaşım olmayınca mücadeleyi sahiplenme bilinci de genel olarak soyut kalmakta ve bunun altı çok kolay oyulabilmekteydi. Aslında günlük yaşam sorunları ve ihtiyaçlarına, bunların somut mücadelesine ilgisizlik, PKK’de genel bir zaaf ve ciddi bir biçimde ele alınmayan bir nokta olmuştur. Bu da ulusal kurtuluş mücadelesinin toplumsal programını ve temellerini zayıflatan bir unsur olmuştur.

Anılan bu dönemde gençliğin ilgisi kitlesel düzeydedir. Yurtseverlik hemen hemen bütün Kürt gençliğini etkileyen en önemli motiflerden biridir. Bu, kendisini gerillaya katılımda somut olarak göstermektedir. Aynı zamanda serhıldanlar ve gerillanın lojistik ihtiyaçlarını karşılama konularında somut olarak göstermektedir. Bu kitlesel gençlik hareketi kendisini belli örgütsel formlarla da ifade etmiştir. Ama öyle de olsa bu, yukarıda vurguladığımız genel politikasızlığı aşmak anlamına gelmiyor. Okuyan gençliğin sorunları nedir, köylü gençliğin durumu ve sorunları nelerdir, savaşın getirdiği ek sorunlar, yükler nelerdir? İşsiz gençliğin durumu ve nedenleri, çözüm perspektifleri gibi konular tartışmanın, hatta düşünmenin bile dışında tutulmuştur.

Bu dönemde üniversitelerde okuyan gençlik de genel olarak politikadan yoksundur. Gerillaya katılım gerekçesi bir dizi zaafı ve olumsuzluğu örten bir şal işlevini görmüştür. Oysa YÖK’e karşı Türkiye devrimci hareketinin ve bağlı gençliğin hatırı sayılır bir mücadelesi vardır. Sayıca daha fazla ve etkin olmasına rağmen yurtsever gençlik bu demokratik-

akademik mücadele sürecinde geri kalmıştır. Bu konuda yapılan haklı eleştiriler ise “Biz kendimizi gerillaya hazırlıyoruz, bu tür eylemlerde yıpratmak istemiyoruz, daha zorlu görevlere hazırlanıyoruz” biçiminde devrimci düşünce ve görev anlayışı ile bağdaşmayan bir gerekçe ile savuşturulmuştur. Bu savunulan, aslında eylemsizliktir, keskin bir radikalizm altında pasifizmin savunulmasıdır. Oysa genel bir gençlik politikası olsa, bu politikanın birçok aşaması, boyutu saptansa, bu bağlamda öğrenci gençliğin demokratik-akademik görev ve sorumlulukları da belirlenir ve atıl kalan gençliğin devrimci enerjisi yerinde ve zamanında işletilmiş olunurdu. Ama bunlar yapılmadı, demokratik-akademik mücadele ve bunun genel mücadeleye katkısı, katılan gençliğin gelişiminde oynayacağı olumlu rol göz ardı edildi. Yine eğer bu doğru bir politikaya bağlanmış olsaydı, Türkiye devrimci hareketleriyle Kürdistan devrim mücadelesi arasında olumlu ilişkilerin gelişmesi eylemli olarak gerçekleşmiş olacaktı. Ama bunlar yapılmadı ve olası olumlu sonuçlar ortaya çıkmadı. Sonuçta yurtsever gençliğin ataleti, eylemsizliği militan bir gençlik hareketinin gelişmesini ve büyümesini önledi...

Kuşkusuz bugün için bu geçmiş hatalardan, olumsuzluklardan dersler çıkarmak, günümüzü ve günümüzün görevlerini bu dersler ışığında kavramak önemlidir. Bu kısa değerlendirmenin esas amacı da zaten budur!

Kendi devrimci dinamizmine dayalı, etkin ve örgütlülüğü süreklilik kazanmış bir devrimci yurtsever gençlik hareketinin ortaya çıkmaması, adına gençlik hareketi denilen oluşumun ise daha çok gerilla için lojistik destekçi konumunda kalması, vurguladığımız politikasızlıktan, politikasızlık da Öcalan iktidar sisteminin kendi mantığından kaynaklanmaktadır. Oysa çok güçlü ve etkin olabilecek bir gençlik potansiyeli vardır. Bunun uzun vadeli değerlendirilmesi, planlanması ihtiyaç duyulan kadroların ortaya çıkmasını koşullardı. Ama gençliğe gününbirlik yaklaşım, plansız ve örgütsüz harekete geçirilişi her açıdan önemli boşlukların ortaya çıkmasını sağlamıştır. Kurumsallaşma, kadro sorununun çözümü, demokratik mücadele, Türkiye emekçileri ve devrimci hareketleriyle sağlıklı ilişkilerin kurulması ve geliştirilmesi gibi temel başlıkların toplu ve doğru kavranışı ve bu kavrayışa dayanan doğru bir strateji, gençlik hareketinin yerli yerine oturmasını ve gelişimini getirirdi. Ama baştaki, “sistemdeki” eğrilik zincirleme her alana sirayet etmiştir.

Kısacası devrimci yurtsever gençlik bugün doğru bir siyaset çizgisine sahip olmak istiyorsa, öncelikle bu dönemi ve bu dönemin politikasızlığını, bunların neden ve sonuçlarını çok iyi kavramak zorundadır. Bir de İmralı süreciyle birlikte yurtsever gençliğin başına getirilenleri bütün yönleriyle kavramak gerekiyor. Bunu da bir sonraki bölümde ele almaya çalışacağız. Sonra sıra bugünkü devrimci yurtsever gençliğin durumuna, görev ve sorumluluklarına gelecek...

(Devam edecek...)

6 Şubat 2007

SOSYALİST-SÖREŞGER

(Kürdistan Devrimci Sosyalistleri)

Haklarımızı bilelim, kullanalım!

Haklarımızın gaspedilmesine izin vermeyelim!

İnsan, yaşam, düşünce, çalışma, örgütlenme, eğitim, sağlık gibi pek çok kavram “hak” ile birleştğinde anlamını buluyor. Bugün bizim için belki çok sıradan ve doğal gelen pek çok hak, süreç içerisinde büyük mücadeleler sonucu kazanılmıştır. Kimi haklar dişle tırnakla sökülerek, uğruna bedeller ödenerek elde edilmiştir. Örneğin 8 saatlik işgünü, sendikal örgütlenme, oy hakkı gibi pek çok hakkı bize ne patronlar bahşetmiştir ne de gökten zembille inmiştir. Bu yüzden biz işçiler kazanılmış haklarımızı kullanmayı, korumayı ve geliştirmeyi bilmek durumundayız. Çünkü insan, haklarıyla, yaşam olanaklarıyla insandır. Ne acıdır ki biz işçiler çoğunlukla haklarımızın ne olduğunu, nasıl geliştireceğimizi bilmiyoruz. Bundan en çok faydalananlar da patronlar oluyor.

Hepimiz farklı işyerlerinde çalışıyor olsak da sorunlarımız aynı. Bizimle aynı koşulları paylaşan milyonlarca işçi, işsiz var. Yasalarda varolduğu kadarıyla bile haklarımızı bilmediğimiz için bunu

fırsat bilen patronlar hakkımız olanı elimizden alabilmektedirler. Bu basit biçimde bilgisizlikten değil, bilinçli bir sınıf olamamaktan, bireysel davranmaktan kaynaklanmaktadır.

Bir hakkın kağıt üstünde-yasalarda tanınmış olması yetmez, öğrenmek, kullanmak ve sahip çıkmak gerekir. Kullanılmayan hak, hak değildir. Örneğin yasalarda, Anayasa’da sendikalaşma hak ve özgürlüğü tüm kısıtlamalara rağmen mevcuttur. Ama sınıf mücadelesinin bir aracı olan sendikalaşma, işçi sınıfının önemli bir kesimi için ulaşılmaz noktadadır. Çünkü işçiler henüz sendikal örgütlenme hakkına bile sahip çıkmamakta, sendikalaşma girişimleri patronlar tarafından binbir yolla engellenmektedir. Yani bir hakkı kullanmak için bile mücadele etmek şarttır.

Örnekleri çoğaltmak mümkün. Örneğin bir işçi işten atıldığında nasıl davranması gerektiğini bilmezse, “kaderimizdir” deyip durumu kabullenirse, varolan haklarını da patronuna armağan etmiş olur.

Bir işçi patron karşısında hiçbir şeydir. İsterse tüm haklarımız kağıt üstünde tanınmış olsun. Burada aslolan bir sınıf olarak fiilen harekete geçmek, saldırıları birlikte göğüslemektir. Bu da yetmez, hak ve özgürlüklerimizi daha da geliştirmek için siyasal bir mücadele yürütmek gerekir.

“Ağlamayan bebeğe mama verilmez” atasözü hakkına sahip çıkmayı ifade eder. Bugün bu hakları bilmiyor oluşumuz tümüyle bizim suçumuz. Bilsek, istesek ve söke söke alıncaya kadar mücadele etsek, patronlara kolayca boyun eğdiririz. Değilse biz ne verilirse ona boyun eğer hale geliriz. Burada önemli olan kendi özgücümüze güvenmektir. Karşılarına tek bir işçi olarak çıksak bile, bir sınıfın tutumu almalıyız. Meşru olduğumuzu önce kendimiz bilelim ki onlar da karşımızda afallasınlar ve korksunlar.

Çalıştığım fabrikada yaşadığım bir deneyimi aktararak yazımı bitirmek istiyorum.

İşlerin azalmasından dolayı toplu işten atmalar başladı. Elbette işten atılmak bizim kabahatimiz değil. Çıkarılanlardan altı ayını dolduranlar yoktu. Patron, mevcut yasayı çiğneyerek 15 gün öncesinden işten çıkaracağını işçilere bildirmemişti. Bunun üzerine birçok işçi arkadaş 15 günlük ihbarı alabileceğimizi, bunun yasal hakkımız olduğunu söyledim. Çıkış kağıdına ihbar parası verilmezse imza atmamalarını anlattım. Bu yasal hakkımızı kullanalım dedim. Hepsı “tamam” dedi.

İçeriye tek tek alınıyorduk. Giren arkadaşlar kararının arkasında durmadılar. Bazıları itiraz etmiş, ancak tok bir duruş sergilememiş, imzasını atmıştı. En son benle hesaplaştılar. Ben, suç işlediklerini, 15 günlük ihbarımı istediğimi, aksi halde yasal haklarımızı kullanacağımı söyledim. İtirazlarına, meşruluğuma ve özgücüme güvenerek hakkım olanı alana kadar buradan gitmeyeceğimi söyleyerek cevap verdim. Önce “sen de her şeyi biliyorsun” diye takılıp beni ikna etmeye çalıştılar. Ben ise sınıfıma yakışır olanı yaparak sınıfsal bir tutum sergiledim. Kaybedecek bir şeyim yoktu. Asıl suç işleyen onlardı. Kararlılığım karşısında başlarına iş açacağımdan korkmuş olmalılar ki 400 YTL’yi geçen ihbar parasını verdiler. Tüm haklarımı aldıktan sonra çıkış kağıdını imzaladım. Ama elbette içim buruktu. Keşke bu tutumu diğer arkadaşlarla ortaklaşabilseydik ve hep beraber haklarımızı alabilmiş olsaydık. Bir taraftan da onlara kızgındım çünkü kendi çıkarlarını bile savunmaktan geri durdular. Ve kaybettiler. Dediğim gibi, maddi kazançtan öte manevi kazanç daha önemliydi. Birlikte direnip yine kaybetseydik içim buruk kalmazdı. Çünkü o zaman daha değerli olan bir şeyi, sınıf dayanışmasını ve ortak mücadele etme deneyimini kazanmış olacaktık. Patronlar, karşılarında titrek, korkak, hakkını istemekten aciz işçiler yerine sınıfsal bir güç görmüş olurdu. Bu da hem ona hem bize yeterdi.

Kölece çalışıp sefalet içinde yaşamaya mahkum edilen biz işçilerin kaybedeceği bir şey yok. Oysa korkularımızdan, bireysel kaygılarımızdan sıyrılıp haklarımız için mücadele ettiğimizde kazanamayacağımız bir hak yok.

(Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni’nin Mart ’07 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Asgari ücretten sonra Ocak zamları da belirlendi...

Yine hüsrana yine sefalet!

Biz işçi ve emekçilerin yaşamında önemli bir yer işgal eden asgari ücret, 2007 yılı için 403 YTL olarak belirlendi. Bundan önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da asgari ücret konusunda yine patronların dediği oldu ve bizlerin payına da her zamanki gibi sefalet ve yoksulluk düştü. Ama sadece biz asgari ücretlilerin payına mı?

Asgari ücret belirlenmesinin ardından, yüzbinlerce işçinin gözü-kulağı çalıştıkları fabrikalarda verilecek olan yeni yıl zamlarına çevrilmişti. Ama asgari ücrete verilen zammı bakarak aslında, Ocak ayından itibaren geçerli olacak zamlarının da farklı sonuçlanmayacağı daha baştan belliydi. Nitekim öyle oldu. Pek çok fabrikada Ocak zammı bir kez daha beklentilerin çok çok altında gerçekleşti.

Nitekim pek çok fabrikada ya zam yapılmamış ya da asgari ücret zam oranının altında bir ücret zammı yapılmıştır. Çünkü, bu ülkede patronlar asgari ücretin altında zam yapmayı bir gelenek haline getirmişlerdir. Patronlar yine “bakın asgari ücretle aynı oranda zam yapıyoruz” diyerek makul gösterme pişkinliği gösteriyorlar. Düşük zamları yeni hak gaspları izliyor. Patronlar fırsat bu fırsat deyip tepemize daha fazla biniyorlar.

Daha önce yılda iki kez zam alıyorken, bugün yalnızca yılda bir kez belirlenen komik zamlarla ücretlerimiz, adeta ateşe tutulan yağ gibi hemencecik erimektedir. Ücretlere yapılan zamlarla temel tüketim mallarına yapılan zamlar arasındaki makas açıldığında ise sefil patronlar koro halinde “ne yapalım, enflasyon tahminlerimizin de üstünde çıktı” diyerek bu soygunun kabahatini üstlerinden atmaya çalışıyorlar. Geçen yıllarda pek çok fabrikada yılda dört kez ikramiye verilirken, şimdi ya hiç verilmemekte ya da ikramiye sayısı yılda 1-2’ye düşürülmüştür. Gözboyamak için yapılan erzak yardımı da artık tarihe karışmak üzeredir.

Ama bu kadar da değil. Patronların aç gözlülüğü sınır tanımıyor. Yeni yılla birlikte pek çok fabrikada işçilere çıkış verilip, tüm hakları tırpanlandıktan sonra yeniden işe almıyormuş gibi gösteriliyor. Kadrolu işçi taşeron işçisi yapılıyor, sendikalı işçi sendikasıylaştırılıyor. Birçok işçi ise işten çıkarılıyor. Bu arada kılıfına uydurabilirlerse birikmiş haklarımıza da el koyuyorlar. Yüzlerce işçiyi çalıştıran ve milyonlarca dolar kar elde eden, bu kârlarıyla kendilerine yeni yeni fabrikalar açan Makel, Colins, Yılmaz Redüktör, Samet Kalıp, Gezer Terlik, Öztiryakiler gibi birçok fabrikanın patronları tüm bu saldırıları “işler kötü”, “sipariş alamıyoruz” diyerek yutturmaya çalışıyorlar. Yani onlar her zamanki gibi çıkarları ne gerektiriyorsa onu yapıyor ve yine bildiklerini okuyorlar.

Peki ya biz işçiler? Küfrederek, içimizden konuşarak ya da “bir dahaki sefere” diyerek daha ne kadar kendimizi kandırabiliriz? “Benim ücretim ötekisinden üç-beş kuruş daha fazla” diyerek kendimizi daha ne kadar avutabiliriz? “Buna da şükür” deyip boyun eğmeyi bir alışkanlık haline getirenlere ise hiçbir sözümüz yok. Sözümüz, sefaletimizle birlikte derinleşen bu utanca artık daha fazla katlanmak istemeyen sınıf kardeşlerimizdir. Suskunluğumuzu, sessiz ve tepkisiz kalmamızı fırsat bilen asalak patronları daha fazla sevindirmeyelim.

(Esenyurt-Kıraç İşçi Bülteni’nin Mart ’07 tarihli son sayısından alınmıştır...)

Mücadele Postası

ÇAZ-DER’de Alevilik paneli

ÇAZ-DER Samandıra Şubesi 10 Mart günü “Anadolu Aleviliğinin dünü-bugünü” başlıklı bir panel gerçekleştirdi. Panele konuşmacı olarak araştırmacı-yazar Esat Korkmaz ve PSAKD Sultanbeyli Şube Başkanı Sadegül Çavuş katıldı.

Açılış konuşmasında dernek yöneticilerine, gençlik komisyonu çalışanlarına ve katılımcılara teşekkür edildi. İlk olarak söz alan Sadegül Çavuş 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili düşüncelerini belirtti. Kadın-erkek eşitsizliğinin halen devam ettiğini, Aleviler’in evlerinde bile bu eşitsizliğin sürdüğünü vurguladı.

Esat Korkmaz ise konuşmasına Alevilik ve Bektaşiliği’nin oluşum sürecini anlatarak başladı. Tarih boyunca bölgede zulümden kaçan ezilenlerin Anadolu’da birleşerek alevi-bektaşiliği oluşturduğunu anlattı. Emperyalizmin halkların dününü yok etmek istediğinin altını çizen Korkmaz, kültürünü bilmeyen insanların geleceğine de sahip çıkamayacağını ifade etti.

Soru-cevap bölümü ile birlikte canlı tartışmalar yaşandı. Korkmaz’ın konuşmasında, “Alevilikte ölüm yoktur. Diriliş vardır. Ölümün olmadığı yerde gidecek yer de yoktur!” sözleri üzerine bir katılımcı “Kim

Erol Zavar yalnız değildir!

Odak Dergisi Eski Yazışları Müdürü Erol Zavar’ın mesane kanseri olması ve sağlık koşullarının kötü olmasına rağmen tedavisinin engellenmesini protesto etmek için ve tüm hasta tutsakların serbest bırakılması talebiyle, Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) 14 Mart günü Galatasaray Postanesi önünde bir basın açıklaması yaptı.

TUYAB adına basın açıklamasını okuyan Meltem Kuruhan, Erol Zavar’ın sağlık durumunun giderek kötüye gittiğini ve

yaşamının artık tehlikede olduğunu belirterek bir an önce serbest bırakılması, gerekli müdahalelerin yapılması gerektiğini söyledi. Ayrıca Özge Kelekçi, Gökçe Otlı, Mesut Deniz, Kemal Ertürk, Yaşar İnce gibi hasta tutsakların da serbest bırakılması gerektiği vurgulandı. Eylem “Erol Zavar yalnız değildir!”, “Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!”, “Devrimci irade teslim alınamaz!” sloganları ile son buldu.

12 kez ameliyat olan Erol Zavar’ın bugün tekrar hastaneye kaldırıldığı, sağlık durumunun kötü olduğu öğrenildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Eğitim-Sen’den Hizmetli ve Memur Çalıştayı

Eğitim-Sen, hizmetli, memur ve üniversitede çalışan idari personelin sorunlarını tartışmak, çözüm yolları üretmek amacıyla 24-25 Mart tarihleri arasında “Hizmetli ve Memur Çalıştayı” gerçekleştiriyor. 24 Mart tarihinde Eğitim-Sen Genel Merkezi’nde başlayacak olan Çalıştaya 175 sendika üyesinin katılması planlanıyor.

Çalıştay için şubelerde üye toplantıları yapılacağı, hizmetlilerin ve memurların sorunları ile bu sorunların çözümüne ilişkin tartışmalar yürütüleceği açıklandı. Ayrıca tüm bu tartışmaların bir rapor haline getirileceği ifade edildi. Çalıştay’a katılım için her şubeden

öncelikle bu alanda (hizmetli, memur, üniversitede idari personel) çalışan ve bu çalışmaların içinde yer alan üyelerin katılacağı duyuruldu.

Çalıştay’da memur ve hizmetlilerin yasal konumları, görevde yükselmeleri, karşılaşılan sorunlar, soruşturmalar sırasında kullanılabilecek haklar, sendikadan hukuksal yardım almanın yolları vb. ele alınacak.

Çalıştay 24 Mart 2007 tarihinde saat 10.00 da Eğitim-Sen Genel Merkezi’nde gerçekleştirilecek.

Başıbüyük halkı imar istiyor

Maltepe’ye bağlı Başıbüyük Mahallesi Doğay ve Çevreyi Koruma-Yaşatma Derneği 11 Mart günü düzenlediği bir toplantıyla bugüne kadar Kentsel Dönüşüm Projesi’ne karşı yaptıkları çalışmaları anlatarak, mahallelinin tapu ve imar hakkının verilmesini istedi.

Basıbüyük Mahallesi Futbol Sahası’nda gerçekleştirilen toplantıya katılan 1000’e yakın emekçi kentsel dönüşüm projesine izin vermeyeceklerini söyledi. Derneğin yöneticilerinden Beyler Baylan, Maltepe Belediye Başkanı Fikri Köse’nin Başıbüyük halkını mağdur etmeyecekleri yönünde demeç verdiğini söyleyerek “Bizler buna inanmıyoruz. 40-50 yıldır burada yaşıyoruz ve başka bir yerde ev kuracak gücümüz yok. Bizler tapularımızı ve imarımızı istiyoruz. Kentsel Dönüşüm bugüne kadar insanları nasıl mağdur ettiği ortadadır” dedi.

Dernek Başkanı Adem Kaya ise, derneğin Kentsel Dönüşüm’e karşı yapmış olduğu faaliyetleri anlatarak, Maltepe Belediyesi’ni eleştirdi. “Belediye Başkanı’ndan istediğimiz, halkı toplayarak yazılı, görsel basın önünde bizlere yazılı taahhüt vermesidir. Belediye, içimizden bazı vatandaşları 10’ar, 20’şer kişilik gruplar halinde belediyeye çağırarak halkın bütünlüğünü bozmaya çalışmaktadır.” dedi. Kentsel dönüşüm projelerine karşı yürütmeyi durdurma, imar uygulama planına itiraz davası ve belediye ile TOKİ arasındaki protokole iptal davası açtıklarını belirterek şöyle konuştu: “Başıbüyük Mahallesi’nde mevcut olan parkımızı imara açarak boş araziye binalar yapılmasını istemiyoruz... 2004 yerel seçimlerinde bu halka vermiş olduğunuz namus sözünüzü tutun. Tapularımızı verin. Halkın arasına nifak tohumları ekmeyin.”

Belediye Başkanı’nın makamına çağırarak konuştuğu kişiler belediye başkanının kendilerini kandırmak istediğini söyleyerek tapularını istediklerini ifade ettiler. Halk toplantısı sırasında “Kentsel dönüşüm değil, rantsal bölüşüm!”, “Çapulcu değiliz, gerçek hak sahibiyiz!”, “İşgalci değil, 768 hanelik köyüz!” yazılı dövizler taşındı.

Kızıl Bayrak/Kartal

dirildi?” diye sordu. Korkmaz, Pir Sultan’ın, Hacı Bektaş’ın, Hz. Hüseyin’in dirildiğini, onların zulme karşı mücadelede yaşadığını vurguladı. Ayrıca bu insanların kime karşı ve niçin mücadele ettiği bilinemezse, o günkü mücadele bugüne

yorumlanamazsa, Alevi-Bektaşiliği’nin de anlamını kaybedeceğini ifade etti.

Panele 80’e yakın kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Samandıra

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 52 91

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **30.000 000 TL** **Yurt dışı** **100 Euro**
1 Yıllık **Yurt içi** **60.000 000 TL** **Yurt dışı** **200 Euro**

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**"Şimdiye kadar filozoflar
dünyayı değişik
biçimlerde yorumlamakla
yetindiler; oysa asıl
mesele onu
değiştirmektir!"**

Karl Marx

1818 - 14 Mart 1883

**"Adı yüzyıllar
boyunca yaşayacak,
yapıtı da!"**